

A Nông

Contents

A Nông	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	67
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	79
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30: Kết Thúc	96
31. Chương 31: Ngoại Truyện: Tôi Gặp Gỡ Thung Thung 17 Tuổi	100
32. Chương 32: Ngoại Truyện: Cậu Là Ba Ba Của Con Tớ	103
33. Chương 33: Ngoại Truyện: Chu Nông Là Một Kẻ Trộm	110
34. Chương 34: Ngoại Truyện: Vài Chuyện Con Con Của Thái Tử	113

A Nông

Giới thiệu

Thể loại: Ngọt sủng, nhẹ nhàng, ấm áp, 3s (đủ 18:)), 1v1, HE. Nhân vật chính: Lục Thung và A Nông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nong>

1. Chương 1

Ngày đó nhặt được A Nông là một ngày trời oi bức.

Chân trời đen kịt bởi nghìn nghịt mây đen nối liền nhau thành mảng lớn. Tiếng sấm ầm ầm khi vang khi mất, tùy thời liền xé ra mấy cái miệng to trên không trung.

Lục Thung dắt A Miêu đi siêu thị gần nhà mua thức ăn cho mèo.

Về gần đến nhà, liền có vài giọt mưa lạch tạch rơi trúng lông mi. Người đàn ông giơ tay, nhẹ nhàng vuốt xuống, cúi đầu nói với A Miêu: “A Miêu, chúng ta phải về nhanh lên.”

Hắn không muốn trúng mưa, càng không muốn quần áo ướt nhẹp dính rạt vào người.

Một dì hàng xóm mua xong thức ăn đi ngang qua, thấy vẻ mặt người đàn ông bình tĩnh, tốt bụng nói: “Bác sĩ Lục, mau về nhà thôi, trận mưa này có vẻ sẽ lớn lắm đấy!”

Lục Thung gật đầu nói cảm ơn. Mặt mày ôn hoà điềm tĩnh ra dáng hệt một chủ nhân với tính tình tốt.

“A Miêu, đi thôi.”

Hắn nói xong, dẫn đầu xoay người, lại nghe thấy A Miêu ở phía sau kêu meo meo, không chịu bước đi.

Lục Thung đi đến trước mặt A Miêu, sờ sờ đầu của nó, thần sắc vẫn dịu dàng, giọng nói cũng rất nhẹ.

“Vậy cưng ở lại cho mưa xối đi.”

A Miêu vội cắn ống quần người đàn ông, móng vuốt muốn cào nhưng lại không dám, dường như là cầu xin, túm Lục Thung đi về chỗ có bụi cỏ.

Ầm một tiếng, tia chớp xẹt qua phía chân trời, ánh sáng loá lên, mưa to tầm tã liền trút xuống.

.....

Lục Thung dùng một cái tay khác sờ sờ một đầu đen ướt át, rồi lại sờ sờ quần áo ướt đầm trên người, cúi đầu nhìn A Miêu đang run bần bật, liền tùy tay quăng thức ăn mới mua cho mèo vào thùng rác.

“Ăn phân đi cưng.”

Thần thái “thanh phong tễ nguyệt” là thế nhưng người đàn ông mặc mưa rất có mỹ cảm mà nói như vậy.

A Miêu u uất: Bị ba ba bắt nạt.jpg

Nhưng nó vẫn kiên trì không ngừng, cắn ống quần người đàn ông, túm đến bên bụi cỏ, mới chịu buông miệng, đảo quanh trái phải.

Có mùi máu tươi quanh quẩn trước chớp mũi Lục Thung, hắn lại chỉ nhàn nhạt quét mắt một cái qua người thiếu nữ nằm trong bụi cỏ, hỏi A Miêu: “Cứu nàg?”

“Meo ~”

“Phật Tổ nói, cứu một mạng người còn hơn xây chùa bảy tháp?”

“Meo.”

Lục Thung lau một phen nước mưa trên mặt, lẳng lặng nhìn thiếu nữ trên mặt đất, giống như đang nhìn một xác chết.

“Phật Tổ cũng nói, bớt lo chuyện người.”

Phật Tổ:???

Người đàn ông muốn xoay người rời đi, ống quần lại đột nhiên bị giữ chặt.

Lần này, không phải là A Miêu.

Nơi nơi trên mặt thiếu nữ toàn là máu, trông có chút đáng sợ, nhưng lại không lấn át được mặt mày xinh đẹp vốn có.

Nàng nằm ở nơi đó, bị nước mưa trút lên, hơi thở thoi thóp, gần như là hơi thở cuối cùng.

“Cầu xin anh, cầu xin anh.....”

Giống như một con thú nhỏ bị thương dùng hết sức lực toàn thân phát ra một tiếng gào rống cuối cùng, vừa nhỏ yếu lại vừa đáng thương, mặc cho ai cũng không thể nhẫn tâm mặc kệ sống chết được.

Hắn xem như là hy vọng cuối cùng của nàng thì phải?

Lục Thung ngồi xổm xuống. Trên mặt thiếu nữ loang lổ vết máu, làn da tuyết trắng gầy yếu, giống như chú chó con trước kia hắn từng nuôi, chỉ là còn chưa kịp nuôi lớn, đã bị bóp chết.

Hắn còn nhớ rõ cặp mắt đen nhánh kia luôn tỏa sáng, đặc biệt đáng yêu.

Hắn cố sức kéo dài thời gian sống của nó, nhưng cặp mắt đó vẫn chậm rãi mất đi ánh sáng, không còn sinh khí, ngay cả kêu rên cũng chưa kịp thì đã chết.

Quá đáng thương, sinh mệnh yếu ớt như vậy.

Tay Lục Thung dừng trên cổ thiếu nữ. Tay hắn thon dài trắng nõn, tựa như tác phẩm nghệ thuật tốt nhất. Rất nhiều người nói, đôi tay này cầm dao giải phẫu, chạm vào máu chạm vào ruột rất đáng tiếc, lẽ ra nên dùng đánh đàn dương cầm.

Hắn nghe xong cũng chỉ cười cười không nói gì, thầm nghĩ, đàn dương cầm nào có hàm xúc như khi phẫu thuật.

Lòng bàn tay lạnh lẽo chạm vào da thịt ấm áp, Lục Thung giống bị phồng một chút, nhưng không có thu hồi tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai lần, sau đó bế thốc thiếu nữ lên, đi về hướng nhà của hắn.

Về sau, Lục Thung nhớ tới ngày hôm nay, trên tay luôn ả ả cảm giác nóng rực.

Rõ ràng đã ôm người chặt rồi, vì sao lại phải buông ra chứ?

Ngay cả Lục Thung cũng không thể nói rõ về sự vui sướng và dự vọng trong lòng hắn về điều này, cứ làm liều và rồi nó sinh trưởng dần.

Nhưng rốt cuộc, cũng chỉ là một chút.

.....

Ba ngày sau.

A Nông tỉnh lại, trước mắt là trần nhà màu trắng, chung quanh đều là đồ vật xa lạ.

Trên thực tế, ngay cả chính nàng cũng xa lạ, đầu nàng trống rỗng, cái gì cũng không có.

Để chân trần đi ra phòng ngủ, A Nông thấy một người đàn ông ngồi trên sofa, bên cạnh còn có một con mèo.

Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay đầu lại. Làn da trắng nõn, mặt mày như họa, giống như được họa sư tỉ mỉ phác họa tuyệt điểm m, lại vừa lấy dính sơn thủy họa vân đậm phong khinh làm cho người nhìn cảm giác rất thoải mái.

“Cô tỉnh rồi à, thấy khỏe không?”

Thần sắc A Nông ngây thơ, ngón tay bất an lồng vào nhau, trông như một đứa bé làm chuyện xấu.

“Em giống như, không tốt lắm...”

.....

“Em chỉ biết là, em là A Nông, mặt khác, cái gì cũng không biết.”

Hôn mê ba ngày, trong mắt thiếu nữ còn mang theo chút buồn ngủ, hàm chứa sương mù, giống hệt em bé non nớt vô tri.

Trên người nàng là váy ngủ màu trắng, cũng được Lục Thung thay cho.

Làn da thiếu nữ tuyết trắng, nhưng trên người lại có rất nhiều vết thương. Vết thương có cũ có mới, thương lớn thương nhỏ, chồng chéo lên nhau, trông mà khiến người ta cực kỳ khiếp sợ.

Hắn là hàng năm đều bị ngược đãi, thừa cơ mà chạy trốn được.

Đầu bị tụ máu bầm lớn, có lẽ là mất trí nhớ, hơn nữa trí lực thoái hóa, giống như một đứa bé.

Và cũng là một phiên toái nhỏ.

Nhưng Lục Thung cái gì cũng không nói, hắn đối với thân phận người xa lạ lễ phép nói: “Tôi là Lục Thung, tôi chỉ là nhật được cô ở gần cửa.”

Đúng vậy, tựa như nhật con chó con mèo, cô cũng chỉ là được nhật thôi.

Ý tứ của hắn, nếu như là người khác nghe thấy sẽ có khả năng hiểu được ý tứ trong đó, nhưng A Nông nghe không hiểu. Nàng cười một cái, lộ ra má lúm đồng tiền nhợt nhạt, mềm mềm mại mại, giống như kẹo bông gòn.

“Lục Biếng Nhác”, A Nông không còn chút sức lực gì, chỉ biết đứng đó niệm cái tên của hắn, đảo cái tên đó quanh môi răng, niệm xong, cười cười, nghe tới đa tình sáng lạn.

“Lục Biếng Nhác, Lục Thung.....”

“Biếng Nhác, Biếng Nhác, Biếng Nhác, Biếng Nhác...”

“Thung Thung.....”

Ngoài cửa sổ qua cơn mưa trời lại sáng, không trung trong veo như được tẩy rửa, không có một đám mây nào.

Mà cô gái nhỏ tên A Nông, ngồi trước mặt hắn, dường như giống một đám mây trắng.

Vì thế, Lục Thung cũng cười.

Buổi tối, Lục Thung theo thường lệ dùng sưởi ấm cho nhanh, đứng ở bên nồi nước, chờ nước sôi.

A Nông cũng đứng bên cạnh, mắt trông mong nhìn hắn, một tác cũng không rời, giống như chú chó nhỏ chờ được chủ nhân xoa đầu.

Đột nhiên, bên chân chạm vào một đám lông xù xù, A Nông ngồi xổm xuống, mặt lộ vẻ tò mò.

“Chào em, chị là A Nông.”

“Meo ~”

“Em đáng yêu quá ~”

“Meo ~”

A Miêu còn chưa kịp đâm đầu vào ôm ấp của mỹ nhân, đã bị Lục Thung túm chặt phần cổ, ném ra ban công.

A Miêu: Meo meo meo? Làm sao mà lại bóp vào sinh mệnh sau cổ của tui?

Đồ đại biến thái.

Đêm đến, thì nên ngủ, thiếu nữ ôm gối đầu, đi theo phía sau hần, ánh mắt nghiêm túc lại bướng bỉnh: “Thung Thung, em muốn ngủ cùng anh.”

.....

Đêm nay, thiếu nữ ôm cánh tay hần, tựa như ngủ rất quen thuộc. Toàn thân toàn tâm tín nhiệm giao phó cho hần.

Khuôn mặt nhỏ của nàng tinh xảo xinh đẹp, lưỡng đạo ngay thái dương lại có một vết sẹo rất nổi bật. Mặc cho ai nhìn gương mặt xinh đẹp này, cũng không hạ thủ được.

A Miêu từ khe hở cửa phòng chui vào, chỉ dám nằm dài trên sàn nhà, không dám lên giường.

Lục Thung không để cho người khác chạm vào giường hần, càng miễn bàn ngồi một chút, hay ngủ một chút.

“A Miêu”, Lục Thung nhẹ nhàng gọi nó, mắt đen dừng trên người A Nông đánh giá.

Sau một lúc lâu, hần duỗi tay, sờ sờ gương mặt trắng mềm của thiếu nữ, dực vọng tương quan với cảm xúc hết thấy đều bại lộ, khách sáo dịu dàng trong mắt đã biến mất.

“Cô ấy thơm quá.”

Rất muốn, ôm một cái, hôn một cái.

Lục Thung nghĩ như vậy, liền rút lại cánh tay bị thiếu nữ ôm chặt, ngồi dậy đi xem A Miêu.

“Meo ~”

“A Miêu, cô ấy có chút đặc biệt.”

A Miêu: Không xong, là cảm giác động tâm đó!

“Đặc biệt phiền toái.”

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

2. Chương 2

Thế giới này có thứ gì thuộc về hần?

Không có, Lục Thung nghĩ vậy.

Chi bằng, từ lúc bắt đầu liền không cần có là được.

Bởi vì, những thứ vốn không thuộc về hần, rồi cũng sẽ tự động rời đi.

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, Lục Thung nằm giữa nơi ánh sáng hắt đến, mở mắt ra liền ngửi thấy mùi cháo gạo nếp, nên xuống giường ra khỏi phòng ngủ.

Trên bàn cơm đã bày sẵn cháo và đồ ăn sáng khác, vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Cô gái nhỏ ngồi xổm nơi ban công. Bây giờ nhìn kỹ mới thấy mặt mày trơn láng như ngọc, dưới ánh mặt trời tựa hồ còn phát ra ánh sáng.

Nàng giống như chồi non đầu tiên nảy mầm vào mùa xuân, màu xanh nhạt, non nớt lại mỹ lệ, làm người ta không thể dời tầm mắt.

Đôi mắt đen của Lục Thung vẫn còn chút nhập nhèm buồn ngủ, nhìn chăm chăm thiếu nữ đến gần người, tựa như bị hấp dẫn, không tự giác muốn chạy qua đó.

Nhưng khi đã bước được hai bước, liền dừng một chút, rồi dừng lại.

A Nông nghiêng người thoáng nhìn người đàn ông, đứng lên, cùng hắn chào hỏi.

Má lúm đồng tiền nhợt nhạt, bên tai hồng hồng, đáng yêu giống hệt một con thú nhỏ.

Lục Thung cũng cười, không còn đáng vẻ lúc nãy nữa. Trong mắt thanh minh, vẫn như cũ dịu dàng khách sáo và lễ phép.

Trên bàn cơm, Lục Thung ăn một muỗng cháo trắng. Mùi vị này thật sự không có gì để chê bai, làm hắn có chút ngoài ý muốn.

“Cô biết nấu cơm?”

A Nông cào cào tóc đen, nói: “A Nông cũng không biết, hắn là biết ạ.”

Đoán rằng, trước kia chắc cũng thường xuyên làm.

Cơm nước xong, Lục Thung ngăn không cho thiếu nữ vào phòng bếp rửa chén, đuổi nàng ra phòng khách, có chút giống bộ dáng người lớn nói chuyện.

“A Nông, cô không thể ở mãi chỗ này của tôi được.”

A Nông lại lộ ra bộ dáng khi vừa mới tỉnh lại, sợ hãi giống một đứa bé.

Nàng muốn giữ chặt tay người đàn ông, lại bị hắn nhẹ nhàng né tránh, tay cứ thế rơi vào khoảng không.

Trái lại người đàn ông vẫn cười dịu dàng vẫn xa cách như trước. Khóe môi cong lên gài đúng chỗ ngứa, giống như đã dày công tính toán qua.

Ai cũng không nhìn ra, hắn đến tận cùng suy nghĩ cái gì.

“Chỗ này của tôi cũng không phải chỗ thu nhận người, cô cần phải đi thôi.”

A Nông vẫn không từ bỏ, bắt không được tay, liền bắt lấy tay áo của Lục Thung, ánh mắt khẩn thiết lại nhút nhát: “Nhưng em chỉ biết một mình anh...”

Ai cũng không nhớ rõ, ai cũng không quen biết.

Chỉ biết mỗi Thung Thung, từ lúc tỉnh lại đã cười với em, chăm chút vết trầy da của em, cho em ngủ cùng Thung Thung.

“Nhưng mà...” Lục Thung dễ như trở bàn tay tránh xa thiếu nữ, vuốt phẳng nếp uốn mới có, cúi đầu, âm thanh vừa bình vừa ổn, nói chuyện kiểu không liên quan đến mình.

“Tôi không quen cô.”

A Miêu không biết từ chỗ nào lêu lổng đã trở lại, đập cước chạy bộ đến chính giữa hai người, liền phát giác ra bầu không khí không đúng lắm, thế nên liền ngoan ngoãn hạ thấp thân thể, trông vừa ngoan vừa hiền.

“Thung Thung...”

“Đừng có gọi tôi như vậy nữa.”

Không khí một lần nữa lại đình trệ, Lục Thung ngẩng đầu, mắt đen lãnh đạm lại tối tăm, môi mỏng hơi mím, như bị cái gì chọc trúng chỗ bị thương, ngay cả ngực trái cũng lười.

“Ngu xuẩn.”

Hắn nói xong, lại nở nụ cười như lúc trước, tựa hồ lúc này chỉ là biểu diễn một màn biến sắc mặt.

A Miêu run bần bật.....

Tên biến thái này lại muốn dọa người rồi.

Nhưng A Nông không dao động, đầu ngón tay có chút phát run, muốn động lại không động nổi.

Lục Thung liếm liếm đôi môi khô khốc, nhớ tới tối hôm qua nàng liên tục rúc vào trong lòng hắn, hết như bảo bối nhỏ. Hắn vốn muốn đẩy ra, nhưng lại không không chế được mà ôm người vào trong lòng.

Hắn chắc rằng lúc trước nhất định nàng đã trải qua vài chuyện rất tồi tệ. Giờ lại quên không còn một mảnh, đâm đầu hồng mắt, tuy rằng sợ hãi, nhưng lại luôn vui mừng giống như một đứa bé, đơn giản lại ngây thơ.

Không biết là phúc hay họa, nếu là phúc, thì gặp gỡ hắn liền thành họa, tương phản, cũng vẫn là họa.

Ảnh hưởng gì đến hắn?

Là phúc hay họa cũng không cần phải cứu vớt.

Trước khi ra cửa, Lục Thung lần nữa đổi băng dán khác cho A Nông, lại bị cô gái nhỏ từ chối, như thế nào cũng không chịu đổi.

Khả năng nàng cho rằng, đổi xong băng dán, chính là thật sự phải đi.

Nhiều chuyện thật.

Lục Thung vẫn cứ nhét băng được băng dán vào trong tay A Nông, sờ sờ đầu nàng, xã giao như lúc mới gặp của người thời nay vậy.

Lục Thung đi bộ đi làm, nhà gần bệnh viện, cho nên không cần thiết phải lãng phí tiền vào chuyện di chuyển.

Đi ngang qua hàng xóm nào cũng chào hỏi hắn, có thể thấy được nhân duyên của hắn rất tốt.

Chỉ là hôm nay, thấy phía sau hắn có thêm một cái đuôi nhỏ, cứ nhắm mắt theo đuôi. Bộ dạng xinh đẹp cực kỳ, nhưng trông giống như rầu rĩ không vui.

“Bác sĩ Lục, đây là?”

Có người hỏi.

Ý cười lập tức phai nhạt trong mắt hắn, nhưng vẫn không quên lễ phép lắc đầu: “Không quen biết ạ.”

Vì thế, cái đuôi nhỏ hắn không quen biết cứ một đường đi theo phía sau như vậy. Ngay khi đến nơi, rốt cuộc nàng cũng lấy hết can đảm, bắt lấy tay hắn.

Ngẩng đầu nhìn hắn, hốc mắt tràn đầy nước mắt, lại cắn môi, không chịu để một giọt rơi xuống.

“Thung Thung, em không thể đi.”

Nàng nói nàng không thể đi, chứ không phải không đi.

Đâu ra không thể đi.

Lục Thung thở dài trong lòng, muốn cười, muốn hỏi cô gái nhỏ này muốn làm chuyện lớn gì, cứu vớt thế giới à?

Hay là, coi hắn là chúa cứu thế, hoặc nữa là cứu vớt hắn.

Nhưng thân hắn đã hãm vũng bùn, chỉ kém hai bước nữa là ngã xuống huyền nhai, nhập địa ngục luân hồi, nơi nào còn có thể cứu chữa nữa.

Thôi, một đời một chuyến này, hắn cũng không có bất kỳ kỳ vọng gì.

Chung quy, hắn vẫn không thể ngoan độc hạ quyết tâm ném cái tay kia ra, lại còn móc trong túi ra một cái khăn tay sạch sẽ, vì cô gái nhỏ lau khô nước mắt.

“Đừng khóc, cô bị thương còn chưa khỏi hoàn toàn. Khóc không tốt cho thân thể đâu.”

Xem đi, hắn càng ngày càng kỳ quái.

Rõ ràng muốn đuổi nàng đi, nhưng chỉ một đôi mắt kia, liền muốn đổi tốt với nàng, muốn cho nàng ngừng nước mắt, ngọt ngào cười một cái với hắn.

Nơi nào có ánh mặt trời? Tất cả đều ở trong mắt nàng.

Nhưng ánh mặt trời bị mưa xối ướt, oán hận là đúng.

“Đi đi, A Nông, tôi không cần cô.”

Lục Thung cầm bàn tay mảnh khảnh của thiếu nữ, cảm nhận được mạch đập của nàng dồn dập, chờ hai giây, liền lắc đầu, tránh khỏi tay nàng.

“Đi đi, về sau có nhớ đến tôi cũng không cần tới báo đáp tôi đâu.”

Bởi vì một chút cũng không muốn gặp lại bộ dáng vui mừng hoặc đau khổ của cô, cùng tôi không liên quan gì hết.

Còn đang định nói, phía sau chợt truyền đến một giọng nữ, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người.

“Bác sĩ Lục?”

Người phụ nữ một thân váy vàng, làn da trắng nõn, tư thái ưu nhã lại hào phóng.

Thứ duy nhất không ưu nhã lắm chính là cái miệng đang cắn dở miếng bánh sandwich.

“Ai daz, hiếm khi thấy được anh đến trễ, coi như được mở mang tầm mắt.”

Lục Thung hơi hơi mỉm cười, mặt mày ôn nhuận đáp: “Không khéo, cô đến trễ, tôi cũng thành quen rồi.”

Nói một lời liền làm người nghe “tức nước vỡ bờ”, hơn nữa chắc có thể làm tức chết người.

Vu Nghi trợn trắng mắt, đúng là sói đuôi to lợi hại, một chút tiện nghi cũng không cho ai.

Dư quang liếc thấy có cô gái trẻ đứng phía sau người đàn ông, tinh thần nhiều chuyện lập tức bốc cháy, hai bước vọt tới trước mặt A Nông, hai mắt tỏa sáng: “Em gái, em thật là xinh đẹp!”

Lời này là sự thật, Vu Nghi lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên trông thấy một em gái nhỏ xinh đẹp như vậy. Chỗ nào cũng đẹp, chỉ có vết sẹo ngay lưỡng đạo thái dương là thứ duy nhất chướng mắt.

Nhớ đến Lục Thung trước nay không dính đào hoa, mà một khi dính liền dính hẳn một đóa lớn.

A, người đàn ông này.

“Có phải bác sĩ Lục bắt nạt em không? Em cứ nói với chị, chị giúp em.”

“Anh ấy không cần em.....”

Lời này vừa nói ra, Vu Nghi rống ra tiếng, nội tâm cuồng loạn với mấy vở kịch cầu huyết, lời lẽ chính đáng nói: “Xinh đẹp như vậy mà anh còn chưa hài lòng?”

Lục Thung còn không thèm đôi co, xoay người đi mất.

Vu Nghi nhìn đồng hồ, không nghĩ rằng đã đến giờ làm việc, vội viết cho A Nông số điện thoại, rồi vội vàng đi làm.

A Nông nhìn thân ảnh hai người đi xa, ánh mắt mê mang nhìn chung quanh, hết thấy đều xa lạ, nâng nâng chân, lại không biết đi về hướng nào.

Đi đâu được đây?

Nàng nhớ tới Thung Thung từng nhắc đến cục cảnh sát, vì thế một lòng hỏi đường tìm đến đó. Kết quả đến được chỗ đó, cứ một câu hỏi đã hết ba câu không biết, liền bị người ta hung dữ quăng bút.

“Bị gì vậy? Lớn lên đẹp thì có thể chơi đùa người khác sao? Đi đi đi! Đi mau!”

A Nông ra khỏi cục cảnh sát, lại tìm không thấy con đường đã đi qua.

Nàng bấu chặt lòng bàn tay, chậm rãi đi về phía trước thì đến một quảng trường, nơi đó có rất nhiều cha mẹ đang bồi con nhỏ vui chơi.

A Nông một người ngơ ngác đứng ở nơi đó rất chướng mắt, thỉnh thoảng có bạn nhỏ đụng vào nàng, cười hì hì nói xin lỗi xong lại chạy ra chơi tiếp.

Trên đường, đi ngang qua một cái gương lớn.

A Nông nhìn thiếu nữ trong gương, bộ dáng này thì nàng khá quen, tóc tai hỗn độn, nguyên cái trán đều là mồ hôi, môi không có chút huyết sắc, chật vật cực kỳ.

Giống như một đóa hoa trong nhà ẩm, mất đi người chăm sóc có lòng, không bao lâu liền khô héo.

“Mày là ai... Mày rốt cuộc là ai.....”

Nghĩ đến mức đầu cũng đau, vẫn không nghĩ ra, A Nông chỉ vào người trong gương lầm bầm lầu bầu, hốc mắt đỏ một vòng, nhưng không có khóc.

Bả vai bỗng nhiên bị người ta đụng phải, A Nông đứng không vững, lập tức ngã trên mặt đất, lòng bàn tay bị ma sát một mảng, đau đớn nóng rát.

Băng dán trong tay cũng không thấy, A Nông cố đứng lên đi xung quanh tìm băng dán.

Một dì tốt bụng thấy A Nông đi tìm băng dán, liền ngồi xổm xuống giúp nàng tìm nhặt về, rồi giao vào tay nàng, hỏi: “Cô gái trẻ, cháu bị làm sao vậy?”

A Nông không nói lời nào, chỉ biết gắt gao nắm chặt cái băng dán đã bẩn kia, giấu kĩ trong lòng.

Nàng chậm rãi mở lòng bàn tay ra, nhìn thấy băng dán bị làm cho bẩn, ngay cả hình trái tim nho nhỏ ở mặt trên cũng bị dẫm cho không còn hình dáng.

Nàng mở băng dán ra, dán lên miệng vết thương trong lòng bàn tay.

Dì kia thấy vậy, vội khuyên can: “Băng dán này bẩn rồi, có vi khuẩn đó, không thể dán nữa.”

Đầu ngón tay dừng trên hình trái tim, cô gái nhỏ nức nở hai tiếng, đột nhiên thất thanh khóc rống lên.

Ở một nơi xa lạ, quanh mình tất cả đều là người xa lạ, ngay cả chính nàng cũng xa lạ.

Thời điểm tỉnh lại nàng không khóc, thời điểm Thung Thung nói không cần nàng, nàng không khóc, thời điểm bị va phải cũng không khóc, nhưng giờ phút này lại khóc như mưa.

Thung Thung nói, băng dán có tình yêu, dán lên liền không đau nữa.

Nhưng mà, đau quá.

Thung Thung, A Nông đau quá.

(｡ ｡) (｡ ｡) (｡ ｡)

Lời tác giả: Thung Thung người này có chút mâu thuẫn... Về sau sẽ giải thích. Kỳ thật hần là một tên biến thái...

A Nông thật sự rất sợ hãi hơn nữa Thung Thung đối tốt với nàng như vậy, nên nàng coi hần như toàn bộ hy vọng của nàng.

3. Chương 3

Trời tối, thời gian tan tầm, Vu Nghi thò người qua, nhiều chuyện hỏi Lục Thung về chuyện sáng nay.

“Em gái nhỏ xinh đẹp kia là ai vậy? Thoạt nhìn còn trẻ lắm, anh không phải đang dụ dỗ trẻ vị thành niên đó chứ.”

Lục Thung bị cận thị nhẹ, tính ra hơn hai độ cả hai mắt, thời gian làm việc mới cần đeo, còn lại hoạt động hằng ngày cũng không cần thiết, nên hầu như không thấy hần đeo.

Nghe vậy, người đàn ông giơ tay đẩy nhẹ mắt kính, che khuất bớt cảm xúc nơi mắt đen. Vẻ mặt vẫn cười phúc hậu và vô hại.

“Thưa bác sĩ, tôi xác thật không quen biết.”

Có mấy hộ sĩ trẻ đi ngang qua bên người hắn, gương mặt ai nấy đều ửng đỏ, tâm tư nảy mầm.

Vu Nghi: “.....”

“Bác sĩ Lục anh cứ chuẩn bị đi, dù sao thì, anh khẳng định sẽ bị cô gái nhỏ đó ăn gấu gao.”

Quăng lại một câu, Vu Nghi nhẹ nhàng cất bước chân uyển chuyển đi mất.

Lục Thung đứng dưới lầu trong chốc lát rồi mới đi lên nhà, A Miêu cào cửa này giờ khó mà dẫn nổi không thúc đầu vào cửa.

Chủ nhân đã trở lại, vậy cô gái nhỏ kia đâu?

Nó meo meo hai tiếng, bày tỏ thắc mắc.

Lục Thung thông thả ung dung vén tay áo lên, cất lời nói tâm bình khí hòa.

“Không cần nhìn, cô ấy bị tao đuổi đi rồi.”

Từ tủ lạnh lấy ra một túi sữa cỏ đông lạnh, xé bao ngoài, lại quên mất bước tiếp theo nên làm gì.

“Meo ~”

A Miêu nhẹ nhàng nhảy lên mặt bếp, chân trước nhẹ nhàng cọ vào cánh tay người đàn ông. Con người màu hổ phách mở lớn đầu mé hoặc.

Rõ ràng anh cũng rất thích mà.

Giống như một người đã đi thật lâu trong bóng tối, rốt cuộc cũng có người nguyện ý đuổi tay ra dắt bạn.

Nhưng bạn lại cự tuyệt.

Vì sao vậy?

Lục Thung rũ mắt, chậm rãi sờ đầu A Miêu, nhẹ nhàng xoa xoa, rất dịu dàng.

Buổi sáng lúc hắn xoa đầu cô gái nhỏ, cũng với lực như vậy.

Hắn còn dọa nàng, không biết nàng có bị dọa sợ quá không.

Kỳ thật còn muốn ôm một cái, nhưng vẫn là nhịn xuống được.

“A Miêu.”

Âm thanh hắn khàn khàn lại đáng thương, giống cười lại giống khóc, nghe vào khiến tâm người nào cũng rất khó chịu.

“Cô ấy sớm hay muộn cũng sẽ đi, tao cần gì phải giữ cô ấy lại.”

Có thích thì như thế nào, tao đã thích, nhưng cũng có thể là không thích, nên nếu có thể cắt đứt được tâm tư mới nảy sinh này là tốt nhất.

Làm gì còn cách nào khác nữa, có đau cũng không đau bao nhiêu.

Làm một người tâm lạnh lâu rồi, rất khó mà nóng trở lại.

Nàng nếu muốn che chở, nhưng chỉ che được nửa đường rồi đi mất. Chỉ bằng từ lúc bắt đầu cứ lạnh hắn đi, người kia có làm sao thì sống cũng phải sống thôi, đúng không?

Chẳng qua là thiếu mất niềm vui, thiếu đi thứ để theo đuổi, thiếu mất lòng nhiệt tình yêu thương để tồn tại.

Là do không có người nào để ý.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên, A Miêu lập tức nhảy xuống, chạy vội tới cửa, vui vẻ kêu lớn.

Người đàn ông ngăn người, rồi mới đi ra mở cửa.

Cửa mở, không có gì bất ngờ xảy ra cả, là A Nông.

Buổi sáng, khi nàng ra khỏi nhà sạch sẽ giống một đóa hoa nhài trắng. Giờ phút này lại tự mình khiến cho bản thân trông quá chật vật. Mặt mũi bần thủ, cánh tay cũng chả kém. Một đôi mắt to mênh mông sương mù chớp chớp, đột nhiên cong thành hình trăng non, ánh sao lấp lánh kín mít trong đôi mắt đó.

Cô gái nhỏ một đường gập ghềnh, rốt cuộc vẫn tìm được hân.

Lục Thung vốn không kịp phòng bị, thoáng lui về sau một bước, rồi sau đó lại tiến về phía trước, chống cửa, mày nhíu lại: “Tôi nói, tôi không biết cô.”

“Thung Thung.”

A Nông đặc biệt thích gọi Lục Thung như vậy, nàng cảm thấy nếu gọi Lục Thung như thế đại khái sẽ thân mật hơn nhiều lắm.

Trên thực tế, trước nay không ai dám gọi hân như vậy.

“Em... Hôm nay em đi cục cảnh sát, nhưng bọn họ nói em là kẻ lừa đảo, rồi đuổi em ra ngoài.....”

Lời cô gái nhỏ còn chưa nói xong, đã bị người đàn ông bắt lấy cánh tay, mặt mày biến hoá theo cảm xúc chợt u ám hẳn, âm thanh khàn khàn: “Bọn họ đẩy cô?”

“Không... Không phải, đây là do tự em ngã.”

Lục Thung buông tay ra, phát giác chính mình thất thố, liền xoay người vào nhà.

A Nông đi theo vào, nhưng chỉ dám đứng ngay tại cửa thật cẩn thận, không dám động.

“Thung Thung.....”

Chân dấn vào sàn nhà lạnh lẽo, A Nông mới chân chính có cảm giác quyết tâm về nhà kiên định thế nào. Một lòng lo âu thấp thỏm rốt cuộc cũng chậm rãi buông xuống được. Nàng hít hít cái mũi, có chút muốn khóc.

“Giày đâu?”

Lục Thung quay đầu lại, mới chú ý tới thiếu nữ còn chưa đeo dép lê, để lộ hai gót chân nhỏ dơ dáy, còn bị trầy da, trông có chút dọa người.

“Đi tới đi lui, liền không thấy đâu nữa.”

“Cô không có giày mà vẫn cứ thế đi là đi sao?”

A Nông ngơ ngẩn hai giây mới nghe hiểu, nhưng lại không nghe ra câu la mắng trong đó, thực nghiêm túc nói:

“Em phải trở về tìm anh.”

Lòng bàn chân bị mài rất đau không muốn đi tiếp nữa, nhưng nhớ đến Thung Thung, nghĩ đến cứ bước hai bước nữa là có thể nhìn thấy Thung Thung rồi. Ồm ý nghĩ như vậy mà đi trở về.

Em phải trở về tìm anh, một câu làm bao nhiêu người cảm động.

Giống như một câu đã từng nghe qua.

“Tôi nhất định sẽ trở về cứu anh.”

Âm thanh đó trong hồi tưởng, luôn lặp đi lặp lại bên tai hân.

Hiện tại suy nghĩ một chút, nói ra nghe thật buồn cười.

Cặp mắt đen của người đàn ông cuộn cuộn cảm xúc, hầu kết khê nhúc nhích, giống như ngừng lại nơi đó, lại tựa như đã trở lại, định được rõ ràng từng hình ảnh trước kia.

Hắn đi đến trước người A Nông, không hề do dự bẻ nàng lên, ôm vào phòng tắm, lột một cái khăn lông mềm mại cho nàng đứng lên, mới bắt đầu xả nước.

“Cởi quần áo.”

Nhẹ thở ra một câu không rõ, A Nông lại ngốc mắt hồi lâu, mặt đỏ muồn rỉ máu, tay nắm váy làn, nói: “Thung Thung, em có thể tự mình tắm mà.”

Tuy rằng đã quên rất nhiều, nhưng về chuyện này A Nông vẫn biết.

“Trên người của cô có thương tích, không thể đụng vào nước.”

Lục Thung khom lưng thử nhiệt độ nước, vẩy vẩy tay, rồi nhìn vào mắt A Nông, tựa như chính nhân quân tử, không có một chút tạp niệm nào.

Bị ánh mắt lừa bịp, A Nông cảm thấy hình như có chút đạo lý, liền ngoan ngoãn gật đầu.

A Nông trông rất gầy khi ngồi trong bồn tắm to lớn bao quanh thân thể tuyết trắng. Mắt đen vốn trong trẻo giờ bị hơi nước nhuộm đậm trở nên mờ mịt, như chứa cả một hồ nước trong đó. Nàng không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Lục Thung, thuần khiết lại tà ác, giống như một bé cưng ngoan ngoãn, cũng giống như một yêu tinh.

Sợ là muốn tới lấy mạng hắn.

Trong cổ họng Lục Thung chợt nghẹn, ma xui quỷ khiến duỗi tay, vỗ lên gương mặt trắng mềm của A Nông.

Vừa mềm, vừa thơm, tản ra hương thơm câu dẫn hắn nhấm nháp.

“Thung Thung?”

Âm thanh thiếu nữ như hoàng oanh uyển chuyển động lòng người, khiến người đàn ông bình tĩnh, cũng như làm mãnh thú trong lòng hắn bị kinh hãi.

Trước đó Lục Thung chỉ tắm cho A Nông đúng một lần, sau khi miệng vết thương gần như đã đóng vảy liền để A Nông tự mình tắm giặt.

Tay hắn chạm vào da thịt trắng tinh của thiếu nữ, lửa trong lòng cọ cái liền bốc cao ngút, động tác tay càng lúc càng nặng nề.

“Biếng Nhác... Thung Thung, đau quá.....”

Thiếu nữ nước mắt lưng tròng, vai ngọc để trần, đường cong mềm mại, khiến người nhìn miệng khô lưỡi khô.

Em tới cứu tôi lên thiên đường, hay là kéo tôi xuống địa ngục đây?

Tay Lục Thung dọc theo cánh môi mềm mại dính nước, lướt qua xương quai xanh tinh xảo, dời xuống phía dưới. Hai khóa tuyết trắng mềm mại, cùng hai điểm chót đỏ bừng câu mắt hồn người.

Thí chủ, anh muốn đi đâu?

Tôi muốn vào địa ngục, làm nhiều việc ác, cô độc một mình.

Bàn tay to của người đàn ông bóp cổ thiếu nữ, bảy hồn dường như in hết trên cánh môi thiếu nữ, rồi chậm rãi rơi xuống phía dưới, xuống phía dưới, hoàn toàn chìm trong nước, không còn chỗ hô hấp.

Thí chủ, anh còn muốn gì.

Nghĩ muốn...

Thiếu nữ hoảng sợ mở to hai mắt, tóc đen hỗn độn tản sau người, bông bênh trong nước, cực kỳ xinh đẹp, phảng phất giống như nàng tiên cá, là vị công chúa nhỏ nhất xinh đẹp nhất.

Nàng chặt vật phát ra tiếng cầu cứu, trong mắt tuôn đầy nước, rất sợ hãi, nhưng người đàn ông cắn môi nàng, tựa hồ đang cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thần ơi, tôi nghĩ không ra.

Là nghĩ không ra, hay là không muốn nghĩ?

Đại khái là, không muốn nghĩ đi.

Tôi muốn lên thiên đường, tôi muốn vào chốn cực lạc, tôi muốn có được cô ấy.

Vậy đó, nghĩ thấu rồi, cũng như nghĩ không ra.

Cứ như vậy, hần phát tâm ma tra tấn nàng, chết cũng không chịu buông miệng, rốt cuộc khi A Nông cảm giác mình sắp bị chết đuối, lại có một cái tay kéo nàng lên.

“Khụ khụ... Biếng Nhác... Thung Thung.....”

Người đàn ông nhẹ nhàng đỡ sau lưng A Nông, trong mắt có nước cũng có nàng, dịu dàng tựa như nước xuân thắm ba. Khóe môi ngậm ý cười, mê người không chịu nổi.

Tóc đen của hần hỗn độn ướt át, sơ mi trắng cũng bị ướt nhẹp, như ẩn như hiện, lại phối với ý cười hoàn mỹ ấy, vẫn nhã lại bại hoại.

“Đều... Đều là nước.....”

Thân thể thiếu nữ mềm mại tuyết trắng đẹp đến vậy, rơi vào trong mắt hần, tựa như dê con trắng phau rơi vào mắt sói xám.

Thân thể Lục Thung hơi khom về trước, một tay chống cạnh bồn, một tay bóp cằm nàng, rất có kiên nhẫn cạy môi răng thiếu nữ ra từng chút một.

Không bao lâu, hần liền kết thúc nụ hôn này.

“Liếm sạch cho em.”

Hần nói, sắc tình lại kiều diễm, động lòng người lại đa tình.

A Nông ho khù khụ, cảm thấy giống như thật sự đã sạch sẽ, thần kỳ mà “a” một tiếng. Tròng mắt đen lúng liếng đảo một vòng, đột nhiên ôm cổ Lục Thung, đôi mắt óng ánh ánh nước, phát ra ánh sáng: “A Nông cũng liếm cho anh!”

Nàng mềm mại dán sát nơi tim hần đang đập cuồng nhiệt, tùy tiện cọ hai cái, nhịp tim người đàn ông không còn đều đặn nữa, mặt đỏ khô nóng.

Nhưng nếu đó là lũ đàn ông tầm thường khác.

Ngón tay Lục Thung nhẹ vuốt ve cần cổ trắng nõn trơn láng của thiếu nữ, cười ôn nhu như ngọc, hết như một đoàn chính quân tử, như một công tử nổi tiếng lương thiện thời cổ đại.

“Được, em liếm sạch vào.”

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

Lời tác giả: Ôn nhu như ngọc, đoàn chính quân tử?? Chó má chứ tôi muốn tự vả miệng mình.

Không cần · không thích · sẽ không hôn · chính nhân quân tử Biếng Nhác

Thung Thung có chút vui buồn không ngừng mâu thuẫn, người lạnh nhạt mà còn muốn phát giận quá không bình thường, nhưng đối với A Nông luôn là vui vui vui vui vui vui vui.....

Còn rất dịu dàng nữa · dịu dàng

4. Chương 4

A Nông thật sự đã quá mệt mỏi, không còn sức mà trụ trong phòng tắm lẫn lộn, bị hơi nước mờ mịt hun đến mơ màng sắp ngủ.

Lục Thung đành phải ôm A Nông vào phòng, lấy khăn lông chậm rãi lau khô tóc cho nàng.

Chất tóc của A Nông rất đẹp. Tóc đen vừa nhiều lại vừa mềm. Rất giống bé gái chưa lớn, nơi nào cũng mềm mềm đáng yêu.

Bộ dáng nàng xinh đẹp, gương mặt trắng mịn. Lông mi vẫn còn dính nước lúc này. Giọt nước đọng trên mi trông mà chứng mắt cực kỳ.

Lục Thung cúi người, giữ cằm A Nông, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cuốn đi giọt nước đó, nhưng lại lưu luyến không rời đối với da thịt non mềm của thiếu nữ, mãi đến khi hôn ra một dấu hoa đào nở rộ đỏ ửng.

Lớn lên quá xinh đẹp.

Lục Thung than thở một tiếng, lại đột nhiên khổ sở.

Càng là vật tươi tắn xinh đẹp, hần càng không giữ được.

Mà A Nông, tất nhiên đến nhân gian cũng không giữ được.

“Em sẽ bỏ đi sao?”

Em sẽ đi thôi.

Nội tâm rõ ràng đã sớm có đáp án, Lục Thung cười nhạo một tiếng, quay đầu liền thấy A Miêu ưu nhã đạp bước đến gần ống quần của hắn, ngoan ngoãn nằm sấp xuống, meo meo hai tiếng, cố ý tạo ra cảm giác tồn tại.

Không việc gì, anh còn có tôi, một con mèo xinh đẹp.

Ý tứ của nó là thế.

Đáy mắt Lục Thung chứa đầy ý cười, chân hơi cọ cọ cái bụng của A Miêu, giọng điệu thân thiết: “Mày xấu lắm.”

A Miêu: “.....”

Ha ha, ông đây tuy là mèo lại không hề suy nghĩ giống mèo, được không?

Tên biến thái, thấy sắc quên mèo. Ông đây không yêu anh nữa. Ông đây chỉ yêu mèo cái!

Thân ảnh A Miêu mạnh mẽ biến mất bên cửa sổ. Ánh mắt người đàn ông lại nặng nề, nhìn thiếu nữ đang ngủ say.

Có người một đêm ngủ ngon, cũng có người một đêm vô mộng.

Hôm sau, Lục Thung được nghỉ, hiếm khi mà ngủ đến lúc mặt trời chạm đỉnh.

Hai người ăn qua bữa sáng, A Nông làm ổ trên sofa xem TV, Lục Thung ở một bên sửa sang lại hồ sơ bệnh án.

Nói là xem TV, nhưng lại thất thần mãi ngó Lục Thung, rõ ràng trong lòng có việc.

“Làm sao vậy?”

A Nông mở lòng bàn tay, là tờ giấy nhỏ ngày đó Vu Nghi viết cho nàng, không có bị mất, vẫn còn nguyên.

“Em muốn tìm cô ấy chơi.”

A Nông chớp chớp mắt, trong mắt có ý vị cầu khẩn.

“Không được.”

Lục Thung đầu cũng không nâng, nhẹ đẩy mắt kính, tiếp tục chuyên tâm làm việc, rất lạnh nhạt.

“Vì sao? Em muốn chơi với cô ấy.”

Đối với A Nông rất thân thiết, hơn nữa còn rất hoạt bát, còn dặn A Nông tìm cô ấy.

Lục Thung dừng bút, cũng không đẩy nắp lại, mà vẫy tay kêu A Nông lại đó.

A Nông ngoan ngoãn đi qua, ngồi xổm trước mặt Lục Thung, vẻ mặt mong chờ.

“A...”

Giây tiếp theo, cằm nàng liền bị hai ngón tay của người đàn ông giữ chặt, tuy dùng sức không lớn, nhưng khó có thể tránh thoát.

“Đừng nhúc nhích.”

Hắn đang cười, cười rất dịu dàng, nhưng A Nông dù chỉ một cử động nhỏ cũng không dám nhích.

Thung Thung cười rộ lên đẹp ơi là đẹp, nhưng thành ra lại có chút dọa người, giống mỹ nhân rắn được vẽ trong chuyện xưa.

Đẹp thì đẹp, nhưng lại cắn người.

Lục Thung giơ tay, ở trên mặt A Nông đồ đồ vẽ vẽ, ước chừng qua hai phút, mới thu tay lại, trong mắt ý cười càng thêm tùy ý.

“Em ra xem đi.”

A Nông lộc cộc chạy tới trước gương, kết quả vẻ mặt đau khổ trở về, nói: “A Nông mới không phải heo.”

Lục Thung cười nheo cả mắt, hỏi:

“Chơi không vui à?”

“Chơi không vui.”

“Vậy em vẽ tôi đi.”

Hắn cởi mắt kính ra, nhét bút vào trong tay A Nông, rồi kéo nàng sát lại, nhắm mắt, mở miệng nói:

“Em vẽ tôi đi.”

A Nông ngẩn người, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú được phóng đại trước mặt. Ấp vào mắt đầu tiên là đôi lông mi đen dày, rồi đến cái mũi thẳng tắp, xuống chút là bờ môi mỏng màu hồng nhạt, khiến nàng nhìn chằm chằm thật lâu.

Đã mất quá.....

A Nông đối với Lục Thung tín nhiệm như vậy, lại còn không hề ăn vạ, liên quan đến gương mặt này rất nhiều.

Đôi mắt cái mũi này, lớn lên thật sự quá đẹp, rất giống người tốt.

Kỳ thật bản chất của A Nông là một người ham sắc.

Lục Thung đợi thật lâu, cũng không thấy chút động tĩnh gì, vừa mở mắt, liền thấy thân thể cô gái nhỏ đổ về trước. Toàn bộ cơ thể đè trên người hắn, nhẹ nhàng hôn hắn một cái.

Rất nhẹ, rất nhẹ, giống như lông chim lướt qua vậy.

Hắn rũ mắt, trong lòng bắt đầu loạn, trên mặt lại không bày ra biểu cảm gì.

“Thung Thung đẹp quá, em không nỡ vẽ lên.”

Cô gái nhỏ mở to đôi mắt sáng lấp lánh, cách hắn cực gần. Trên mặt vẫn chưa chùi đi mấy nét vẽ, thoát nhìn giống như quái vật nhỏ xinh đẹp.

Lục Thung bị A Nông đè nặng nằm ngả ra phía sau, lộ ra khoảng lớn xương quai xanh trắng nõn. Ánh mắt chột tối sầm, tay thân mật vuốt ve cái cổ yếu ớt của A Nông.

Như vậy, trông rất giống mỹ nhân dụ hoặc quân vương, trong lòng mang theo ý đồ xấu cùng đồng quy vu tận.

“A Nông, em sẽ đi sao?”

A Nông kỳ quái, Thung Thung không phải vẫn luôn muốn đuổi nàng đi sao, giờ làm sao lại hỏi nàng như vậy.

“Khả năng một ngày nào đó cha mẹ em trở về tìm em, em sẽ theo chân bọn họ rời đi sao?”

A Nông nghĩ nghĩ, hỏi: “Bọn họ có yêu em không?”

Lục Thung muốn nói yêu, nhưng tới bên miệng lại nói: “Khả năng là yêu.”

“Em...”

A Nông mê mang, khó xử nhìn Lục Thung.

“Đến một ngày kia, em liền rời đi, phải không?”

Hắn vuốt phần tóc bên tai của A Nông, mặt mày dịu dàng như gió tháng ba thổi qua lá cây, quyến luyến lại tốt đẹp.

A Nông suy nghĩ thật lâu, mới nói ra một câu: “Em không đi.”

Lục Thung sờ sờ đầu A Nông, nhin xuống ham muốn hôn nàng. Trong cổ họng rất ngứa, giống như có thứ gì đó đang cào.

Hắn muốn A Nông bồi hắn, bồi cả đời, bồi đến lão, bồi đến chết. Nhưng nhìn thiếu nữ sáng ngời trước mắt, từ đáy lòng lại sinh ra một loại cảm giác hèn mọn khổ sở.

Người, sống nhất thời, là nhất thời.

Yêu nhất thời, khả năng lại là cả đời.

Thừa dịp còn chưa thích đến vậy, nhân lúc còn sớm nên tìm cách thoát thân, nhưng lại không vượt nổi cảm giác thích trong lòng, muốn đến gần hơn nữa.

Nàng luôn vô tình dụ hoặc hắn, vào thời điểm hắn định thoát thân, chỉ cần vươn một ngón tay, liền câu mất tâm lẫn trí của hắn.

Vốn dĩ, đã không hy vọng đến kiểu người xa vời đó, hà tất gì lại muốn tái sinh niệm tưởng làm gì.

Mà người trước mắt, là niệm tưởng ngày ngày của hắn.

Lục Thung bật cười, tay vịn cổ A Nông, cười, hôn nàng, ưu nhã lại mê người.

Nếu có ngày A Nông tỉnh lại, sẽ hận hắn sao?

Hận cũng tốt, yêu cũng thế, chỉ cần là hắn liền tốt.

A Nông mở to một đôi mắt đen nhánh, tay sờ trên eo Lục Thung, ngốc ngốc mở môi răng, ngoan ngoan thuận theo hết như muốn được người sờ sờ đầu.

Lục Thung hôn có tư vị rất khác. Khi hắn hôn bạn sẽ mang theo mùi vị sắc tình, không phải là ý tứ chỉ muốn cùng bạn hôn môi đơn thuần, cũng không phải là ý tứ thô bạo muốn lên giường với bạn, mà là dùng một loại phương thức thân mật lại mộng ảo, kiểu diễm nói bên tai bạn: Chúng ta tới làm tình đi.

Nhưng A Nông không hiểu được vậy, nàng chỉ đơn thuần bởi vì thích mới hôn, vì thế khi bị Lục Thung áp đảo trên sofa, trong đầu nàng vẫn chỉ là thích.

Ở trong một loại trạng thái phát ngốc mà thích.

Nàng hôm nay mặc váy dài có dọc cúc trước ngực, người đàn ông chặn tay nàng, hôn dày đặc khắp mặt rồi dùng nơi xương quai xanh khả ái, xuống phía dưới chút nữa lại gặp trở ngại đành phải dừng một chút.

Lục Thung rất ít khi cười ra tiếng, nhưng A Nông phát hiện Lục Thung khi làm những việc này, rất thích cười, hơn nữa tiếng nói cũng rất êm tai.

“Tôi không thích cúc áo.”

Tiếng nói hần khàn khàn lại gọi cảm, còn kèm theo ý cười nồng đượm, giống như rượu, cũng giống như người uống rượu.

Trong mắt A Nông thấm ra một chút sương mù, mê mang nhìn hình ảnh trước mắt, này đây, nàng rất không có cảm giác an toàn mà nắm chặt tay Lục Thung.

Lục Thung ngậm cúc áo vào giữa môi răng, đầu lưỡi nhẹ lích, da thịt mềm mại tinh tế như hoa của thiếu nữ lập tức thất thủ, để lại một chút ướt át dính nhớp, cứ thế lan tràn xuống phía dưới, tạo nên tầng tầng gợn sóng trên mặt hồ.

Ngay khi cởi đến cúc áo thứ hai, hần liền ngừng lại, nhìn A Nông.

Sau 12h trưa thì nóng nực, trên sô pha nhỏ hẹp, bọn họ thân mật khăng khít, gần bó như môi với răng, giống hệt một đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt.

Nhưng Lục Thung hiểu rõ, hần cùng lắm chỉ là người nhặt nàng - một người xa lạ về nhà, nàng cùng lắm chỉ là đứa trẻ đáng thương được hần nhặt về.

Hần đối với nàng có hảo cảm, hảo cảm giữa nam và nữ, muốn giải phóng cho linh hồn tự do. Nhưng lại cố tình không thừa nhận, hần bị nàng hấp dẫn, hấp dẫn bởi đôi môi ngọt ngào ấy, cứ thế để lộ sự dục dăng, đến da thịt cũng run rẩy.

Nhưng hần không dám tiến lên, cũng không dám bay cao, hần biết hậu quả, cũng biết bản thân bị trói buộc với một liều thuốc bất an, phải phá tan trói buộc này mới may ra...

Nhưng hần chỉ có thể để nguyên, hần là Lục Thung, hần không dám hy vọng xa vời, cũng không dám mơ ước có được.

“Thực xin lỗi.”

Hần chôn thật sâu trong hõm cổ thơm ngát của thiếu nữ, rầu rĩ phát ra một tiếng xin lỗi.

(｡ ｡) (｡ ｡) (｡ ｡)

Lời tác giả: Thung Thung vẫn luôn rất rối rắm thật đến bên miệng thì nên ăn hay không nên ăn. Hơn nữa hiện tại hần kỳ thật cũng không nói lên được rằng đã yêu bao nhiêu, chỉ là muốn một người có thể bồi hần.

5. Chương 5

Buổi tối, A Nông ở trong phòng bếp cắt công thật lâu, nấu hai món mặn và một món canh. A Miêu ở nhà hàng xóm cũng bị mùi đồ ăn thơm phức lôi về nhà.

A Miêu liếm móng vuốt nhìn đĩa cá. Mắt mèo sáng lấp lánh, hiển nhiên có ý đồ ngo ngoe rục rịch.

Lục Thung từ trong phòng bước ra, đi ngang qua A Miêu, vờ nhẹ lên đầu của nó, nhàn nhạt kêu một tiếng “A Miêu”.

“Meo ow ~”

A Miêu buồn bực phải nhảy khỏi ghế dựa, buồn buồn tủi tủi mà quay về nằm bò trong ổ, lưu lại một bóng dáng tức giận.

Người là ông đây kiểm cho anh vác trở về. Kết quả ngay cả con cá cũng không cho ông đây ăn, hừ! Ông đây không cao hứng! (｡ ｡)

Cơm mới vừa soạn ra bàn xong, di động của Lục Thung đột nhiên vang lên. Hần nhìn chăm chăm tên người gọi đến trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nghe điện.

“Ừ, vẫn khỏe... Được, đã biết.”

Ngắt điện thoại, hấn rũ mắt, che giấu cảm xúc cuộn cuộn nơi đáy mắt. Lúc ngẩng đầu lại lộ ra nụ cười với A Nông, ở dưới ánh đèn mờ nhạt, có chút yếu ớt.

“A Nông, tôi muốn đi ra ngoài chốc lát, em ăn trước đi.”

A Nông mắt mát gật gật đầu, lại nghe Lục Thung nói: “Nhớ rõ chưa cơm cho tôi.”

“Dạ!”

A Nông nhảy nhót đáp ứng, tiễn Lục Thung tới tận cửa, rồi đóng cửa lại, đi vào phòng bếp, lấy thịt vừa mua buổi chiều cắt vào ngăn đông lạnh.

Kết quả là mở cả cửa tủ lạnh phía dưới, tất cả đều là sủi cảo đông lạnh, tràn đầy ba tầng. Đại khái có đủ các loại nhân, bao bao sủi cảo đều thật bắt mắt.

A Miêu bò lên đầu A Nông gối đầu, nhìn đông sủi cảo đông lạnh bên trong, u uất kêu một tiếng, như là thở dài.

“A Miêu, Thung Thung rất thích ăn sủi cảo hả?”

Nghe thấy A Nông mờ mịt đặt câu hỏi, A Miêu nước mắt lưng tròng, kiểu đã bị hỏi tới tận cùng tâm can mèo.

Một năm bốn mùa, một ngày ba bữa, bữa bữa sủi cảo, ai chịu nổi? Chỉ có cái tên biến thái kia mới thích ăn!

Đóng tủ lạnh lại, A Nông ngồi vào bàn ăn, cầm lấy đôi đũa. Nhưng trong đầu tất cả đều là những gói sủi cảo vừa thấy.

Trước mắt nàng bỗng nhiên hiện ra hình ảnh Thung Thung một người ngồi vào bàn ăn sủi cảo, nhưng lại không thể thấy rõ biểu tình trên mặt hấn, là thích sao?

Có thể là cô đơn đi.

Một người ăn sủi cảo, là một việc rất cô đơn.

Cơm nước xong, A Nông tìm di động Lục Thung mới mua cho nàng, nhập số điện thoại ngày đó Vu Nghi ghi lại cho nàng, bấm gọi đi. Nhạc chuông vang lên thật lâu mới có người nghe máy.

Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng dễ nghe.

“Alo, tôi là Vu Nghi.”

A Nông nằm trên sofa, cuộn tròn người, nghĩ đến lời nói ban ngày của Lục Thung, lấy hết can đảm nói:

“Alo, em là A Nông.”

“Em muốn nhờ chị giúp một chút.”

.....

Lục Thung lái xe đến Lục gia, tuy lộ trình không dài, hấn lại cố ý chạy rất chậm, lúc nào đến Lục gia cũng luôn đến trễ.

Hấn không vội không chậm đi vào, trên gương mặt tuấn tú ôn hòa mang theo ý cười, nói lời xin lỗi với người đàn ông ngồi phần ghế đầu bàn: “Cha, thực xin lỗi, trên đường kẹt xe, nên đến muộn.”

Lục Quốc Lương gật nhẹ đầu, không nói gì, ý bảo Lục Thung ngồi xuống.

“Anh! Rốt cuộc anh đã tới, tất cả mọi người đều đang đợi anh đó!”

Bên cạnh là một thiếu niên với bộ dáng tuấn tú hoạt bát, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lôi kéo tay áo Lục Thung, động tác rất thân thiết.

“Cũng không ước lượng được chính mình mấy cân mấy lạng, còn dám để người khác chờ ~”

Một người đàn bà âm dương quái khí phun ra một câu, nhưng không có người nào dám quát lớn hoặc phản bác lại.

Thế mà thiếu niên kia lại tức giận quay đầu lại, nói: “Bà câm miệng, không cho nói anh tôi!”

“Ngay cả mày cũng cả ngày che chở nó, cũng không biết lấy cảm tình từ đâu ra...”

Thiếu niên lại muốn lên tiếng, nhưng bị Lục Quốc Lương mắng “Lục Ngọc”, liền ngoan ngoãn gục đầu, không nói nữa.

Lục Thung bắt động thanh sắc dời cánh tay, đối với người đàn bà kia tốt tính cười cười nói: “Thím nói rất đúng, đến trễ là Lục Thung không đúng, xin lỗi.”

Trên bàn lại rơi vào tĩnh lặng, Lục Quốc Lương lần nữa lên tiếng: “Được rồi, người đã đến đông đủ, ăn cơm đi.”

Lục Ngọc tựa hồ rất thích Lục Thung, vẫn luôn tự gấp đồ ăn cho hắn, không ngừng nói món này ăn ngon, món kia ăn ngon, muốn Lục Thung nếm thử.

Lục Thung cười gật đầu, lại động đũa rất ít, bị Lục Quốc Lương để ở trong mắt.

Sau khi ăn xong, mọi người tan đi, hắn bị Lục Quốc Lương thét lên thư phòng, Lục Ngọc trộm đi theo phía sau hắn, kín kẽ nói mấy lời.

Đáy mắt Lục Thung càng trở lạnh, đi theo cha vào thư phòng, ngăn Lục Ngọc ở bên ngoài.

“Mày cũng già đầu rồi, nên nói đến chuyện bạn gái đi. Nếu đã có rồi thì mang về nhà nhìn thử, còn nếu như chưa có, liền cùng con gái Trần gia thử xem...”

Lục Thung cúi đầu, an tĩnh nghe xong, mặt mày dịu ngoan, nói: “Có rồi ạ.”

Lục Quốc Lương sững sốt một chút, khạt hai tiếng, lại thanh thoi mở miệng: “Người bên ngoài cũng không chắc được đâu, mày trước cứ xem thử con gái Trần gia rồi lại nói tiếp.”

“Cha, con không xứng với người ta.”

“Lục Thung! Mày thế nào cũng muốn tao phải nói rõ ra à! Con gái Trần gia mày không xem cũng phải xem, không cưới cũng phải cưới!”

Lục Thung cong môi cười khê, giương mắt nhìn Lục Quốc Lương liếc mắt một cái, không nói gì, xoay người bỏ đi.

Phía sau, lại truyền đến âm thanh của người đàn ông.

“Còn nữa, mày đối với A Ngọc có thái độ gì đó! Nó là em trai mày!”

Nghe vậy, Lục Thung ngay cả nói cũng lười, lập tức đi ra thư phòng, Lục Ngọc vẫn luôn đi theo phía sau hắn, nhiệt tình nói chuyện với hắn.

Mãi cho đến khi ra cổng lớn, không còn ai, Lục Thung mới xoay người. Hắn so với thiếu niên cao hơn một cái đầu, dễ như trở bàn tay chụp lấy đầu Lục Ngọc. Ngón tay dùng sức, mắt đen lạnh lẽo lại tối tăm, nhìn chằm chằm thiếu niên bị khiếp đảm lui về sau.

“Anh... Anh làm sao vậy?”

“Biết tôi bị dị ứng với đậu phộng, định trả đũa tôi hả? Lục Ngọc, cậu đã quên tôi là ai à?”

Lục Thung nói xong, sắc mặt thiếu niên nháy mắt tái nhợt, rốt cuộc vẫn còn nhỏ, cậu ta sợ đến mức lui về sau, tóc bị túm chặt không rút ra được.

Đúng vậy, hắn ta là Lục Thung, luận thủ đoạn, hắn so với cậu ác hơn nhiều.

Buông Lục Ngọc ra, trên tay Lục Thung có thêm một dùm tóc đen, hắn dường như ngại dơ, bôi lên trên người Lục Ngọc, mang theo ý cười ôn hòa, sờ sờ đầu của cậu ta, nói: “Ngủ ngon nha.”

Nhìn chằm chằm thân ảnh người đàn ông đã đi xa, tay Lục Ngọc càng siết càng chặt cứng, sau đó lại buông ra, nhảy nhót trở lại phòng khách, như cũ là một thiếu niên ngây thơ thiện lương.

Lục Thung về đến nhà, mở cửa, khắp nơi tối thui, nhưng lại dễ dàng phát hiện ra A Nông nằm trên sô pha, có thể là đang đợi hắn, để lại một ngọn nến nhỏ, đã ngủ thiếp đi mất.

Trong phòng rất tối, chỉ có chút ánh sáng đến từ ngọn lửa, chiếu sáng hình dáng người nằm trên sô pha.

Bộ dáng ngủ của A Nông rất ngoan, giống hệt cô vợ nhỏ chờ chồng về nhà. A Miêu nằm cạ bên cạnh chân nàng, đám lông xù xù cuộn thành một nhúm, cũng thiêu thiêu ngủ.

Lục Thung chậm rãi đến gần, ngồi xổm xuống, vén gọn tóc rơi trên gương mặt A Nông, nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn.

A Nông co rúm lại một chút, xoa đôi mắt tỉnh lại, ngơ ngẩn vươn tay, muốn sờ đến đôi mắt của Lục Thung, lại bị cầm ngược trở lại.

“Thung Thung, ai bắt nạt anh hả?”

Lục Thung bò lên người A Nông, chân dài đá A Miêu vương bạn xuống đất, khiến A Miêu sợ tới bình tĩnh, lăn một vòng, cho rằng nó đang nằm mơ.

Hắn cũng không giấu giếm, chôn mình trên người A Nông, phẳng phất như tìm được vật thuộc sở hữu của mình rồi, ừ một tiếng, nói: “Bị bắt nạt.”

A Nông sờ sờ mái tóc ngắn đen nhánh của người đàn ông, nghiêm túc nói: “Ai bắt nạt anh, em giúp anh đi đánh hắn.”

“Em đánh không lại.”

“A? Ngay cả A Nông cũng đánh không lại?”

“Ừ, ai cũng đánh không lại hắn.”

“Vậy thì... Chúng ta đây hai người cùng nhau đánh.....”

.....

Ánh nến mỏng manh cố chiếu sáng, càng lúc càng không thấy rõ hai người trên sô pha đang làm gì, chỉ còn lời thiếu nữ nhỏ nhẹ nói với người đàn ông âm ừ hỗn loạn bên nhau. A Miêu ở dưới sô pha mơ thấy ác mộng, lăn qua lăn lại, giống như đang đánh nhau.

Hồi lâu, lại truyền đến âm thanh vừa nhẹ vừa ngọt của A Nông, làm cho người nghe liên tưởng đến mấy đám mây trắng tinh.

Nàng hỏi, Thung Thung, anh thích ăn sủi cảo đông lạnh lắm sao?

Lục Thung giống như là một nhọc, đôi mắt nửa khép nửa hở, nói không thích.

A Nông cũng bị lây bệnh buồn ngủ, híp mắt cười, nói, vậy về sau không cần ăn nữa, A Nông nấu cơm cho anh ăn.

Nói rồi, nàng cũng mệt lả đi, âm thanh càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc cũng quy về mộng đẹp.

Vì vậy, nàng không nghe được giọng người đàn ông ám ách đáp “Được”, cũng không thấy hốc mắt người đàn ông trong bóng đêm ửng đỏ.

Trong mơ hồ, A Nông cảm giác trên cổ có chất lỏng ướt át nóng bỏng, bĩu môi lắm lắm, trời mưa rồi.

Nhưng kì quái quá, mưa trong mơ, như thế nào lại nóng như vậy.

A Miêu đã thôi quay cuồng, nằm thẳng người, ưỡn cái bụng, rốt cuộc cũng ngừng đánh.

Có lẽ, nó đã đánh thắng rồi.

(˙ ˙) (˙ ˙) (˙ ˙)

6. Chương 6

Lục Thung nằm mơ.

Trong bóng tối, cả người hắn toàn là máu, nhưng lại không tìm thấy miệng vết thương, thật sự đau đến cùng cực.

Hắn tìm thật lâu, mãi đến khi nghe thấy một đợt tiếng khóc hỗn loạn kèm theo âm thanh nước nở: “Thung Thung, em đau quá.”

Là A Nông.

Nàng khóc lớn, nói nàng đau quá, âm thanh cứ quanh quẩn bên tai lặp lại.

“Thung Thung, em đau quá!”

Lục Thung đột nhiên mở to mắt, cúi đầu thấy A Nông cuộn tròn người, ngủ đến thom ngot, mới yên lòng.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời nhàn nhạt ló dạng.

Ngày đêm luân phiên.

Một ngày mới lại đến.

Thức ăn mèo được đổ vào chén nhỏ, A Nông ngồi xổm trên mặt đất, sờ sờ đầu A Miêu, nhìn nó ăn sáng.

Thần sắc Lục Thung mệt mỏi ăn bữa sáng, trong đầu vẫn còn nhớ đến ác mộng đêm qua.

Hắn rất ít khi nằm mơ, mọi thứ trong mơ hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến tâm tình.

A Nông đứng dậy, thấy tinh thần Lục Thung không được tốt lắm, đoán rằng Thung Thung có phải sinh bệnh hay không, nghĩ vậy liền đến gần muốn sờ sờ trán của hắn.

Nhưng mà tay mới vừa rồi sờ qua A Miêu, tựa hồ không được tiện lắm.

Vì thế, thiếu nữ cong eo, trán tựa trán, nhận thấy độ ẩm vẫn bình thường, lẩm bẩm nói: “Không có phát sốt mà...”

Lục Thung bắt lấy cánh tay của A Nông, phát lực kéo nàng vào trong lòng, tay vòng qua eo nhỏ của nàng.

“Làm sao mà một chút thịt dư cũng không có vậy hả?”

A Nông chu chu môi, nghĩ nửa ngày, lời kéo tay Lục Thung áp lên trên ngực mình, không phục nói: “Em có đầy thịt mà.”

Ánh mắt người đàn ông lập loè không rõ, cảm thụ sự mềm mại dưới lòng bàn tay, cười như không cười, có chút nói không ra lời dọa người, giống như đang tích tụ điều gì đó chờ đợi bùng phát.

“Tôi thấy em là có bản lĩnh lớn mới đúng.”

Lúc đưa Lục Thung ra cửa, A Nông ấp úng muốn nói gì, miệng há rồi, vẫn là ngậm lại.

Đóng cửa lại, gọi điện thoại cho Vu Nghi.

Cô ấy hôm nay được nghỉ không đi làm.

Rất nhanh, Vu Nghi đã lái xe đến dưới lầu, A Nông ôm mèo đứng đó chờ cô ấy.

“Đi thôi tiên nữ, cùng chị đây xoay chuyển dưới trời trên đất thôi.”

A Nông thắt dây an toàn, Vu Nghi khởi động xe, chở A Nông đi đến nơi cần đến.

“Không nghĩ tới em sẽ gọi điện thoại cho chị đó.”

“Thung Thung không cho em đi ra ngoài. Chỉ là em muốn tìm chút việc để làm, nên chỉ có thể làm phiền chị giúp em tìm việc thôi.”

Vu Nghi nở nụ cười, sau đó nói: “Chị rất thích đối nghịch với bác sĩ Lục. Nếu anh ấy bắt nạt em, em cứ tìm chị là được.”

“Rốt cuộc vẫn là do chị đây thích bé gái xinh đẹp thôi.”

A Nông:???

A Miêu ở trong lòng: Meo meo meo?

Vu Nghi tìm chỗ cho A Nông làm việc là một cửa hàng bán hoa, A Nông chỉ biết cảm ơn rồi rít với Vu Nghi. Cô ấy cười vui sướng, sờ sờ đầu A Nông, nói buổi chiều còn có hẹn, lái xe đi trước.

Chủ cửa hàng là một chị gái dịu dàng, bởi vì mang thai, cho nên muốn tìm thêm người tới hỗ trợ.

Vì thế, A Nông bắt đầu đi theo chị chủ cửa hàng học tập.

A Miêu ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất phát ngốc, chốc chốc lại cắn cắn ống quần của A Nông.

Có khách tới mua hoa, A Nông đi theo phía sau chị chủ làm trợ thủ, bó hoa, bận rộn đến tận lúc chạng vạng.

Đóng cửa rồi.

A Nông duỗi cái eo lười, thấy chị chủ đứng phía sau, vuốt bụng, cười với nàng nói: “Tiểu nha đầu học rất nhanh, rất thông minh.”

A Nông ngượng ngùng cười xua tay: “Không có không có, em rất thích công việc này.”

Mặt trời xuống núi, chân trời vẫn còn dát một lớp mây màu vàng, A Nông đột nhiên hít một hơi thật sâu, lộ rõ má lúm đồng tiền nhợt nhạt bên khóe miệng, ngọt muốn mạng người.

Giống như đã cảm nhận được ý nghĩa tồn tại của chính mình.

Tuy rằng cái gì cũng không nhớ rõ, hoặc có thể nói là trốn tránh hồi ức, nhưng chỉ cần được sinh hoạt mỗi ngày như vậy, đã tốt lắm rồi.

A Nông có khi cũng suy nghĩ, nàng đã từng sinh hoạt với bộ dáng gì, hay là không thân mật với cha mẹ, bạn thân, có thích thứ gì hay không.

Đoạn thời gian dưỡng bệnh vừa qua, ý thức của nàng cũng dần dần khôi phục, không có như lúc trước bất lực đến vậy.

Chỉ là rất khổ sở.

Là đã làm chuyện gì sai, mới có thể bị đánh đáng sợ như vậy.

Nhất định là đã làm chuyện gì đó không tốt, bản thân trước kia nhất định không phải là một người tốt rồi.

Một đóa hoa lăn từ trên bàn rơi xuống đất, A Nông a một tiếng, chạy tới nhặt lên, lại nghe thấy phía sau có âm thanh vang lên:

“Xin chào, tôi muốn mua một bó hoa.”

A Nông nhặt hoa lên, vội đáp: “Dạ được, có yêu cầu hoa gì không ạ?”

Quay người lại, liền thấy Lục Thung cả người chỉnh tề đi tới, giơ tay chọn đóa hoa trên bàn đã được cắt tỉa đẹp đẽ, cắm vào giữa mái tóc đen nhánh của A Nông.

Người so hoa còn đẹp hơn.

Đánh giá một hồi, khẽ gật đầu, làm như vừa lòng thật.

“Tôi muốn đóa hoa này.”

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

7. Chương 7

A Nông chào chị chủ, rồi đi theo Lục Thung về nhà.

Trước khi đi còn mua một bó hoa cúc non, cắm vào bình hoa trong nhà.

Lúc ăn cơm, A Nông luôn nhìn chằm chằm mấy cành cúc non, cũng không để tâm ăn cơm cho lắm.

Lục Thung thông thả ung dung lộn tay áo sơ mi lên cao, gắp ít rau xanh bỏ vào trong chén cho A Nông.

“Ăn cơm đằng hoàng vào, đừng có phát ngốc nữa.”

Dưới ánh đèn sáng ngời, thiếu nữ môi hồng răng trắng, màu da thanh thấu, cười lên làm người ta không thể dời tầm mắt.

“Vâng, ăn cơm ạ.”

Có thể là do có tâm sự, thành ra cũng không biết đã ăn nhiều hay ít.

A Nông nhai cơm, nhớ tới chuyện tìm việc làm, lại nhìn bộ dáng của Lục Thung cũng không giống tức giận, nhất thời mới yên lòng.

A Miêu cũng không biết chạy đi nơi nào, giờ cơm cũng không thấy trở lại ăn, Lục Thung chỉ buông một câu không cần phải xen vào, tắm rửa xong, ra ban công trải thảm lông dê trắng muốt.

Đã vào mùa hè, A Nông không hiểu vì sao Lục Thung lại làm vậy, nhưng khi tắm xong thay váy ngủ ngồi xuống thảm, tức khắc liền bật ra một tiếng thích ý.

Da thịt trần trụi dựa vào mặt thảm mềm mại, có cơn gió mát lạnh lâu lâu lại thổi qua kẽ tóc.

“Thật là thoải mái.”

A Nông co người, giống như con tép, gối lên trên đùi Lục Thung, mặc tay hấn tùy ý chải vuốt tóc rối.

Đêm xuống, một vòng trăng rằm bị tầng tầng mây mù che lấp, không thấy rõ vết tích, chung quanh cũng không thấy có ngôi sao nào.

Thật sự không phải rất đẹp.

“Thung Thung, anh nói xem, trước kia có phải em là một người xấu không?”

A Nông nhắm mắt lại, giọng điệu mềm mại, giống như làm nũng.

Lục Thung ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cúi đầu thấy lông mi A Nông run rẩy không ngừng, chờ mong, nhìn không được bật cười nói: “Khả năng là vậy.”

Khả năng là vậy.

A Nông lập tức ngồi dậy, mắt sáng tóc đen, bày ra bộ dáng tức giận.

Nhưng ghen nửa ngày, cũng không nói được gì.

Chính nàng cũng không biết trước kia mình là dạng người gì, thì làm sao biết phản bác thế nào.

Cái gì cũng không nhớ rõ, này là trừng phạt, hay là phần thưởng.

Thiếu nữ vòng lấy cổ Lục Thung, chui vào trong lòng hấn, ngửi mùi thơm dễ ngửi trên người hấn, rầu rĩ nói: “Em không muốn làm người xấu.”

Ánh trăng vừa lúc, gió cũng vừa lúc, nhưng ôn hương nhuễn ngọc đến lại không vừa lúc.

Lục Thung rơi mất kính, nên để luôn qua một bên, mắt đen ngậm ý cười nhỏ nhoi không rõ, thiếu đi mất sự văn nhã, lại nhiều thêm sự bại hoại, tùy thời đã chuẩn bị xé rách nguy trang.

Hấn nâng khuôn mặt nhỏ của A Nông ở trong lòng ngực lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn khóe miệng nàng, vừa dịu dàng vừa cương chiều, làm người thật sự không chịu nổi, trong lòng tê dại bủn rủn hết lên.

Giữa môi răng va chạm, mơ hồ phát ra mấy chữ, lúc buông tròn được một câu, cũng không bỏ sót chút ngọt ngào nào trong bấy nhiêu câu từ.

“Tôi cũng là người xấu.”

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn mở phần môi, tùy ý hân hôn môi cọ xát, khoe mắt ửng đỏ, cả người mềm nhũn.

Mây mù tan, ánh trăng tựa hồ sáng hơn một chút.

Nằm trên tấm thảm mềm mượt, phẳng phất như đặt mình trong đám mây, khiến người ta sinh ra ảo giác không thực tế.

Đôi mắt vừa nóng lại ươn ướt, chớp mũi A Nông chua xót, có chút muốn khóc, nhưng một cái hôn của hắn rơi xuống lại an ủi được nằng trong nháy mắt.

Tay Lục Thung đặc biệt đẹp, có lúc A Nông nghĩ, khi Chúa sáng thế tạo nên Thung Thung, có phải đã bỏ thêm chút thời gian và tâm huyết hay không, làm sao mà chỗ nào cũng đẹp hết.

Đôi tay kia có lẽ được sinh ra để đánh đàn, khớp xương rõ ràng, thon dài trơn bóng, dùng để cầm dao giải phẫu thật ra có chút đáng tiếc.

Nhưng hắn nói hắn không thích đánh đàn, cũng không thích cầm dao giải phẫu.

Vậy thì thích làm gì?

Hai bầu tuyết trắng bị Lục Thung vuốt ve nhào nặn trong lòng bàn tay. A Nông vẫn luôn ấn nhẫn không kêu dù chỉ một tiếng, hắn cúi đầu cười khế, thấy đôi mắt màu đen của A Nông đã ướt đầm dề, là kiểu dụ người đến mút mắt, xem thử có thể mút ra nước thật hay không.

“Đau... Thung Thung.....”

Đầu ngón tay A Nông trở nên trắng bệch, vòng chặt lấy phía sau lưng Lục Thung, hồn nhiên lưu lại dấu vết màu đỏ.

Khoe mắt bị mút đau, càng thêm đỏ, A Nông rầm rì muốn hắn ôm một cái. Da thịt tuyết trắng nhiễm màu hồng nhạt khiến người ta muốn cắn cho một phát.

“Ngoan nào, đừng lộn xộn.”

Người đàn ông này một khi đã bỏ mắt kính liền có chút đáng sợ, rõ ràng là cười, rõ ràng là bộ dáng ôn nhuận như ngọc, không hề có chút hung dữ nào, nhưng lại cố tình khiến người khác không dám phản bác.

A Nông sợ hãi, ngẩng đầu lên tìm đôi môi mỏng, hôn hôn, bật khóc dày đặc nước mắt: “Anh không ôm em một cái nào cả.”

Người sau khi mất đi ký ức, đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Kỳ thật, chỉ cần một cái ôm liền an tâm.

Hơi nước mờ mịt tràn ngập hốc mắt, A Nông kéo rồi lại kéo, giống như thở trắng nhỏ ăn không được củ cải, uất ức mà khóc đỏ hết mắt.

Tối nay Lục Thung không biết từ nơi nào mượn lệ khí, ánh mắt vừa nhẹ hẫng lại vừa đậm bạc, tựa như dao nhỏ, khiến người ta rất sợ hãi, phẳng phất như giấy tiếp theo liền phải đâm ra một lỗ hổng trên người đó.

“Tôi không ôm người không ngoan.”

Tâm A Nông run bần bật.

Rốt cuộc hắn vẫn tức giận.

Ánh trăng toả ra ánh sáng nhàn nhạt, không thấy quá rõ.

Nụ hôn ập tới che trời lấp đất cùng với dục vọng cắn nuốt hết thảy.

A Nông cảm nhận được những ngón tay đẹp đêm nay đã làm rất nhiều thứ.

Chúng sờ qua toàn thân A Nông, xâm nhập vào tiểu huyết âm áp ướt át, chậm rãi mò mẫm chui sâu vào, hệt như một con rắn, trườn rồi trườn, là kiểu muốn chui đến tận tâm người.

“Thung Thung, em sợ.”

Thiếu nữ khóc như hoa lê dính mưa, chọc người thương tiếc, nhưng lúc này chỉ không ngừng kích khởi dục vọng của Lục Thung, rơi vào vực sâu, hết thuốc chữa.

Hắn rút ngón tay ướt đầm ra, nhéo phần cổ sau của A Nông, cắn cái cổ tinh tế duyên dáng của nàng, thở dốc cười.

“Sợ cái gì?”

“Em đã có tôi rồi còn sợ gì?”

(•̀ •́) (•̀ •́) (•̀ •́)

8. Chương 8

A Nông khịt khịt, vươn tay, nhẹ nhàng sờ vào đôi mắt hắn, nói: “Anh đừng sợ, Thung Thung, em sẽ không bỏ đi.”

Nàng cái gì cũng không biết, nhưng cái gì cũng biết.

Vì là người gắn liền với việc cầm dao giải phẫu, chỗ lòng bàn tay Lục Thung hình thành vết chai mỏng. Khi da thịt bị mơn trớn, A Nông không ngăn nổi cơ thể run rẩy.

Làn da bên trong bắp đùi thiếu nữ đặc biệt non mịn, phẳng phất như có thể nhéo ra nước.

Hắn cũng thật thuận tiện ra tay nhéo một phát.

Dục vọng ủ trong nơi mềm mại của thiếu nữ, hắn giữ chặt eo nhỏ, khó khăn lắm mới vào được cái đầu, lập tức nghe thấy A Nông mềm mại khóc hai tiếng, lại như muốn kéo theo cả tâm hắn chảy thành nước mắt.

Đáng tiếc.

Lục Thung rũ mắt, trong mắt có ý cười cũng có nước mắt. Ngón tay đặt vào giữa hàm răng của A Nông, nhân nhật phun ra hai từ: “Cắn vào.”

“Biếng Nhác.....”

Một chút thời gian cũng không dành cho A Nông phản ứng lại. Hắn giống như một con báo hung ác, hung hăng xé rách một bé thổ tuyết trắng, ngũ tạng lục phủ, máu tươi đầm đìa.

Đau không?

Đau.

A Nông bị nhấp đến không nói ra lời, môi dưới bị cắn ra một vết trông như cái miệng nhỏ khác, có chút máu rỉ ra, sau đó liền bị Lục Thung liếm vào miệng.

Hai cái đùi bị tách ra, hắn xâm nhập một lần so với một lần càng sâu hơn, A Nông ngửa đầu trông thấy cầm Lục Thung căng chặt, run giọng vươn tới gần, ai dè chỉ đến được yết hầu của hắn, phần môi vô tình chạm phải một cái.

Nàng mở miệng nói ra mấy từ mơ hồ không rõ, khâu thành một câu, lại hệt như con kiến gặm cắn nơi cổ Lục Thung.

“Thung Thung, em không nỡ cắn anh.....”

Em giống một viên kẹo, bị tôi ngậm trong miệng, tôi lại không dám cắn phải, sợ em đau, chẳng sợ hàm răng giữ hoài như vậy sẽ rất mỏi. Tôi cũng không nỡ cắn em.

Lục Thung chôn đầu thật sâu vào mùi hương thơm ngát của thiếu nữ, nghe thấy nàng bắt đầu khóc lóc nói quá lớn, không chịu nổi nữa, nhịn không được nở nụ cười. Giọng nói vừa trầm thấp lại vừa khản đặc, cực kỳ từ tính.

Rất nhiều năm rồi.

Cũng chưa từng nghe qua một câu không nữ thế này.

Hiện giờ nghe thấy, đổi thành người bình thường sợ là đã lã chã rơi lệ.

Nhưng Lục Thung từ sớm đã không biết cái gì là lã chã rơi lệ, cái gì là không nữ.

Nghĩ đến, tầm mắt lại bắt đầu mờ lung, khóe mắt có chất lỏng nóng bỏng chảy xuống.

Gió nổi, lá cây kêu sà sạt.

Hắn ngẩng đầu, thấy ánh trăng.

Từ thẳm vớt lên cô gái mềm oặt thành vũng nước, hắn ẵm A Nông, một bên đi vào phòng khách đi một bên vẫn không quên rong ruổi trong cơ thể người trong lòng.

Âm thanh thiếu nữ vừa ngọt lại vừa nhẹ tênh, giống như tiếng hót của hoàng oanh, kêu lên đặc biệt dễ nghe.

Dục vọng đêm nay của Lục Thung rất trầm trọng, dùng sức rất lớn, khắp da thịt tuyết trắng của A Nông bị hôn ướt toàn là dấu hôn hồng đậm.

Hai bầu mềm mại co giãn bị chà đạp không ra bộ dáng gì, nàng nhẹ nhàng nức nở hai tiếng, kêu không ra tiếng.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không chịu bỏ qua.

Nương theo ánh đèn mỏng manh, có thể thấy rõ đôi tay thiếu nữ run rẩy chống giữ trên tường, bởi vì thân hình không đủ cao, đành phải nhón mũi chân, nhưng không quá hai lần bị thúc, chân liền mềm phải quỳ xuống.

Lục Thung hôn lại hôn, cắn lỗ tai A Nông, giọng điệu mang ý cười, nhưng A Nông biết rõ trên mặt hắn khẳng định không cười, trong lòng rất lạnh lẽo.

“A Nông, em thích tôi không?”

Cứ như vậy, A Nông cả đêm nói thích, vì bị khát mà giọng nói khô khốc muốn bốc cả khói, sắp tắt cả giọng, nói không ra lời, chỉ có thể đoán khẩu hình từ đôi môi phân rõ ra đó là thích.

Lúc kết thúc, thiếu nữ nhắm mắt lại, rúc trong lòng Lục Thung, thỉnh thoảng sẽ khụt khịt hai tiếng, khi thì như bị bóng đè mở toang mắt.

Lục Thung nhẹ nhàng vỗ về A Nông, nhìn ánh mắt trời dần dần lộ diện, chớp chớp mắt, rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại.

“A Nông, em thích anh chứ?”

Đúng lúc này là lúc thế giới an tĩnh nhất dù chỉ trong một cái chớp mắt, ánh mắt trời thay phiên ánh trăng, gió ngừng lá cây cũng ngừng lay, ngay cả tiếng người cũng biến mất, như cách ra cả một thế giới khác.

Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của A Nông.

Hắn là thích.

Một tên bệnh nhân tâm thần lo được lo mất.

Sau đó.

Ngủ ngon.

“Anh mắc phải một thứ bệnh kì quặc không cách nào chữa khỏi.”

“Anh muốn chạm đến ánh trăng ban đêm.”

“Vì muốn có được em mà hủy diệt cả thế giới.”

(◡ ◡) (◡ ◡) (◡ ◡)

Lời của Hạ Hạ: Chọn thời điểm “mây mưa” xong hết mới đổi ngôi xưng cho Lục Thung... vì lúc đó anh mới hoàn toàn thanh tỉnh. Đơn giản v thôi!

9. Chương 9

Khi còn nhỏ Lục Thung có nuôi một con chó.

Đó là lúc mẹ hắn còn sống đưa cho, đáng tiếc chó còn chưa nuôi lớn được bao, mẹ hắn lại qua đời.

Cha tái hôn, không bao lâu Lục Ngọc được sinh ra.

Chuyện là con chó đó rất thích Lục Ngọc, mỗi lần thấy cậu ta liền muốn cọ cọ ống quần cậu ta.

Lục Ngọc cũng trong dự kiến mở lời với cha, muốn đem con chó đi.

Cũng không thể nói là quá nhiều khổ sở.

Chỉ là từ đó về sau, Lục Thung không hề thích...

Cái gì nữa.

A Miêu là mèo hoang, tự mình tới cửa ăn vạ không chịu đi. Ngày nọ hắn quên đóng cửa, vì thế nó ngênh ngang vào nhà ở lại.

Thậm chí ngay cả cái tên hắn cũng không thèm đặt cho nó, giống hệt một tên quỷ bunn xin.

A Nông.

A Nông là sự báo đáp cho hắn, cũng là báo ứng của hắn.

Là người duy nhất trong đời hắn chịu mở lòng yêu.

Sáng sớm rời giường, đầu tóc A Nông lộn xộn, thương tâm khóc mất một hồi.

Mặt mày ướt đầm dề, giống như bị mưa xối qua, đáng thương lại bất lực.

Lục Thung muốn bôi thuốc cho nàng, nhưng nàng ngoan cố không cho, càng không cho hắn chạm vào, bọc kín chắn, chỉ để lộ một đôi mắt trắng đen rõ ràng.

“Thung Thung, hiện tại em rất đau, rất tức giận, trước hết anh đừng nói chuyện với em.”

Phẫn nộ nhưng vẫn duy trì lý tính.

Thành ra lại rất đáng yêu.

Thật muốn cắn cho một phát.

Lục Thung cười trong lòng, dễ như trở bàn tay đỡ chặn, vây thiếu nữ lại trong ngực. Làn váy tung bay, để lộ ra đầu gối trần trụi.

Đôi tay A Nông khép kín, khư khư che trước vết bầm, đau đớn khiến mũi ê ẩm, muốn bật khóc.

“Đau quá.”

Giữa tràng khóc, nàng nhỏ giọng kêu.

A Nông đặc biệt sợ đau, ngày thường cho dù chỉ chọc phải một vết bầm nhỏ, cũng phải hô đau cả buổi sáng.

Lục Thung luôn thiên vị cái tính khí kém ưa này của nàng.

Nặng thuốc vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng bơi đều khắp đầu gối, người đàn ông một mặt nghiêm túc, một mặt thối hơi.

Gương mặt nghiêng của hắn vừa tinh xảo lại vừa đẹp, đường cong của cằm trơn bóng, môi mỏng mở ra rồi khép lại, trầm mặc làm việc, đặc biệt mê người.

Nhưng dù đẹp thế nào cũng không thể đền bù thân thể A Nông đau xót.

Lục Thung tiện thể làm tới, nhưng vừa chạm tới mép quần lót của A Nông, liền bị nàng phản kháng một cước đá văng ra.

Nàng lặn vào trong chăn, phe phẩy đầu nói không chịu.

Có phải cô gái này luôn thích giãy giụa vô vị?

Nửa phút sau, A Nông ngay cả váy cũng bị tụt mất, trần trụi bị giam trong lòng ngực người đàn ông. Hai tròng mắt hồng hồng, vẫn không chịu nhận thua cổ giấy này đôi chân thon.

Không nghe lời.

Lục Thung giơ tay, nửa đường lại bót đi sức lực, không dư không thừa chụp đúng cái mông của thiếu nữ.

Rất co dãn.

Hắn lại nhéo nhéo.

A Nông ở trong lòng người đàn ông rầu rĩ phát ra tiếng: “Không phải anh muốn bơi thuốc sao?”

Lục Thung cúi người cắn một cái vào cần cổ non mịn của nàng, vừa nhấc mắt liền trông thấy mắt nàng rưng rưng lên án hắn.

Nhưng không hề có cảm giác tội lỗi.

Kéo quần lót xuống, nặng thuốc mở ra trên đầu ngón tay rồi bơi lên mép thịt ngoài non mềm, rồi chậm rãi nhích dần vào trong, A Nông há mồm cắn cúc áo sơ mi của Lục Thung.

Nước bọt thấm ướt áo.

Ngón tay hơi hơi dùng sức, lập tức nghe thấy tiếng kêu ngọt ngào của thiếu nữ, dục vọng lại muốn thức tỉnh.

Nhưng nhìn người đàn ông này đi.

Thanh lãnh cấm dục giống như tòa ngọc Phật, tựa hồ không có nửa ý tà niệm, giống như đang làm chuyện đúng đắn nhất trên đời này.

Nhưng mãnh thú trong lòng đã muốn phá sập nhà giam, gào rống kêu to.

Mà ai cũng không biết.

Cứ cho rằng trong lòng hắn trồng đóa tường vi.

Hay là niệm mấy lời phổ độ chúng sinh gì đó.

Tất cả đều không phải.

Yết hầu Lục Thung lặn lộn, rử mắt híp con ngươi, nhìn chăm chăm đóa hoa nhỏ gầy yếu, non mềm một lát, mới thu hồi tay, dùng khăn giấy tỉ mỉ chà lau ngón tay.

Sau đó sửa sang lại váy cho A Nông, dùng lược chải mượt tóc đen, tết thành một cái bánh quai chèo xinh đẹp.

Bởi vì tết quá mức đẹp, A Nông hết giận không ít.

Lúc ăn sáng, A Nông quấy loạn cái muống không ăn. Đôi mắt thỉnh thoảng ngó đến trên người Lục Thung.

Lục Thung vẫn đang nhai kỹ nuốt chậm, không hề bị ảnh hưởng.

Trùng hợp lúc này, A Miêu thanh thanh thoi thoi trở về, nhìn cũng không nhìn đến hai người ngồi bên bàn, trở lại trong ổ nằm ườn ra.

A Nông thấy Lục Thung đang chuyên chú vào tờ báo trên tay, vụng trộm nhấc eo bỏ về phòng, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe thấy một tiếng nói vang lên.

“Ăn cái gì đó?”

Hắn tới gần, A Nông liền lui tới góc tường, lẩm bẩm không nói lời nào.

“Tiểu hồn dân.” (Đồ trứng thối nhỏ)

A Nông kinh ngạc trừng lớn mắt, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Lục Thung mắng chửi người.

Có chút cảm giác không kèm chế được.

Và cũng có chút dễ nghe??

Hắn chỉ vào dọc áo sơmi thiếu mất một cái cúc áo, cười như không cười, trong lòng A Nông chợt e ngại.

“Muốn nhìn thấy anh xấu mặt?”

“Há miệng ra nào.”

A Nông không chịu hé miệng.

Ý cười Lục Thung càng sâu, mặt mày nhu hòa tựa như xuân thắm ba, gật gật đầu, bắt đầu cởi cúc áo.

A Nông theo bản năng chân liền mềm, mở miệng, phun ra cái cúc áo, tủi thân ôm chần lấy eo Lục Thung.

“Em biết sai rồi.”

Lần sau còn dám.

Bụng nhỏ bị thứ gì đó cứng cứng chọc phải, bên tai thì nghe thấy âm thanh khàn khàn của hắn.

“Em từ khi nào học được không ngoan vậy?”

Còn chưa kịp hiểu rõ, lại bị ném lên giường.

Ban ngày ban mặt.

Màn che kín mít.

Bánh quai chèo mới tết của A Nông bị rối tung, nàng đau lòng che chở tóc, khóa kéo của váy bị kéo xuống lúc nào cũng không phát hiện.

Chú ý điểm của thiếu nữ luôn lạ kỳ như vậy.

“Không được không được, Thung Thung, em đau lắm...”

“Anh không chạm vào em.”

Hắn đè eo nhỏ của nàng nằm xuống, cắn một phát vào bầu vú tuyết trắng mềm mại, ánh mắt sâu hút đến dọa người.

Phòng ngủ lớn như vậy, A Nông chỉ mới lò giò chạy được hai bước lại bị vớt trở về.

Nam nhân ghì eo nàng cắn đi vào, sáng khoái mềm mại.

A Nông la lên, cắn một phát vào bả vai Lục Thung.

Miệng đàn ông, quở gạt người.

“Hu hu... Tóc rối mất rồi làm sao bây giờ...”

“Tết lại.”

“Hu hu ác bá.”

Kệ cho A Nông có kêu la bao nhiêu.

Vì có kêu la cũng không ngăn được.

(• •) (• •) (• •)

Nhiều chuyện chút ha...

Đạo này các dịch giả và editor rất nghiêm khắc với vụ bản quyền:(công sức ngta mà lại!!! Hầu hết đều “quăng câu” trên Wattpad rồi đưa cá qua Wordpress để đảm bảo tính độc quyền của truyện... Haizzz

Nhưng mà, Hạ Hạ không làm v!!! Vì Hạ Hạ rất lườiiiii và lườiiiii....

V nên còn rất ít editor dễ dãi như Hạ Hạ đó!! Các tình yêu nhớ thương Hạ Hạ nhiều nhiều vào nghennn!!!

Ai chưa thả hoặc quên thả “sao” cho các chương thì nhớ thả thả thả....

Hạ Hạ là một con người ham hư vinh lắm cơ!!! Hahaa....

10. Chương 10

Ngày cứ yên bình trôi qua.

Đi ngang qua dưới một tán cây, có lá vàng rụng xuống, rơi trúng trên bả vai A Nông. Nàng nhặt lấy rồi nhún vai, hướng về phía cửa hàng hoa đi tới.

Vào thu rồi.

Rất nhiều chuyện phảng phất như mới ngày hôm qua.

Gần đây Lục Thung rất bận rộn, lịch giải phẫu chất thành một gò đất cao ngất, ngay cả đến giờ ăn cơm cũng không rảnh lo, vừa đến ban đêm liền đau dạ dày quần quai.

Quá không nghe lời.

Chị chủ cửa hàng đứng trước cửa vuốt ve bụng, nhìn thấy A Nông liền bắt giác mỉm cười.

Thiếu nữ và hoa nhỏ trông thật giống nhau.

Nàng ở cách đó không xa nhẹ nhàng nhảy chân sáo vào bước, giống như chim chóc nhảy nhót, uyển chuyển mà nhẹ nhàng mỹ lệ, chỉ cần vỗ vỗ cánh là có thể bay lên bầu trời.

Làm cho người ta hâm mộ.

“Chị, sớm nha!”

Chị chủ cửa hàng vỗ đầu A Nông, giả bộ giận cười nói: “Đã lúc nào rồi, còn sớm gì nữa!”

“Hi hi, nào, để em và tiểu bảo bảo chào hỏi nhau một cái.”

A Nông đỡ chị chủ cửa hàng ngồi vào ghế, rồi ngồi xổm xuống, lỗ tai dán vào cái bụng ấm áp của chị, giữ im lặng lắng nghe mất một lát.

Lúc ngẩng đầu lên rất nghiêm túc mở miệng: “Bảo bảo nói trong bụng rất tốt, mama cũng rất xinh đẹp, rất mau sẽ ra ngoài nhìn thấy mama.”

Chị chủ cửa hàng bị chọc cười không ngừng, trêu ghẹo hai câu với A Nông, vừa lúc có người khách tới mua hoa, A Nông đứng dậy đi tiếp khách.

Hương hoa thơm ngát, sánh cùng cô gái trẻ tuổi rất xứng đôi.

Người đi đường đi ngang qua soi nổi bàn tán, cho dù không có ý muốn mua hoa, cũng chột muốn đi vào chọn lấy một đóa.

Rồi đưa cho ai?

Thân nhân, bạn bè, người yêu, mặc kệ là ai.

Chỉ cần vui vẻ là được.

Chạng vạng, mặt trời chiều ngã về phía tây.

Có một nữ sinh xinh đẹp đi ngang qua, trông thấy A Nông đang tưới hoa liền ngẩn người, tính chạy lại gần nhìn cho rõ thì A Nông đã xoay người đi vào trong tiệm.

Vừa vặn điện thoại vang lên, cô gái nghe điện thoại mà thất hồn lạc phách đáp mấy từ, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Ngô San, mình trông thấy.....”

“Thấy Chu Nông.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc có chút ngờ ngợ.

“Đừng có nói giỡn chứ.”

“Không phải cậu cũng nhìn thấy sao?”

“Cậu ta chết ở trước mắt chúng ta.”

A Nông mua đồ ăn về đến nhà, A Miêu giờ móng vuốt muốn xem túi đồ trong tay nàng.

“Không có đồ ăn của cưng đâu.”

Hừ.

A Miêu vung vẩy cái đuôi, ủ rũ trở lại trong ổ.

“A, bịch cá khô nhỏ này là của ai vậy?”

Một cơn gió thổi đến, A Miêu ngửi thấy mùi lập tức chạy lại, dùng sức cọ ổng quần A Nông.

Mèo nhỏ ham ăn.

Vừa cầm một con cá khô nhỏ, cửa đột nhiên bị mở ra.

Là Lục Thung.

Dáng người thon dài hoàn hảo như ngọc, nhưng mặt mày lại mệt mỏi, nhìn thấy A Nông tựa như một cơn gió mát vọng lại đây, khóe môi hần hơi hơi cong lên.

“Cô gái nhỏ, có thể cho anh một cái ôm không?”

Hần hỏi.

Cá khô nhỏ đến bên miệng A Miêu lại ăn không thành.

Nó than thở, nam sắc hoặc nhân, thấy sắc quên mèo.

Cô gái nhỏ cho người đàn ông một cái ôm, lại tựa như cho hắn toàn bộ thế giới.

Ban đêm lại là một hồi làm tình vui vẻ đầm đìa.

A Nông tự hỏi qua, ban ngày Lục Thung đã hao phí rất nhiều tinh lực, làm sao mà vẫn còn sức lực dư thừa tới lần lộn nàng nữa.

Nhưng hắn chính là có.

Thở hổn hển cắn vành tai như ngọc của thiếu nữ, ngón tay vuốt ve đầu vú đỏ thắm xinh xắn, Lục Thung cúi đầu nhìn, bỗng nhiên cười một cái, không biết vì sao càng hưng phấn.

Dục vọng được nơi mềm mại gắt gao bao vây, hắn thoáng hưng phấn, lại lớn thêm một chút, chọc A Nông khóc nức nở càng lớn hơn.

Ngón tay nàng một chút sức lực cũng không có, mềm nhũn chột chột bàn tay áp dưới đất của Biếng Nhác, hỏi hấn bị làm sao vậy.

Hắn vén gọn mái tóc đen nhánh mềm mại của A Nông, hôn lên phần lưng bóng loáng của nàng, sau đó cùng nàng hôn nhau, nói nhỏ một câu.

Bởi vì trong mắt có ý cười, trong phòng cũng rất sáng, đôi mắt phẳng phát rực rỡ tựa như ánh mặt trời.

Đáng tiếc A Nông không nhìn thấy.

Hắn nói, hôm nay một ngày làm giải phẫu, trong lòng ghê tởm muốn chết, dạ dày cũng phát đau, nhưng vừa nhìn thấy em, đột nhiên cảm thấy nhân gian tốt đẹp.

A Nông ngẩng đầu lên, đầu ngón tay vuốt ve mặt mày điển trai của hắn, cười, chói lóa không gì sánh được.

Nàng nói: “Em cũng vậy.”

Em cũng vậy.

Lục Thung nghiêng đầu cắn tay nàng, tinh tế liếm láp, nghe thấy nàng nằm dưới thân hắn lúc khóc lúc kêu la cầu xin.

Khi hắn làm tình giống hệt một tên yêu nghiệt, một chút cũng không cảm dục, yêu dã thối nát, đủ để mê hoặc nhân tâm.

Hắn một chút cũng không lưu tình, bức nàng bày ra bộ dáng khát cầu, cười âm u tra tấn nàng, lấn qua lộn lại thân mật hai chập, bức nàng cong eo dán chặt vào hắn, thêm một tiếng la càng làm tinh thần thêm hăng hái mà cắm vào.

Nhân gian cực lạc.

Không qua bao lâu, A Nông liền cao trào, một chút cũng không màng đến hắn.

Hắn tựa giận tựa cười, bóp eo nhỏ, lưu lại dấu tay màu hồng, nói với nàng: “Vật nhỏ không tâm không phổi.”

Nàng mệt cực kỳ, nhưng một hai phải vực dậy tinh thần hôn hắn một cái cho bằng được, sau đó lại chui rúc vào trong lòng hắn.

Xong thật rồi. Rốt cuộc nhân gian tốt đẹp.

Hắn ôm nàng suy nghĩ,

Thầm thì...

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

11. Chương 11

Có hai nữ sinh xinh đẹp đến cửa hàng mua hoa.

Lúc đó A Nông đang ngồi xổm trong tiệm thu dọn cành hoa trên mặt đất, nghe thấy có âm thanh phía sau liền quay đầu lại, lễ phép dò hỏi khách yêu cầu hoa gì.

Không ngờ nữ sinh kia sợ tới mức mặt trắng bệch, lui vội về sau một bước.

A Nông suy nghĩ, gương mặt của nàng đáng sợ đến vậy à?

“Sao vậy ạ?”

Trần Ngọc nắm chặt tay, cố điều lại nhịp tim đập nhanh, lắc đầu miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, mình muốn mua hoa hướng dương, phiền bạn chọn giúp mình.”

A Nông xoay người, nghiêm túc chọn hoa.

Ánh mắt Trần Ngọc trước sau khóa trên người A Nông, khiến người nàng không được thoải mái lắm.

Đột nhiên, A Nông nhớ tới cái gì, tò mò mở to một đôi mắt đen nhánh nhìn Trần Ngọc.

Thế nhưng so với Chu Nông lại không quá tương đồng.

Chu Nông trong ấn tượng của Trần Ngọc, trước sau luôn cúi đầu, không nói một lời nào, lúc ngẫu nhiên nhìn thẳng người, đôi mắt luôn chứa tử khí âm trầm.

Đâu ra ăn nói linh động được vậy.

Nhưng nàng xác thật chính là Chu Nông.

“Bạn có biết tôi à?”

Mất trí nhớ.

Đúng vậy, chính là mất trí nhớ.

Trần Ngọc bỗng nhiên nghĩ thông suốt, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, bất động thanh sắc nói: “Chỉ là gặp người đẹp cho nên nhìn nhiều vài lần.”

A Nông ngượng ngùng sờ sờ đầu, đưa bó hoa đã được chọn kỹ giao cho Trần Ngọc.

Tối gần giờ tan tầm, trời bỗng nhiên đổ cơn mưa bụi.

A Nông quên xem thời tiết dự báo, tất nhiên không có mang dù, gọi điện thoại cho Lục Thung, hắn chỉ dặn A Nông chờ hắn ở cửa tiệm.

Vì thế thiếu nữ ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ hắn.

Mưa tí tách tí tách nhỏ xuống.

Trên đường người đi đường đã vơi đi rất nhiều.

Từ nơi xa có một người đàn ông khập khiễng tiến đến chỗ A Nông đứng.

Khoảng cách ước chừng còn đúng mấy mét, Lục Thung đột nhiên xuất hiện, bật dù chắn trước mặt A Nông.

Người đàn ông kia dừng một chút, rồi quẹo sang hướng khác rồi đi.

“Đi thôi.”

Lục Thung dắt tay A Nông, cả tay nàng chỉ toàn lạnh lẽo.

“Người kia, rất kì quái.”

A Nông giống như một bé gái kéo kéo vạt áo Lục Thung, chỉ vào bóng dáng người đàn ông đã đi xa, hơi hơi nhúu mày.

Hôm nay nữ sinh tới mua hoa, cũng rất kỳ quái.

Dường như có quen biết nàng.

Nhưng lại làm bộ không quen biết.

Mắt đen sau cặp kính nhìn chằm chằm bóng dáng kia, Lục Thung ôm A Nông vào trong lòng, hôn một cái, nói:

“Ai bảo do A Nông quá xinh đẹp.”

Lạ thật...

Rất kì quái, đây là lần thứ hai được khen trong hôm nay rồi.

Ôm ấp của người đàn ông rất ấm áp, tựa hồ sau khi được ôm chặt, cả thế giới trở nên nhỏ đi, ô che cũng lớn hơn.

“Anh không lái xe sao?”

“Không có.”

A Nông chán nản cúi đầu, ngửa đầu làm nũng với Lục Thung: “Em mệt lắm, không đi nổi nữa.”

Cửa hàng hoa ước chừng cách nhà chỉ mười mấy phút, không hề xa.

Vì thế Lục Thung đưa dù cho A Nông cầm, rồi ngồi xổm xuống, ý bảo A Nông bò lên trên.

A Nông ngoan ngoãn bò lên, ôm cổ Lục Thung, trong giây lát hốc mắt liền đỏ lên.

Mỗi khi trời đổ mưa dầm, tâm tình A Nông đặc biệt trùng xuống.

Lục Thung nhặt nàng ngày đó, trời cũng đổ mưa to.

Người đàn ông đi trầm ổn, rất chậm rãi.

“Thung Thung, em hơi nhớ nhà.”

“Em không có nhà.”

Hắn không một chút lưu tình cắt đứt một đoạn sau còn chưa kịp bắt đầu, không thềm có ý định lừa nàng.

“Nhưng mà em có anh.”

“Em có thể nhớ anh.”

Hắn nói.

A Nông bật cười, mở miệng, cắn vào cổ Lục Thung, nhẹ nhàng, giống hệt hôn môi.

“Vâng, em nhớ anh.”

Kỳ thật mưa dầm dề cũng khá tốt.

Thích hợp để làm tình.

Lục Thung nghĩ.

Phòng không bật đèn, hạt mưa đánh vào trên cửa kính, trong mắt hắn chỉ in thân thể trắng tuyết của A Nông.

Có thể tính chiếm hữu trong quan hệ thể xác bùng phát, Lục Thung rất thích lưu lại dấu vết trên người A Nông, tốt nhất là vĩnh viễn không mất đi càng tốt.

Ngón chân xinh xắn mềm mại của thiếu nữ hơi cuộn, tóc mượt mồ hôi dán hết vào cần cổ, muốn quay đầu lại nói cái gì đó với Lục Thung, nhưng vừa mở miệng ra tất cả đều là tiếng rên rỉ.

Ngày mưa, Lục Thung không nghe thấy tiếng mưa rơi, chỉ nghe thấy tiếng kêu của A Nông.

Cũng chỉ có ngày mưa, A Nông mới có thể kêu ra tiếng lớn nhất.

Như muốn cho toàn thế giới nghe thấy âm thanh của nàng.

Chứng minh bản thân nàng còn sống.

Không biết vì sao, gần đây một tay hắn thế nhưng lại không bao hết được bầu vú tròn trịa của thiếu nữ, cần môi A Nông, mơ hồ phát ra mấy âm tiết.

A Nông nghe không rõ.

Anh, tiếng mưa rơi, thế giới, cách nàng chọt xa chọt gần, chọt gần chọt xa.

Sau đó, trong nháy mắt.

Thế giới an tĩnh.

A Nông chớp chớp mắt, cuộn tròn thân thể, giống như thú nhỏ thoả mãn.

Nhưng nàng cười, lại trông giống thiên sứ nhỏ.

“Thung Thung.”

“Anh đây.”

“Thung Thung.”

“Anh đây.”

“Thung Thung.”

“Anh đây.”

Phương thức mà A Nông tìm kiếm cảm giác an toàn chính là gọi tên Lục Thung.

Vô luận gọi bao nhiêu lần, Lục Thung cũng sẽ đáp lại nàng.

“Anh đây.”

(• •) (• •) (• •)

Haha... Ngọt chết mấy người!!!

P/s: Sao cho tui đâu? Tui giận h...

12. Chương 12

Lục Thung làm bác sĩ, không phải vì có cái tâm trị bệnh cứu người gì, chỉ là thích cảm giác trong nháy mắt được cầm dao phẫu thuật.

Có hơi giống cảm giác vào thời điểm gặp được A Nông.

Dao phẫu thuật bén nhọn lạnh lẽo, mà nàng thì mềm mại ấm áp.

“Bác sĩ Lục, có người đến tìm.”

Hộ sĩ đẩy cửa ra, không có ý tốt cười cười với Lục Thung: “Là một cô gái xinh đẹp đó nha.”

Đúng lúc vào giờ nghỉ trưa, hành lang bệnh viện đầy người đến người đi.

Trần Ngọc nhìn người đàn ông thanh lãnh trước mặt, mặt hơi hơi nóng, lễ phép chào hỏi rồi mới nói: “Gọi điện thoại mà anh không tiếp, em đành phải tới tìm anh.”

Lục Thung hơi hơi gật đầu, tiếp tục nghe nữ sinh nói: “Em là Trần Ngọc, bác trai nói để em tới tìm anh, mời đến nhà ăn một bữa cơm.”

Ăn cơm.

Có gì ngon mà ăn.

“Trần tiểu thư, có lẽ cô không biết.”

“Tôi đã kết hôn.”

Một câu chặt đứt quan hệ ràng buộc.

Trần Ngọc nắm chặt dây túi xách, trong mắt ứa chút nước, điềm đạm đáng yêu.

“Lục tiên sinh, cho dù anh từ chối làm quen với em, cũng không cần nói dối rằng anh đã kết hôn.”

Lục Thung kết hay không kết hôn, Trần Ngọc rõ ràng.

Đã lường trước người đàn ông này không dễ thân cận, nhưng không nghĩ tới sẽ lạnh nhạt đến vậy, đến một chút độ ấm cũng không có.

Người đàn ông còn chưa kịp mở miệng thì có một giọng nữ xen ngang vào: “Anh ta đã kết hôn, tôi có thể chứng minh.”

Vu Nghi gặm một quả táo lớn, thanh thanh thơi thơi đi đến giữa hai người, đứng trước mặt Trần Ngọc cười tủm tỉm nói: “Cô dâu so với chị càng trẻ tuổi, so với chị càng xinh đẹp, so với chị càng đáng yêu. Quan trọng là, vợ chồng son người ta yêu đến chết đi sống lại, chị lại một hai muốn chặn ngang một chân đó chính là cầm gậy đánh uyên ương, chị gái trẻ, chị nhẫn tâm sao?”

Ra cửa quẹo phải, hỏi thăm một chút về chị đại giang thành độc miệng, nhìn xem có ai còn gan quay trở về đầu hay không.

Cô nàng tấm tắc, đã rửa tay trong chậu vàng nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định tái xuất giang hồ.

Trần Ngọc đi rồi, lưu lại thân ảnh lả thướt yêu kiều.

Đáng tiếc cũng không có người nghĩa xem.

Vu Nghi quan sát Lục Thung một lúc lâu, chống cằm thở dài: “Bác sĩ Lục, tôi thấy mấy ngày gần đây anh có kiếp đào hoa. Nếu muốn vượt qua kiếp nạn này, trước tiên cho lão nạp đánh anh một vạn năm, rồi sẽ nói cho anh giải pháp.”

Lục Thung tháo mất kính xuống, chậm rãi đi đến bên tay vịn, nhìn xuống đại sảnh, nhàn nhạt nói: “Tôi biết giải pháp.”

“Anh hãy nói xem.”

“Kết hôn.”

Hắn cười cười, phân không rõ có phải nghiêm túc hay không.

Vu Nghi nhẹ nhàng nâng tay, lõi quả táo rơi đúng vào giữa thùng rác.

“A Nông cái gì cũng không nhớ rõ, anh không tìm thân nhân cho cô ấy, còn muốn kết hôn, thế này không phải là lừa gạt thiếu nữ trượt chân sao?”

Lòng dạ hiểm độc.

Lục Thung ghé mắt nhìn về phía Vu Nghi, nhàn nhạt, có một loại cảm giác không một ai có thể đi vào trong mắt hắn.

“Tôi tự biết, cô đừng có nhiều chuyện.”

Nghe thử lời này đi, cho là người ta sẽ dám nói nữa à?

Thật sự vì A Nông bị ai, chọc phải một con sói đuôi to như vậy.

Buổi chiều, A Nông mệt nhọc.

Ngủ trên sofa nhỏ trong cửa hàng bán hoa, mơ hồ nghe thấy có âm thanh lọt vào tai, lúc mở mắt thì thấy là nữ sinh tới mua hoa ngày hôm qua.

A Nông nhớ rõ, nhưng cũng không đứng dậy đi qua đó, chỉ lẳng lặng nhìn, tạo ra một cục diện đáng buồn.

Phảng phất như nhìn thấu hai cô gái đó.

Biết được hai người đó đã làm gì.

Ánh mắt kia khiến Trần Ngọc và Ngô San cả kinh trong lòng.

“Cậu không phải nói cậu ta mất trí nhớ sao? Ánh mắt kia như thế nào lại giống như biết rõ chúng ta vậy?”

“Không phải, ngày hôm qua mình tới, cậu ta một chút cũng không biết mình.”

A Nông lưỡi biếng duỗi cái eo, cười tủm tỉm đi ra ngoài, dò hỏi hai người muốn mua hoa gì.

Lại đáng yêu giống thường.

Một A Nông đáng yêu.

Sau đó Lục Thung tới, hai mắt đối diện với Trần Ngọc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rồi lại tiếp tục nói chuyện với A Nông.

“Anh tới đón em về nhà.”

Người đàn ông nói vô cùng tự nhiên lưu loát.

A Nông hơi hơi cong môi, má lúm đồng tiền thanh thiển đáng yêu, cùng với đóa hoa nhỏ thuần khiết giống nhau.

“Nhanh lắm, em chọn hoa xong cho hai bạn ấy đã.”

“Không cần, chúng tôi không mua nữa.”

Trần Ngọc lôi kéo Ngô San rời đi, ngón tay rít chặt, Ngô San không nhịn được kêu đau.

“Trần Ngọc, cậu bị gì vậy?”

“Vì sao.....”

Bả vai Trần Ngọc run rẩy, hốc mắt có nước mắt chảy xuống, cứ mãi lặp lại mỗi một câu.

“Vì sao, vì sao.....”

“Người trước kia mình thích cậu ta cướp đã đành, hiện tại thích người mới cậu ta cũng muốn cướp, dựa vào cái gì? Ngô San, dựa vào cái gì mà mình phải nhiều lần cúi đầu, bị cậu ta đoạt mất?”

Ngô San an ủi Trần Ngọc, vì Trần Ngọc mà bất bình, tức giận nói: “Mình thấy cậu ta căn bản không có mất trí, chắc muốn lừa người đàn ông kia xoay quanh thôi. Thực tế thì thanh tỉnh, hẳn là muốn cùng cậu tranh giành.”

Chuyện cũ hiện lên trong lòng.

Trần Ngọc bỗng nhiên lau nước mắt, bật cười nói: “Đúng vậy, chính cậu ta cũng quên mất chính mình đã trải qua những chuyện xấu xa hạ tiện. Giờ thì giả bộ bày ra vẻ thiên chân vô tà, Lục tiên sinh khẳng định cũng không biết.”

“Nếu đã biết, thì sẽ thế nào?”

(˙ ˙) (˙ ˙) (˙ ˙)

13. Chương 13

Trời đột nhiên trở lạnh, gió cũng nổi điên theo, thổi sượt trên mặt đất giống như dao nhỏ cứa vào da thịt.

Cũng là lúc động vật đi ngủ đông.

A Nông cũng muốn ngủ đông. Khi xuân hạ thì cất giữ đầy đủ lương thực vật phẩm, chờ cơn gió mùa đông đầu tiên thổi đến, liền lập tức trốn vào huyệt động, ai cũng không lòi ra được.

Nhưng nàng không phải động vật, mà là con người.

Thật là tiếc nuối, A Nông thở dài, miên man suy nghĩ, rồi tiếp tục ăn cháo.

“Thung Thung.”

Nàng nuốt xuống một muỗng cháo đặc sệt, không quá nóng cũng không bị lạnh, ăn rất ngon: “Mấy ngày nay mí mắt em giật kinh khủng, có phải vận đào hoa sắp đến đúng không?”

Nàng hỏi chân thành, Lục Thung cũng đáp rất chân thành.

“A Miêu chỉ yêu mỗi mèo cái, em chịu chết tâm đi.”

A Miêu ngồi xổm dưới chân Lục Thung, meo meo phụ họa. Nếu mèo cái có để lại dấu hôn môi, nó rất muốn triển lãm gương mặt đầy kiêu ngạo với hai người một lát.

A Nông dùng ngón tay ấn xuống mí mắt, cảm giác nó vẫn giật thành thịch không ngừng, bỗng nhiên nhớ tới nữ sinh mua hoa.

“Thung Thung, em cảm thấy hai nữ sinh ngày đó tới mua hoa hình như có quen biết em.”

“Vậy vì sao lại muốn làm bộ không quen biết em?”

“Là ai? Vì sao vậy?”

Thanh âm nàng chợt trở nên thấp hèn, A Nông quấy cháo trong chén.

“Có phải em không được người khác thích lắm đúng không?”

“Khiến anh thích là đủ rồi.”

Lục Thung dùng khăn giấy lau khước miệng, chân dài sải một bước, đã ngồi vào bên người A Nông, múc một muỗng cháo, đút tận miệng cho nàng.

A Nông theo bản năng há mồm, mới phát hiện cháo đã sắp lạnh.

“Em tự mình ăn được mà.”

Nàng muốn cướp lại cái muỗng, nhưng bị Lục Thung né đi, ngay cả cái chén cũng bị đoạt mất, đút cho A Nông từng muỗng từng muỗng một.

Hôm nay ánh mắt trời còn chưa chịu lộ dạng, sương mù mênh mông, trông mà xám xịt.

Nhưng A Nông lại có cảm giác năm tháng khá tốt đẹp.

Nàng rũ mắt, nhìn chăm chăm ngón tay với những khớp xương rõ ràng của Lục Thung, không biết vì sao lại nuốt nuốt nước miếng.

Vừa nhấc mắt liền đối diện với biểu tình cười như không cười của hắn, mắt đen híp lại.

“Làm sao? Anh có thể xin nghỉ.”

Hắn nhẹ buông một câu, A Nông lập tức mềm hết chân.

Có đôi khi Lục Thung và vẻ bề ngoài đặc biệt không giống gì nhau, nhất là lúc ở trên giường, nói cái gì đều có thể làm được cái đó, hung ác nhưng thâm tình.

Giống như hiện tại, A Nông rất tin tưởng hắn nói được làm được.

Vì thế, A Nông đỏ mặt nói ra mấy lời lẽ chính đáng để từ chối cái yêu cầu vô lý biến thái đó.

Lục Thung rất tiếc nuối, lần nữa hỏi A Nông có cần suy xét lại hay không.

A Nông: “.....”

Không cần.

Lục Thung đi bệnh viện.

Hôm nay A Nông không cần đến cửa hàng bán hoa, chị chủ cửa hàng đi kiểm tra thai sản, tiện cho A Nông xả hơi luôn một ngày.

Làm gì bây giờ.

Tắm cho A Miêu mới được chốc lát, kết quả lại làm cho chính mình một thân ướt nhẹp, nhoáng một cái, A Miêu đã chạy mất.

Thật là thất bại.

Ánh mặt trời rơi vào ấm áp hắn, A Nông đắp chăn, thiêu thiêu ngủ trên sofa.

Mí mắt vẫn giật thành thịch, A Nông thở dài, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm trần nhà.

Nhớ Thung Thung.

Nàng chỉ có mỗi mình hấn.

Cho nên, cực kỳ nhớ.

Khi Trần Ngọc đến tìm Lục Thung, hấn đang viết bệnh án trong phòng khám bệnh.

Không có người bệnh, Lục Thung đã xin nghỉ nửa ngày, thật là đáng tiếc, không thể dùng để làm tình với A Nông.

Hấn biết Trần Ngọc sẽ đến tìm hấn, là do gấp không chờ nổi, muốn tới nói với hấn vài việc, thỏa mãn cái tâm hiếu thắng bị đả kích của cô ta.

“Em có quen Chu Nông, cậu ta là bạn học đại học với em.”

Vẫn là cô ta nhin không được mở miệng trước, nhìn đến phong thái ổn trọng nắm chắc thắng lợi của người đàn ông, Trần Ngọc vừa hận vừa yêu.

“Ngày hôm qua ở cửa hàng bán hoa, anh đã nhìn ra em quen cậu ta đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy vì sao anh không hỏi gì em?”

Lục Thung cười, mặt mày hài hước, như là nghe được câu chuyện cực kỳ buồn cười.

Trần Ngọc bỗng nhiên cảm thấy tâm tư của mình bị hấn nhìn thấu, nhưng hấn lại không nói ra, muốn nhìn cô ta xấu mặt.

“Hỏi, rồi sau đó thì sao?”

“Cùng cô ở bên nhau?”

Hấn hỏi lại với một thái độ châm chọc.

Lại là đáng về này.

Trần Ngọc nhắm mắt, nỗ lực ức chế cơn tức giận trong người, không muốn biểu hiện mình giống mấy cô gái chỉ biết la lối khóc lóc.

“Cậu ta và bạn trai cũ của em rất không trong sáng, còn cùng mấy người đàn ông khác câu tam đáp tứ. Anh biết không? Nhà cậu ta còn có một người cha kẻ nát rượu, anh cảm thấy gia đình của anh sẽ đồng ý cậu ta không?”

Lục Thung gật gật đầu, dùng tay chống đầu, nghiêng mặt nhìn nàng, trong mắt mang theo ý cười, khiến người khác sinh ra ảo giác có thể thân cận.

“Còn nữa không?”

Hấn hỏi.

Trong đầu Trần Ngọc bỗng nhiên hiện ra ánh mắt cầu cứu ngày đó của Chu Nông, trong lòng sợ hãi, tay cũng theo đó run lên.

“Chỉ vậy thôi, không còn?”

“Không còn.”

Lục Thung gật đầu, đứng dậy khóa trái cửa, kéo màn xuống, sau đó cởi từng cái từng cái cúc một trên chiếc áo blouse trắng.

Đôi mắt Trần Ngọc trừng rất lớn, lấp bắp hỏi Lục Thung muốn gì.

Nhưng cũng không chờ được cái câu mong muốn kia, “Làm em”.

Không xứng.

Nói ra ngại dơ.

Người đàn ông mặc trong người một cái áo len trắng, vóc dáng hần cao ráo, tỉ lệ lại chuẩn, mặc vào trông rất đẹp, tỏa ra phong thái chi lan ngọc thụ tốt đẹp, là A Nông mua cho hần.

Nghĩ vậy, hần nhú mày.

Sợ làm dơ.

Từ trên bàn chọn lấy một con dao giải phẫu, Lục Thung hơi hơi khom người, trong lòng càng thêm ghê tởm, một đầu ngón tay cũng không muốn chạm vào Trần Ngọc.

Nhưng hần vẫn cố nhin xuống sự ghê tởm dâng trào, bóp mặt nàng, dao phẫu thuật lạnh tanh dán trên gương mặt ấy.

Cười dịu dàng mà đa tình, dường như đã cùng cô ta yêu nhau nhiều năm.

“Hiện tại, đến lượt tôi.”

(˙ ˙) (˙ ˙) (˙ ˙)

14. Chương 14

Con dao lạnh lẽo di động chậm rãi trên da thịt trơn láng, Trần Ngọc không dám nhúc nhích. Nước mắt không tiếng động chảy xuôi, môi mấp máy, chỉ có thể miễn cưỡng phát ra mấy âm tiết.

“—— Đừng, đừng mà.....”

“Tôi muốn nghe kể về chuyện của A Nông, hy vọng cô sẽ thật thà.”

Trần Ngọc thật cẩn thận gật đầu, khi con dao được nhắc đi, cô ta nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên hối hận vì sao bản thân lại muốn đi một chuyện này.

Nói đến cùng, vẫn là do cái tâm ghen ghét của đàn bà.

Đối với những chuyện lung tung lộn xộn trước đó vẫn luôn canh cánh trong lòng, vì thế lần nữa gặp lại, chuyện cũ liền bị khơi lại, oán lại càng thêm oán.

Nói rằng người khác không chịu bỏ qua, kỳ thật chính cô ta mới không chịu bỏ qua.

Tay vẫn còn đang run, Trần Ngọc nắm lấy tay mình, không dám ngẩng đầu nhìn Lục Thung, nhưng lại trùng hợp nhìn thấy cảnh hần đang thưởng thức con dao trong tay.

Tựa như nam sinh lúc đi học hay quay bút.

“Em và Chu Nông là bạn đại học, ở cùng một ký túc xá. Cậu ta lớn lên xinh đẹp, nhưng không thích nói chuyện, luôn luôn ở một mình. Sau này, bạn trai em nói muốn chia tay với em, hần nói hần thích Chu Nông. Trong cơn tức giận liền đi tìm Chu Nông, muốn đánh cậu ta.....”

“Cô đánh cô ấy?”

Lục Thung thả dao lại trên bàn, đôi tay giao nhau, chống cằm, cười hiền nhìn Trần Ngọc.

Một bộ dáng phúc hậu và vô hại.

Theo bản năng lại bị hần lừa.

Trần Ngọc gãi gãi tóc, không trả lời, chỉ tiếp tục kể.

“Lúc đánh cậu ta thì phát hiện trên người cậu ta toàn vết bầm, nhưng lúc ấy tình huống quá hỗn loạn, đầu óc em cũng rối loạn, cho rằng... Cậu ta ngủ với bạn trai em, sau đó chuyện này bị nháo lớn, thì Chu Nông đã nghỉ học.”

Nói tới đây, Trần Ngọc hít sâu một hơi, trong quá trình kể lại, đột nhiên phát hiện người khởi xướng chuyện này lại là chính cô ta.

Trong lòng hiềm khi xuất hiện cảm giác tội lỗi.

Nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

Khi đó Chu Nông xinh đẹp, học lại giỏi, chỉ mỗi tội hướng nội, nhưng lại rất được hoan nghênh.

Trần Ngọc tự nhận mình xuất thân tốt, tướng mạo đẹp, nhưng một khi đã gặp Chu Nông, lập tức muốn phân cao thấp.

Sau chuyện của bạn trai, hẳn là coi đó như ngồi nổ.

“Sau khi nghỉ học, em và Ngô San chỉ gặp Chu Nông đúng một lần. Cậu ta bị cha kẻ cậu ta kéo đi, chúng em đi theo liền nhìn thấy... Nhìn thấy cha kẻ đang đánh cậu ta.”

Rõ ràng trước nay không hề cảm thấy bản thân có lỗi gì.

Nhưng giờ phút này, Trần Ngọc nhớ đến ánh mắt cầu cứu hướng đến các cô ngày đó của Chu Nông, cổ họng chột nghẹn cứng.

Nói đến chuyện này, không khí lập tức lặng im.

Mùa đông năm này tới sớm dị thường, tựa hồ như muốn biểu thị điều gì đó.

Lục Thung nhìn con dao nằm trên bàn, chột có ý muốn giết người.

Nhưng giết người lại phạm pháp.

Vậy chẳng lẽ hại người thì không phạm pháp?

Hắn một lần nữa mặc áo blouse trắng vào, cài lại từng cúc áo, dịu dàng nói với Trần Ngọc: “Đi đi, về sau không cần xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.”

Trần Ngọc như được ban ơn đại xá, nghiêng ngả lão đảo đi ra cửa, lúc này mới phát hiện phía sau lưng đã ướt nhẹp bởi mồ hôi lạnh.

Chỉ nghe thấy âm thanh nhàn nhạt của người đàn ông, không có độ ấm, so với độ lạnh bên ngoài còn thấp hơn.

“Chuyển lời đến những người đó, tôi sẽ không để các người sống tốt quá đâu.”

A Nông ngủ không yên, mơ thấy loạn xạ đủ thứ chuyện lung tung, chồng chéo vào nhau hệt như một cuộn len bị rối, lồng vào nhau phức tạp không sao gỡ ra được.

Một đôi tay nhẹ nhàng vuốt mặt nàng.

Mở bừng mắt, là Lục Thung.

Người đàn ông ngồi xổm trước mặt nàng, vuốt mặt nàng, biểu tình vừa nhu hoà vừa dịu dàng.

Hắn nói, A Nông, anh dẫn em đi.

“Đi? Đi đâu ạ?”

Nàng nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay đang tác loạn của hắn, ôm vào trong ngực, âm thanh ngái ngủ đáng yêu.

“Đi đâu cũng được.”

Chỉ cần có em cùng nhau.

Rời xa cái chốn này, vĩnh viễn không cần nhớ đến những chuyện dơ bẩn đó nữa.

Lục Thung thường xuyên cảm thấy nhân sinh không thú vị, nhưng gặp được A Nông, mới phát giác, không thú vị lại là một loại may mắn.

Nếu có thể gặp được em sớm hơn một chút thì tốt rồi.

Không phải nhân sinh sẽ thú vị.

Mà bởi vì như vậy, em sẽ không bị bắt nạt.

Người đàn ông đột nhiên hung tợn dùng sức bóp chặt mặt A Nông, hệt như một đứa trẻ tùy hứng.

Lần đầu tiên thấy Lục Thung kỳ quái như vậy.

“Em nói thử xem, nếu có người đánh em, thì em sẽ làm thế nào?”

A Nông bụm mặt, tội nghiệp nói: “Tìm Thung Thung.”

Tìm Thung Thung.

Xem đi, nàng thật vô dụng.

Là quá vô dụng!

Lục Thung lại bật cười, một tay ôm chặt A Nông vào trong lòng, âm thanh hơi khàn: “Nhưng mà anh sợ anh sẽ không chạy tới kịp.”

“Em phải biết đánh trả, không thể để bị bắt nạt, bằng không sẽ rất đau.”

Ở góc khuất mà A Nông không nhìn thấy, hốc mắt người đàn ông ửng đỏ, yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích.

“Em đau, anh cũng sẽ đau.”

Rất đau, rất đau.

Hôm nay Thung Thung thật là quá kỳ quái.

A Nông nghĩ.

Nhưng mà nàng vẫn ôm chặt lấy Lục Thung, vỗ vỗ vai hắn, nói: “Em biết rồi, em sẽ làm vậy.”

Trời tối, lại không bật đèn, phòng khách tối thui.

Lục Thung vẫn duy trì mỗi một động tác, thật lâu không hề nhúc nhích, dường như đã ngủ.

“A Nông, mí mắt em còn giật không?”

Vấn đề này rất đột ngột.

“À, vẫn còn giật ạ.”

Vừa dứt lời, Lục Thung dịch người ra, đỡ vai A Nông, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng, cười, làm cho người ta không thể dời mắt được.

“Mí mắt anh cũng giật, làm sao bây giờ?”

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

15. Chương 15

Thân thể trần truồng trắng như tuyết của cô gái nằm trên người đàn ông, theo va chạm nhấp nhô, thở dốc dồn dập.

Ánh trăng rơi vào, chiếu sáng một đôi mắt đầy diễm tình dập dềnh sóng nước của A Nông, rất giống một yêu tinh mê hoặc người.

Đi một chuyến đến trần gian này, cướp đi ba hồn bảy phách của anh, đoạt đi tình dục tính ái của anh, rồi quay đầu mỉm cười, để lại cho anh một thể xác rỗng tuếch, quỳ gối dưới váy nàng.

“A... Em không nổi... Không nổi nữa.....”

Khoé mắt thiếu nữ rơi lệ, tựa như hoa lê dính mưa, rất chọc người thương xót.

Đôi tay Lục Thung gồng lên, đầu lưỡi chậm rãi liếm khoé mắt trên khuôn mặt phấn hồng, chỉ tiếc bị một giọt nước mắt phá hỏng, nhưng tựa hồ lại nếm thấy có vị ngọt.

Khiến cho người ta nghiến.

Nàng cầu chặt bờ vai của hắn, nước mắt rơi thành chuỗi, thân thể run bần bật vì sắp đạt cao trào, chỉ kém đúng một bước nữa.

Lục Thung cười khê, tiếng nói khàn khàn, giống như người say rượu thích chuyện hoang đường.

Hắn nắm chặt tay, mu bàn tay hằn rõ gân xanh, sau đó bứt ra, rời khỏi cơ thể ấm áp của A Nông.

“Ồ.....”

“Thung Thung.....”

Hai mắt A Nông đắm lệ mộng lung cấn cấn Lục Thung, thẹn thùng cọ loạn.

Nói là cấn.

Nhưng lại giống bậm hơn.

Sợ thật sự cấn đau hần, cho nên lấp đi hàm răng nhỏ, sức lực cạn kiệt, lại còn hơi ê ẩm, ngay cả đầu lưỡi cũng sợ chạm quá lực.

Tựa như ngậm một viên kẹo nhưng lại sợ tan mất.

Yết hầu hần lặn lộn, mặc cho A Nông mềm yếu bậm cấn hần, dục vọng dưới thân cứng rắn dựng thẳng tắp, vừa nóng lại vừa lớn, A Nông không cẩn thận ngó đến, sợ tới mức lập tức che đôi mắt lại.

“Em thật là tham ăn, A Nông.”

Lục Thung ôm eo nàng, cố ý chọc chọc bắp đùi dính dính của nàng.

Lưu manh.

A Nông miễn cảm đến rối tinh rối mù, toàn bộ cơ thể nằm xoài trên người Lục Thung, hít hít cái mũi, muốn lấy lại niềm vui sướng của bản thân trở về.

Tay trái gà không chặt, nhưng lại ra sức đè Lục Thung xuống, giống như nữ thổ phỉ thô bạo.

“Anh đừng có mà cử động.....”

Có làm thế nào cảm giác sung sướng vẫn không quay về, giọng mũi A Nông đã rất nặng, bắt đầu cà cưa lằm lằm lầu lầu.

“Thung Thung, anh phiền quá đi.....”

“Cho không vào, làm sao bây giờ?”

“Ồ, ô, eo em mỏi lắm rồi, rốt cuộc anh muốn em làm thế nào nữa?”

A Nông thật sự là tử thân cực kỳ, chuyện trên giường, Lục Thung chưa từng để nàng lao lực dù chỉ một chút, chỉ cần phụ trách nằm hưởng thụ là được.

Nhưng hôm nay, trận này, từ lúc bắt đầu Lục Thung đã để cho nàng nằm ở trên xuất lực, sức lực đều đã dùng hết, thật vất vả muốn thành công, hần nhẹ nhàng kéo một cái, cúi kiếm ba năm thiêu một giờ.

Người xấu!!

“Nữ sinh tới mua hoa ngày đó thích anh, có phải không?”

“Ừ.”

A Nông quần chật chần nhỏ, dùng sức hừ một tiếng, nói: “Lần sau em sẽ không bán hoa cho cô ấy nữa.”

Lục Thung bật cười, tay nhẹ nhàng vuốt ve eo nhỏ đáng yêu của A Nông, nhìn thế nào cũng thấy nàng đáng yêu, rất muốn cắn cho một phát.

“Anh không cho em ”cái kia“, có phải bởi vì cô ấy phải không?”

A Nông bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt đỏ rực.

“Ừ.”

Lục Thung cười cười, thái độ vô vị, không phủ nhận.

Ya!!

A Nông phòng quai hàm, tựa như một con cá nóc tức giận, trên đỉnh đầu hừng hực muốn bốc cả lửa.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nàng lộc cộc bỏ từ trên người Lục Thung xuống dưới, nhìn chăm chăm vào vật kia của hần, tập trung tinh thần, ghét bỏ dò đầu lưỡi ra, liếm một cái.

“Hiz.....”

Lục Thung hít hà một hơi, hiếm khi thấy hần mất khống chế như thế.

Vì thế A Nông lại liếm lần thứ hai, chưa gì đã bị Lục Thung một phát tóm qua, mặt hần căng đét, dạng rộng đôi chân thon dài của nàng ra hai bên, cắn phập vào.

“A.....”

Lần này đổi thành A Nông.

Nàng vừa sướng lại vừa trưởng, cắn môi dưới, mắt rưng rưng nước.

Động tác của người đàn ông nóng như lửa, lại lạnh như băng, hần hỏi: “Ai dạy em?”

A Nông thực sự có chút chịu không nổi, thở dốc cực kỳ nhanh, thật cẩn thận lén lui về sau một ít. Hần xông vào cực kỳ sâu, giống như muốn thúc đến tận cổ họng nàng, có một loại cảm giác hít thở không.

“Em... Vu Nghi dạy... Dạy em.....”

Nghe vậy, Lục Thung lập tức dụ dằng đi không ít, ít nhất không phải nhìn người đàn ông khác học, vậy còn được.

Đêm khuya, lọt vào tai là tiếng rên rỉ không ngừng, còn có tiếng mèo cái động dục kêu vang.

Đôi nam nữ trong nhà làm tình không biết mệt mỏi, nơi nơi tràn ngập hương vị tình yêu.

Nếu tận thế, anh sẽ làm gì?

Tôi sẽ cùng với người tôi yêu làm tình trắng đêm không thôi, ai cũng không thuộc về chính mình, chỉ thuộc về đối phương, mặc đêm tối ăn mòn hết thấy, chúng tôi vẫn nhiệt tình hôn môi đối phương, đến khi nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn mỉm cười.

Muốn chết cũng muốn chết trên người của em.

Thời khắc sung sướng vui vẻ nhất sinh mệnh sẽ dừng lại đúng ngày thế giới tận thế.

Bởi vì anh đang hoan ái cùng em.

Là vui mừng ân ái.

Hắn ở bên tai nàng hài hước trêu đùa, khen da thịt nàng đàn hồi thật tốt.

“Ông trời muốn trừng phạt anh.”

“Sao lại vậy?”

Bởi vì mỗi ngày anh chỉ muốn cùng em làm chuyện xấu, cũng không muốn cho em đi nơi nào khác, chỉ cần ngoan ngoãn nường vào trong thân thể của anh.

Em xem.

Anh là một người xấu.

Một người xấu yêu em như mạng.

(◡ ◡) (◡ ◡) (◡ ◡)

Một ngàn lẻ một cộng một các bả ngon ngọt như ô-hổ cho các tình yêu!!!

Ăn ô-hổ tui cho rồi mà k cho tui lại sao là tui buồn đó nghennnn.....

P/s: Ai đồng ý vs tui: Hai cục cứng nhà này tuy ngọt nhưng k ngấy và k ló:)

16. Chương 16

A Nông thích mùa đông hơn hẳn mùa xuân.

Cảnh xuân tươi đẹp.

Mùa đông chỉ còn lại cô độc.

Nhưng A Nông vẫn cứ thích mùa đông, thích mùa đông có những nhánh cây trụi lủi, thích động vật nhỏ trốn đi ngủ đông, thích Thung Thung mặc quần áo rộng lớn ôm nàng từ phía sau.

Thích mùa đông, thích thể giới, thích anh.

Nhưng rồi sẽ có ngày thay đổi. Và...

Nếu có một ngày em không còn thích mùa đông, cũng không thích thể giới nữa, nhưng sẽ mãi thích anh.

Vì anh rất tốt, vượt qua hết thảy cái gọi là tốt. Chỉ cần nghĩ đến anh, trong lòng em lập tức tràn đầy, đi đường đón gió cũng ngập ý cười, tất thảy trong lòng toàn bộ đều là anh.

Nhưng có lẽ rất nhiều người lại không thích mùa đông.

Bệnh viện vào mùa đông quá đông người.

Lục Thung từ buổi sáng bước vào bệnh viện chưa từng ngồi nghỉ, chỉ ăn mặc quần áo đơn bạc, mà sau lưng đã bị mồ hôi thấm ướt hết.

Lúc hắn nghỉ trưa, ăn bánh mì, liền tranh thủ gọi điện thoại cho A Nông, trong ánh mắt chan chứa sự dịu dàng.

“Em đang ăn cơm hả?”

“Anh cũng đang ăn, ăn sườn xào chua ngọt.”

“Đúng rồi, hôm nay anh không đi đón em được, đi một người phải chú ý an toàn, về đến nhà nhớ nhắn tin liền cho anh.”

.....

Hắn nghe giọng điệu mềm mại của A Nông ở đầu bên kia, lên án hắn vì sao ăn sườn xào chua ngọt lại không cho nàng ăn với, sau đó lại bày ra vẻ già dặn thờ dài, nói hắn giống như cha già nhọc lòng con gái.

Lục Thung nuốt xuống một miếng bánh mì, cười khẽ, tiếng nói hơi khàn xuyên thấu qua loa, tựa hồ mang điện truyền qua đó, chạm vào đầu ngón tay của A Nông.

Tê dại cả một ngón.

“Ba ba nhọc lòng con, cũng ”làm” con.”

A Nông: “.....”

Ngắt điện thoại, Lục Thung đeo lại mắt kính, khoác áo blouse trắng, lập tức nhiều hơn ba phần cảm dục đậm đặc. Hắn đi ra ngoài, hỏi hộ sĩ lịch trình buổi chiều.

Lúc này có một đám hộ sĩ trẻ trộm giờ nghỉ trưa, ríu rít buôn chuyện về các bác sĩ.

Hộ sĩ nghe thấy âm thanh của Lục Thung, nuốt nuốt nước miếng, muốn thử dò xét hắn sau cuộc trò chuyện lúc này.

Vóc dáng người đàn ông rất cao, vai rộng chân dài, nhìn rất có cảm giác an toàn, bộ dáng cũng ôn nhu như ngọc.

“Bác sĩ Lục, bác sĩ Lục, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng em không?”

Lục Thung luôn luôn thu liễm ”mũi nhọn”, hết như mặt hồ trầm tĩnh, ngẫu nhiên có gió thổi qua, cũng chỉ gợn sóng, thoải mái, một chút lực sát thương cũng không có.

Nhưng đối với mấy cô gái trẻ mà nói, thì đây là bọc túi da giàu tính lừa gạt, thật sự rất có lực sát thương.

“Anh đã kết hôn rồi hả?”

Lục Thung rũ mắt nhìn ngón tay sạch sẽ, khoe môi khê nhếch, lễ phép nói: “Đã.”

Đáp án vừa có, tiếng ồ đồng loạt vang lớn, vô số tâm tư thiếu nữ bị chọc rách nát.

“Làm sao đã kết hôn rồi?”

“Anh anh anh, tuổi trẻ đi tảo hôn!”

“Oa, bác sĩ Lục, vậy vợ anh có xinh đẹp không?”

“.....”

Lục Thung tính tình tốt mà kìm lại khoe môi, nhặt ra một vấn đề trả lời:

“Rất xinh đẹp.”

Rất xinh đẹp, nghĩa là cực kỳ xinh đẹp.

Mấy cô càng thương tâm, chỉ bằng không nên hỏi.

Sau cuộc tám chuyện lập tức tạo ra một thực trạng thất tình đại trà, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Nhưng còn chưa kịp khổ sở trong chốc lát, đã phải tiếp tục làm việc.

Lượng công việc lớn như vậy, ngay cả thời gian khổ sở cũng không dành ra riêng cho ai.

Thật là đáng thương mà.

Bụng của chị chủ cửa hàng một ngày so với một ngày càng lớn hơn, tựa như khí cầu được bơm khí, A Nông cảm thấy rất mới lạ.

Chị chủ sờ sờ đầu cô gái nhỏ, tản ra hào quang mẹ hiền.

“Về sau nếu em muốn làm mẹ, cũng sẽ giống như chị vậy, cơ thể cồng kềnh nặng nề, hết như một con gấu.”

“Chị đáng yêu như vậy, khẳng định là gấu trúc.”

Ngốc quá, gấu trúc không phải là một loại gấu.

Chị chủ cửa hàng cũng không tính sửa lại cho đúng, ngược lại hòa theo A Nông nói.

“Là một gấu trúc đáng yêu.”

Hôm nay không có ánh mặt trời, thời tiết thì xám xịt, nhưng dự báo lại không nói trời sẽ mưa.

Nhưng A Nông vẫn nhấn một tin cho Lục Thung.

“Có lẽ trời sẽ mưa đó, anh có mang không?”

Nhấn đã quen thói, thế nên lúc bấm gửi đi rồi mới phản ứng lại.

Vốn là muốn hỏi hấn có mang dù không.

Lục Thung rất nhanh nhấn lại: Mang rồi.

Không bao lâu, lại tới thêm một tin nhắn nữa: Còn nữa, rất nhớ em.

A Nông nhìn chằm chằm di động ngây ngô cười, xoa xoa gương mặt mềm mại, cười khanh khách trong chốc lát, rồi mới trở lại bình thường: Em cũng vậy.

Em cũng vậy.

Mùa đông nên trời tối sớm, gần đây Lục Thung bận rộn, không rảnh tới đón A Nông, hấn sợ cô gái nhỏ một người đi không an toàn, luôn dặn dò nàng về sớm một chút.

Nhưng hôm nay lại không khéo, tuy không phải là ngày lễ gì, nhưng người tới mua hoa đặc biệt nhiều.

Kỳ thật người mua hoa rất hạnh phúc, bởi vì tặng hoa là một việc hạnh phúc.

Bận rộn làm cho xong, A Nông nhìn đến đồng hồ thì thấy đã trễ, liền vội vàng vàng đóng cửa cửa hàng, đi đến trạm xe buýt, chờ xe.

Rất thuận lợi đi đến trạm xe công cộng, A Nông vừa mới định ngồi xuống, chợt có một người đàn ông đến gần.

Nàng cẩn thận ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt người nọ.

Có lẽ do trời tối quá, cặp mắt kia trông như tro nguội lại vừa âm u, giống như huyết động không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Đầu A Nông bỗng nhiên tê rần, hình ảnh đan xen quặn đau, như bức nàng không thể không cố nhớ lại chút gì đó.

Trong lòng không biết vì sao có rất nhiều điều bất an và sợ hãi.

Khi xuống xe, cánh cửa xe khép lại trước mắt, A Nông bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện với sườn mặt người nọ qua một lớp kính.

Ông ta không nhìn nàng, cũng không có xuống xe.

Vì thế, A Nông nơm nớp, gọi điện thoại cho Lục Thung, nhưng hấn lại tắt máy.

Có lẽ lại đang làm phẫu thuật.

Thiếu nữ chậm rãi đi về nhà, thân ảnh nhỏ xinh đơn bạc, dưới bóng đèn đường mờ nhạt, lại phản xạ ra bóng dáng hai người.

Cửa phòng giải phẫu đóng lại, Lục Thung đeo khẩu trang, nhíu mày, mí mắt giật rất dữ.

Giữa trưa cũng chỉ lót dạ cái bánh mì, dạ dày lại hành đau âm ỉ.

“Bác sĩ Lục, bị sao vậy?”

Trợ thủ bên cạnh thấy thần sắc hắn không đúng lắm, vì thế lên tiếng dò hỏi.

Nhưng trong nháy mắt, hắn lại khôi phục như thường, mắt đen giống hai hạt châu lưu li, vừa trong vừa sâu, không nhìn ra bất luận cái gì không đúng.

Còn một cuộc giải phẫu cuối cùng.

Làm xong là có thể về nhà gặp A Nông.

Lục Thung nghĩ.

(˙ ˙) (˙ ˙) (˙ ˙)

17. Chương 17

A Nông là một người nhút nhát.

Đoạn ký ức kia, không phải bị mất đi, mà là bị vứt bỏ.

Nhiều nan kham, nhiều thống khổ, cho nên làm sao có thể cứng rắn đến nỗi xẻo khối trí nhớ vứt đi đâu được.

*nan kham: gian nan, kham khổ.

Làm người hắn luôn dững cảm.

A Nông nhớ trên TV đều diễn như vậy, nhân vật chính luôn dững cảm kiên cường, mà không phải trốn tránh.

Nhưng em không nghĩ đến việc đóng vai nhân vật chính.

A Nông rúc sâu trong lòng ngực Lục Thung, ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên không đầu không đuôi thốt ra một câu như vậy.

Lục Thung cúi đầu hôn hôn nàng, tựa như hôn môi công chúa trong đồng thoại, nhưng công chúa lại là nhân vật chính, vì thế hắn đang hôn là hoa.

Là hoa của hắn.

“Ừm, em có thể là hoa nhỏ.”

A Nông cười ha ha, nhắm mắt lại, duỗi tay nheo mắt Lục Thung: “Vậy anh là hoàng tử bé.”

A Nông còn nhớ rõ Lục Thung đã kể cho nàng nghe truyện “Hoàng Tử Bé”.

Nghe xong chuyện xưa, A Nông nghĩ, Lục Thung nhất định chính là hoàng tử bé kia.

Mình thì sao?

Mình chỉ cần là A Nông.

A Miêu lại không ở nhà.

Gần đây hay cùng với mèo cái nhà hàng xóm cách vách làm loạn đến cùng, hai ngày trước còn bị tìm tới tận cửa, chủ nhà kia đến hỏi tội, A Miêu liền tránh ở trong ổ không dám chui ra.

Xong việc, bị Lục Thung nắm cổ, ném ra ngoài.

“Cho mày tự do.”

“Đừng có mà trở về nữa.”

A Miêu thực sự động tâm, lựa chọn một hồi giữa sắc đẹp và chủ nhân, hồi tưởng đến những ngày chủ nhân nuôi nó, A Miêu ngộ đạo, vui rạo rực mà chạy mất.

Có thể thấy được Lục Thung đối xử với A Miêu nhiều kém thế nào.

Lục Thung đối với mèo hoàn toàn là nuôi thả, một chút cũng không nhìn ra dù chỉ là một sự quan tâm.

Hôm nay đã ngày thứ ba, A Miêu vẫn chưa về.

A Nông thở dài, vẫn là bỏ không được.

Nếu vẫn chưa trở lại, ngày mai nhất định phải đi tìm.

Ban đêm vào mùa đông giống như bị nuốt mất tiếng, yên tĩnh lạnh lẽo.

Mấy nhánh cây trụi lủi ở trong gió hoang loạn, A Nông duỗi tay ra ngoài cửa sổ, nhận thấy có vài giọt mưa rơi.

A Nông lo lắng lúc Lục Thung về, cho nên vén tay áo lên, đang muốn đi ra ngóng bên lan can ban công, lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Nheo mắt, A Nông liềm liềm đôi môi khô khốc.

Thung Thung từ trước đến nay luôn mang theo chìa khóa, hơn nữa mới vừa rồi gọi điện thoại vẫn là trạng thái tắt máy.

Đi tới cửa, A Nông nhẹ giọng hỏi: “Xin chào, cho hỏi ai vậy?”

Phía sau cánh cửa trầm mặc mất một lúc lâu, mới truyền đến một giọng nam nghẹn cứng: “Chuyển phát nhanh, xin ký nhận một cái.”

“Đặt ở cửa là được, cảm ơn.”

Tay A Nông nắm chốt cửa run nhè nhẹ, ngẫm phát hiện có gì đó không đúng, nhưng gọi vào di động của Lục Thung vẫn đang tắt máy, có gọi lại thế nào cũng vô dụng.

Tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, từ rõ ràng đến mơ hồ, rồi không còn nghe thấy nữa, A Nông thở phào nhẹ nhõm.

Trở lại phòng bếp, lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh, bắt đầu chuẩn bị làm cơm chiều.

A Nông mở TV, chọn coi một gameshow.

Tiếng cười rộn rã trong tiết mục lẫn lộn với tiếng xào nấu trong phòng bếp, cho nên tiếng mở cửa nhỏ đến đủ làm người xem nhẹ không để ý.

Trùng hợp lúc A Nông bưng đĩa đồ ăn đi ra, nghe thấy tiếng đóng cửa, lần này thì nàng nhoẻn cười, nghĩ rằng Lục Thung đã về.

“Em gọi điện thoại cho anh lần nào cũng.....”

Vừa nói chuyện vừa đi đến bên cửa nhà, A Nông bỗng dừng dừng lại, đôi tay chết cứng ở hai bên cơ thể, mặt cũng tái nhợt trong nháy mắt.

Đôi mắt không dám chớp, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt.

Đầu óc vang lên tiếng nổ ầm ầm, vô số mảnh nhỏ của âm thanh đan chéo với tiếng vọng.

Thế giới cũng không còn tồn tại nữa.

Vốn cố lấy những điều tốt đẹp phủ lên ký ức xưa, nhưng một khi bị vạch trần, lập tức sẽ tan nát ra thứ mùi hư thối khó ngửi.

Làm sao mà quên được.

Làm sao có thể quên được?

Hết thấy, hết thấy chỉ là đang lừa mình dối người mà thôi.

Từ hốc mắt lăn xuống giọt nước mắt to như hạt đậu, rồi rơi thành từng chuỗi từng chuỗi, A Nông giơ tay, chỉ vào người kia, ngón tay run dữ dội, căn bản là không khống chế nổi nước mắt, chỉ vì thói quen sinh lý xúc động đến tuyền lệ, một khi rơi liền không thể cứu vãn.

Là đang nhắc nhở nàng.

Mày xem, mày nhớ rất rõ, mày nhớ rõ mỗi một chút đau đớn khi bị ông ta quất đánh, cũng nhớ rõ những hàng nước mắt thống khổ chứa đựng nỗi sợ hãi, không dám đánh trả cũng như không dám phản kháng qua năm tháng.

Ấn nhẫn im hơi lặng tiếng mà khóc, sống một ngày bằng một năm.

Đã trở lại rồi.

Toàn bộ, toàn bộ đã trở lại rồi.

Rốt cuộc không giả bộ được nữa.

Thung Thung, Thung Thung.

Cánh môi thiếu nữ mấp máy, dường như bị mất tiếng, không thể bật ra bất cứ âm tiết gì.

Thung Thung.

Thung Thung.

Nàng chỉ biết gọi, Thung Thung.

Đó là người duy nhất tồn tại trong thế giới của A Nông.

Người đàn ông mặc quần áo màu đen, khuôn mặt già nua che kín bởi nếp nhăn, đôi mắt vẫn đục âm u tràn ngập ý cười.

“Tìm được rồi, bé A Nông.”

Dạ dày Lục Thung như quặn lại thành một đồng, lăn qua lộn lại cắn nát các chỗ thiết yếu, đau đến mức không sao thở nổi.

Cái trán đầy mồ hôi hấp tấp chảy xuống từng chuỗi tiếp từng chuỗi, trợ thủ không kịp lau mồ hôi cho hắn, nhin không được mở miệng: “Bác sĩ Lục, anh có phải thấy không thoải mái không?”

Dưới ánh đèn, đôi mắt đen của Lục Thung rất sáng, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thao tác dùng dao phẫu thuật, âm thanh trầm thấp dọa người: “Câm miệng.”

Trợ thủ không dám mở miệng lần nữa.

Nửa giờ sau, giải phẫu kết thúc.

Lục Thung dường như đã kiệt nước mà bước ra khỏi phòng giải phẫu, cổ khẩu trang, nửa đầu tóc đen ướt rượt, môi mỏng không còn chút huyết sắc.

Suy sụp đẩy cửa phòng nghỉ ra, ngồi vào ghế, Lục Thung lấy di động ra, cắm pin vào, khởi động máy.

Trong căn phòng nhỏ không có bật đèn, tin báo ting ting vang lên một tiếng tiếp một tiếng, màn hình hắt sáng lên khuôn mặt không có biểu tình của người đàn ông.

A Nông gọi nhờ ba cuộc.

Lục Thung gọi lại, nhưng không có người nghe.

Lại gọi thêm một lần nữa, vẫn không có ai nghe.

Lục tung khắp nơi tìm chìa khóa xe hết nửa ngày, Lục Thung mới nhớ tới đã đưa xe đi bảo dưỡng, cho nên hôm nay không có lái xe.

Vài việc không may cứ gộp với nhau, trở thành dự cảm không tốt.

Lục Thung ngay cả áo blouse trắng cũng không đổi, một mạch đi ra ngoài, nện bước như bay, ngay cả đi ngang qua một bác sĩ khác chào hỏi cũng không đáp lại.

Không nghe, không nghe, vẫn không nghe.

Trong tiết trời này, người qua đường bị đông lạnh đến run bần bật, trời lại dậu đổ bìm leo, một hồi sau cứ thế đổ cơn mưa rào.

Lục Thung vứt mắt kính, đứng trong mưa, đón xe taxi, không bao lâu, cả người liền ướt đẫm, lại dường như không cảm giác được sự lạnh lẽo.

Dạ dày đau tựa hồ cũng chết lặng.

Điện cuồng hết nhau.

Ngồi trên xe taxi, Lục Thung báo địa chỉ, nói với tài xế: “Phiền toái chạy nhanh lên.”

Xe taxi chạy ở trong mưa, âm thanh cần gạt nước vang không ngừng.

Đi đường ngày mưa, tài xế không dám chạy nhanh.

Rốt cuộc, điện thoại cũng thông.

Lục Thung nghe thấy tiếng A Nông truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, đang khóc nức nở, mỗi một chữ bật ra đều run rẩy, làm cho người nghe khó có thể phân biệt đó là câu gì.

Ngay sau đó cuộc trò chuyện bị cắt đứt lập tức.

Mu bàn tay của Lục Thung nổi hết gân xanh, hần kiệt sức ức chế lệ khí của chính mình và dục vọng muốn giết người.

Nhất định, nhất định là người kia.

Trần Ngọc trước khi đi, đã nói.

“Cha của Chu Nông sẽ không bỏ qua cho cậu ta đâu.”

Hai tròng mắt cổ giãn lớn, đau đớn tra tấn người đàn ông, mỗi một cử động đều sống không bằng chết, ý thức dần dần tan rã, hần lại đột nhiên mở miệng, nói với tài xế: “Phiền toái xuống xe, để cho tôi chạy đi.”

Tài xế đột nhiên dừng xe, vẻ mặt kinh ngạc, che chở tay lái, thế nào cũng không cho.

Lục Thung kéo thân mình, mở cửa xe bên ghế phụ ra, nê hà sức lực mỏng manh, thật sự kéo không nổi tài xế không chịu nhúc nhích.

Nước mưa đánh vào trên mặt, vừa đau vừa lạnh, ba giây sau, Lục Thung bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, không hề do dự, âm thanh trầm thấp cực kỳ, lại càng thêm nhỏ bé.

Lục Thung cả đời cao ngạo hiếu thướng, chưa bao giờ bày ra vẻ hèn mọn trong tận xương cốt như thế, quỳ xuống cầu xin người khác, ngoan cố đến cùng, cho dù có đổ lệ cho dù có đổ máu.

“Cầu xin ông, cầu xin ông.....”

Hần tựa như chỉ biết mỗi một câu này, lặp đi lặp lại mấy lần, tài xế thật sự không đành lòng, hùng hùng hổ hổ xuống xe.

Xe chạy nhanh như lướt, không dám tưởng tượng đến tột cùng đã đạp ga đến mức nào.

Tựa như không muốn sống nữa.

Ý thức bị cắn nuốt từng chút một, cảnh vật trước mắt mơ hồ, Lục Thung cắn răng, một tay rút ra con dao phẫu thuật từ trong túi, cắt một nhát vào trên đùi.

Miệng toàn vị rỉ sắt nồng đậm, đầu lưỡi cũng bị hần cắn đến xuất huyết.

Lục Thung bình tĩnh lái xe, mỗi một đường thẳng, mỗi một chỗ ngoặt, đều vô cùng chính xác.

Bên tai lại nghe thấy tiếng của A Nông:

“Thung Thung, em đau quá.....”

—— Nàng nói, nàng đau quá!

Ứng với ngày đó nói, nàng đau, hấn đau gấp trăm lần ngàn lần.

Nhớ đến, nàng sợ đau như vậy.

Nước mưa lạnh lẽo mà khoe mắt người đàn ông lại nóng đến bỏng rát.

(◡ ◡) (◡ ◡) (◡ ◡)

“Một nỗi bi thương to lớn và một cuộc chia ly đau lòng đang đợi bạn... ”

18. Chương 18

A Nông từ khi nhận thức được đã biết mình không có mẹ, cha thì cả ngày chỉ biết uống rượu, uống đến say khướt, khi cười rộ lên trông rất dọa người.

Ông ta không thường cười, nhưng một khi đã uống say thì đặc biệt cười rất nhiều, cũng rất dọa người.

A Nông vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên ông ta động thủ, sau khi uống đến mặt đỏ cổ thô, thì túm lấy tóc nàng, quăng ra một cái tát tiếp một cái tát, một bên tát một bên mắng:

“Đồ đàn bà thôi! Để ra một đứa chỉ tổ nuôi tốn tiền rồi để lại cho tao, chính mình thì chạy trốn tiêu dao sung sướng, để cho ông đây nuôi! Đồ dê tiện để con gái thì làm sao có thể tốt đẹp được, được lắm! Được lắm! Ông đây nuôi, chờ nuôi lớn, liền đem đi bán.....”

Đem đi bán.

Về sau A Nông vẫn thường xuyên nhớ tới những lời này, giống hệt cơn ác mộng, ngẫu nhiên sẽ cho rằng mình là một vật phẩm thật, có thể tùy ý mua bán.

Cơ thể cô gái mỏng manh, nhỏ gầy tựa như con diều lung lay sắp rơi, máu trên mặt chảy xuống dưới người, nhưng trước sau không hề rên một tiếng.

Các vết thương bị rách trên mặt lấp toàn máu, duy chỉ một đôi mắt vẫn luôn mở to hết cỡ, gắt gao nhìn chăm chăm vào người đàn ông.

“Còn dám trừng ông đây!”

Người đàn ông dùng một tay ném cô gái nhỏ trên mặt đất, muốn tìm đồ để đánh, đại khái bắt được cái móc quần áo, hấn hung hăng quất lên người A Nông.

Không biết qua bao lâu, A Nông thở thoi thóp nằm trên mặt đất, bị máu làm mờ hồ tầm mắt, chỉ còn nhìn thấy được mặt bà ngoại.

Bởi vì trị bệnh bằng hoá chất, đôi tay của bà ngoại không có một chút thịt, cổ hết sức bé A Nông lên, run run rẩy rẩy lau đi máu trên mặt cháu gái nhỏ, khóc lóc la: “Làm bậy! Làm bậy!”

Ngón tay nhỏ xinh của cô bé nằm trong lòng bà cổ bắt lấy ngón tay già nua của bà ngoại, giống như con thú non, phát ra tiếng khóc cực kỳ bi ai.

Về sau, A Nông mới biết được, thì ra không phải bạn nhỏ nào không có mẹ, thì sẽ có một người cha chỉ biết đánh người.

Bà ngoại không có tiền chữa bệnh, gầy đến độ da bọc xương, nằm ở trên giường bệnh, đến cả thở dốc còn lao lực, nhưng vẫn cố mỉm cười với A Nông.

“Bà ngoại, đừng sợ, đừng sợ, sẽ có cách thôi.”

A Nông trở về nhà, quỳ gối trước mặt người đàn ông, khóc lóc cầu xin ông ta cứu bà ngoại, về sau ông ta có đem nàng đi bán cũng chẳng sợ.

Hắn chỉ vào A Nông nói, nhớ kỹ lời mày nói, sau đó say khướt vút ra một xấp tiền, rồi ôm bình rượu về phòng.

A Nông nhặt xấp tiền kia lên, nắm chặt trong tay, cười, nhưng nước mắt lại rơi đầy mặt.

Phải trải qua nhiều gian nan đến vậy?

Sống đến tận bây giờ.

A Nông không biết nên hình dung như thế nào, chịu nhục mạ đã thành thói quen, bị đánh cũng đã thành thói quen, không có lại không quen, không có lại không sống nổi.

Kể ra.

Quá vất vả.

Thật sự là, quá vất vả.

“Bang!”

Di động bị Chu Dững một phát đoạt mất, ném xuống đất, dẫm nát.

Như muốn hung hăng dẫm nát hy vọng của A Nông.

Như vô số lần trước kia.

Hắn túm chặt lấy quần áo của A Nông, quăng ra một cái tát, gương mặt thiếu nữ nhanh chóng đỏ hết nửa bên.

“Ông đây dương mày lớn đến giờ, mày báo đáp lại tao như vậy hả?”

Báo đáp?

A Nông đột nhiên cười, dùng hết toàn lực trả lại một cái tát: “Tôi bị ông đánh bị ông mắng, hiện giờ còn phải bị ông bán, ông còn muốn tôi báo đáp như thế nào nữa?”

Chu Dững giận quá hoá cười, gật gật đầu, nói: “Dám đánh trả? Ý có đàn ông rồi? Tao nói cho mày biết, mày và mẹ mày đều là thứ tiện nhân giống nhau, chờ có ngày tốt, mày có mơ cũng không được mơ!”

Nói xong, lôi cả người A Nông đi ra ngoài: “Tao và ông chủ đã định được giá tốt, năm mươi vạn, gả được mày coi như là bù đắp vào số tiền đó, cũng coi như tao không phí công nuôi dưỡng mày một thời gian.”

“Nhớ rõ, lúc trước mày đã đáp ứng tao những gì.”

Đúng vậy, nhưng mà, bà ngoại đã mất rồi.

A Nông nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cong khoe môi, bỗng nhiên ngoan ngoãn hẳn, lẳng lặng rút ra một con dao từ phía sau, đâm thẳng vào bụng Chu Dững.

Chu Dững không kịp phòng bị, dao lún vào thịt, nháy mắt giống như con gấu bị chọc giận, dùng chân đá vào bụng A Nông, đôi tay bóp cổ nàng đến mức thái dương đều lộ hết cả gân xanh lên.

Mặt A Nông vì bị nghẹn mà chuyển hồng, thở không nổi, nước mắt càng lúc càng nhiều, mặt người trước mắt cũng dần dần mơ hồ.

Thung Thung.

Đột nhiên, một bóng dáng vụt qua, cùng với tiếng mèo kêu, người đàn ông bị A Miêu cào vào mặt, đành phải buông tay, ông ta chụp ngược lại nó rồi dùng xé xác nó.

“A Miêu, A Miêu.....”

A Nông lung lay đứng lên, rồi lại ngã mạnh xuống đất, bên tai tất cả đều là lời Lục Thung nói qua.

Em đau, anh cũng sẽ đau.

Không đau.

Không đau.

Nhưng mà, có dùng sức thế nào, cũng không đứng lên nổi.

Dùng sức cắn chính mình, dùng sức đánh chính mình, dùng sức cầu chính mình, nhưng vẫn, nhưng vẫn không đứng dậy nổi.

A Nông quỳ rạp trên mặt đất, khóc lóc, miệng chảy đầy máu, tầm mắt mơ hồ, A Miêu bị người đàn ông đè trên mặt đất, hần cười đến đáng sợ, rút ra một con dao.

Sau đó, giơ lên.

—— hạ xuống.

Máu tuôn như nước, lênh láng trên gạch men sứ màu trắng.

Hết như đóa hoa màu đỏ nở rộ.

Trong phút chốc, A Nông phát ra một tiếng khóc thê lương thảm thiết, giống như trái tim bị cắt ra từng mảnh từng mảnh, đau đớn lan tràn khắp người.

[Ở cửa hàng bán hoa, A Miêu vọc hoa ra khắp nơi, chỗ nào cũng có, rồi lại quý quái ngậm lấy một cành hồng, bước từng bước, đi đến bên người A Nông đang tức giận.

—— Đây, cho chị đó, đừng nóng giận nữa nha!]

Chị không tức giận, đã sớm không còn tức giận nữa.

[Về đến nhà, A Miêu nhào tới với con người sáng lấp lánh, chắc là người thấy mùi cá khô nhỏ, cao hứng đến không kìm được, liếm cho khắp mặt A Nông toàn là nước miếng.

—— Trừ bỏ mèo cái, thích nhất là A Nông đó!]

A Miêu, chị cũng thích em nhất đó.

Hoảng hốt nhớ tới, vào cái ngày được nhật đó, trời mưa rất lớn, đâm vào trong mắt, vừa xót vừa đau.

Cơ hồ cho rằng sẽ không sống nổi.

Sau đó lại đối diện với một đôi mắt mèo trong trẻo.

“Meo, chúng ta mang chị ấy về nhà đi!”

Chúng ta,

Về nhà thôi.

(◡ ◡) (◡ ◡) (◡ ◡)

”Một cuộc chia ly còn đau lòng hơn cả tưởng tượng đúng không?”

Tệ nhất là A Nông và Thung Thung có xa nhau thì vẫn còn có thể quay lại nhưng A Miêu của chta một “đi” có còn quay về được nữa không?

Mọi người đừng khóc...

T làm sao cũng không kìm được nước mắt khi edit.

Nhắc lại, mọi người đừng khóc...”

19. Chương 19

Có khi Lục Thung suy nghĩ, nếu lại cho hắn thêm một cơ hội nữa, vẫn sẽ cứu A Nông sao?

Chẳng sợ chuyện nhất định phải mất đi, vẫn sẽ thích sao?

—— Sẽ sao?

—— Sẽ.

A Nông, đại khái là người duy nhất trên đời này hẳn kỳ thác và mong đợi.

Nhân gian đáng giá.

Đáng giá cái rắm.

Chính vì A Nông xuất hiện, vì thế nhân gian mới đáng giá.

Khi bắt gặp nàng nằm trong bụi cỏ, với bộ dáng máu tươi đầm đìa, vừa chật vật vừa khó coi, ai ngờ được rằng đến bây giờ đã thích thành vậy?

Thích đến mức,

Mạng cũng không cần.

Khi Lục Thung vọt vào nhà, chỉ thấy trên người A Nông toàn là máu, rúc vào góc tường, trong lòng ngực là A Miêu bị nhuộm đến hồng rực.

Nàng mở to một đôi mắt to tròn, trống rỗng, mất đi tiêu cự, nước mắt không tiếng động chảy xuôi trên khuôn mặt.

Bụng người đàn ông nằm trên mặt đất còn đang cầm một con dao, mí mắt run nhẹ, giấy giụa tựa như sắp tỉnh lại.

Nghe thấy tiếng bước chân, A Nông chậm chạp quay đầu, vươn bàn tay đông cứng, nắm lấy một ngón tay của Lục Thung, nắm cực chặt, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

“Thung Thung, cứu A Miêu... Cứu A Miêu.....”

Sắc mặt Lục Thung trắng bệch, lại không hề lộ ra một chút thống khổ nào trên mặt, khi chạm đến cơ thể lạnh như băng của A Miêu, khẽ run lên, môi mím mở rồi lại ngậm.

Hắn duỗi tay, ôm lấy A Miêu, đặt nó vào trong cái ổ ngày thường, nó phảng phất như ngủ rồi.

Chỉ là ngủ thôi.

Tỉnh lại, lại muốn giương nanh múa vuốt.

Trong cổ họng A Nông nghẹn ngào, đưa tay muốn sờ A Miêu, lại bị Lục Thung đột nhiên nắm lấy.

Con người nàng rừng rừng đối diện với đôi mắt màu đỏ tươi của hắn.

Bỗng nhiên mất tiếng.

A Nông muốn nói rất nhiều, muốn nói, em nhớ ra rồi, em tên Chu Nông, em có một người cha hàng năm chỉ biết bạo lực, ông ta muốn đem em bán cho một người đàn ông năm mươi tuổi, cho nên em chạy trốn, rồi bị bắt được.

Anh xem, nhân sinh của em không ra gì, hư thối đến vậy.

Nhưng em một chữ cũng không dám nói với anh, em rất sợ hãi, sợ anh không cần em.

Giống như khi mới nhặt được em, nói, A Nông, tôi không cần cô.

Lục Thung đứng lên, từ trong ngăn tủ lấy ra một sợi dây thừng, ba vòng rồi hai vòng trói A Nông lại, sau đó đi tìm cùn, rút con dao từ trong bụng Chu Dững ra.

Chu Dững đột nhiên co người, đau đến phải cắn răng, nhìn chằm chằm động tác Lục Thung dùng cùn lau cán dao.

“Mày... Mày muốn làm gì?”

Lục Thung đã không cảm giác được đau đớn nữa, phẳng phất giống như mất đi ngũ giác, thế nhưng ý thức lại rõ ràng vô cùng, biết rõ nhất cử nhất động của bản thân.

Lau xong dao, Lục Thung ngồi xổm xuống trước mắt A Nông, còn cong môi cười với nàng, nói nàng không phải sợ, rồi sau đó duỗi tay, vén gọn tóc đen hỗn độn bên thái dương nàng ra sau, nhẹ giọng nói: “Tóc rối hết rồi, không còn xinh đẹp nữa.”

A Nông nhắm mắt lại, lông mi ướt đầm nước mắt, yếu ớt muốn ngã xuống, nhưng vẫn lộ ra một nụ cười nho nhỏ, má lúm đồng tiền nhợt nhạt ẩn chứa sự dịu dàng.

“Tóc có rối hết, em vẫn xinh đẹp.”

Lục Thung gạt đầu, dựa sát lại hôn vào mí mắt đang run rẩy của nàng, tiếng nói khàn khàn: “Anh đã báo cảnh sát, nếu cảnh sát có hỏi tới, em cứ nói em bị trói, rồi bị đánh đến hôn mê, cái gì cũng không biết, nhớ không?”

Đầu Chu Dững nhắc không khỏi mặt đất nổi, không còn sức lực, cười nhạo nói:

“Mày định cho tao chết hả?”

Lục Thung không tính toán đến hấn, chỉ lo nhìn chăm chăm A Nông, mãi đến khi nàng mở to mắt, nước mắt chứa đầy trong mắt, lấp lắt đầu.

“Dao là em đâm.”

“Không phải anh.”

Tay Lục Thung nhéo nhéo sau cần cổ tinh tế của A Nông, vuốt ve da thịt mịn màng của nàng, lặp lại một lần nữa: “Em cái gì cũng không biết.”

Nhưng A Nông vẫn lắc đầu, khóc rất dữ, sắc mặt Lục Thung đột nhiên lạnh đến dọa người, hung hăng cắn môi nàng, giống như dã thú phát tiết, nhưng đồng thời cũng cất giấu toàn bộ tình yêu và nhu tình của hấn.

Cuối cùng vẫn là tha cho khoẻ môi nàng, hạ xuống một cái hôn nhẹ lên môi nàng.

Dừng ở đây thôi.

Lục Thung nghĩ.

“A Nông, dự báo nói, ngày mai sẽ có tuyết rơi, chờ em tỉnh lại, chúng ta đi đắp một cặp người tuyết, có được không?”

Vừa dứt lời, trước mắt A Nông tối sầm, thân thể mềm mại ngã vào trong tay Lục Thung, rồi được hấn nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Má nàng sưng đỏ, hấn là dấu vết bị đánh.

Đại khái không hề nhẹ.

Không biết từ nhỏ đến lớn, đã bị người đàn ông kia đánh nhiều ít bao nhiêu.

Điều tra hồ sơ, thấy có ghi lại, đã từng bị đánh gãy hai đòn xương sườn, nằm ở bệnh viện nửa năm, cảnh sát nói rằng chỉ là cha dạy dỗ con nhỏ, không phải chuyện gì lớn, cho nên sau đó cũng không giải quyết được gì.

Trên người vết thương mới vết thương cũ đan xen, bạn học nhìn thấy dấu vết đỏ hồng thì nói, cậu ta, mỗi ngày đều ngủ với trai.

Nhân sinh gian nan đến vậy, mà cơ thể nàng lại gầy yếu nhỏ cọt, làm thế nào mà chống lại được?

Lục Thung cầm dao, nửa quỳ trên mặt đất, bóp mặt Chu Dững, trong mắt đến một chút độ ấm cũng không có, giống như đang nhìn một người đã chết.

“Tôi đoán ông chưa từng bị đánh phải không?”

Nếu ông cũng bị gãy hai đòn xương sườn, vẫn sẽ xuống tay như thế với một đứa nhỏ sao?

Nếu ông đã ném thử mùi vị đau đớn, vẫn còn dám động thủ sao?

Ông chỉ biết thoải mái, không biết đau là gì.

Lục Thung tìm đến vị trí xương sườn của người đàn ông, cuộn tay, từng cái tiếp từng cái, mỗi một quyền đều dùng mười phần sức lực.

Tuổi nhỏ, cha sợ hấn đánh nhau không lại người ta, sẽ bị mất mặt, nên cho hấn đi học võ.

Không nghĩ đến, hôm nay lại có tác dụng.

Khóe miệng Chu Dững trào ra máu, đôi mắt sưng to gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thung, há mồm rặn ra từng từ rất gian nan: “Mày... Đừng để tao... sống, không... Nếu không tao, nhất định sẽ giết mày.”

Lục Thung cười, phảng phất như Satan đến từ địa ngục.

Trên tay dính máu, hấn ngại dơ, lau vào áo blouse trắng.

Hấn bóp cổ Chu Dững, gần từng từ một: “Chuyện ông đã làm với A Nông, tôi có giết ông vạn lần cũng không đủ.”

Thân thể Chu Dững run rẩy, giống như khóc lại giống như cười, kéo dài hơi tàn:

“Tiện, đồ đệ tiện.....”

Lục Thung lại ném xuống một quyền, đánh vào khóe miệng hấn.

“Ông cảm thấy tôi không dám giết ông? Hay là giết không được ông?”

Chu Dững không cho là đúng, hơi thở thoi thóp nhưng vẫn còn hiếu thắng: “Mày, con mẹ nó, giết tao một lần thử xem?”

Ông ta sống vô pháp vô thiên, ý vào có chút tiền, làm xằng làm bậy, ai cũng không dám đối nghịch ý ông ta, đến đâu cũng vậy.

Giờ phút này, vẫn còn tưởng rằng có thể giống như rất nhiều lần trước kia, sẽ thuận lợi chạy thoát.

Cùng lắm thì bị canh chừng qua một thời gian, rồi sau lại tiếp tục.

Ông ta không nhận thức được chính mình sai, cũng không nhận thức được chính mình là một người cha.

Lục Thung nắm dao, chuẩn xác nhắm chuẩn vị trí tim đập, chỗ đó, hấn rất rõ ràng, không có khả năng sẽ thất thủ.

Dao lún vào máu thịt, rất sâu, rất sâu.

Chu Dững không dám tin nhìn Lục Thung, tựa hồ có thể nào cũng không thể tưởng được, hấn lại dám trắng trợn táo bạo giết người như vậy.

Làm người xấu lâu rồi, luôn không tin ác nhân có ác báo, càng không tin sẽ bị người khác giết.

Từ trước đến nay chỉ biết mình hại người, sao có thể bị người hại mình.

Lục Thung rút dao nhỏ ra, xoay người, bắt lấy tay Chu Dững, chụp lên cán dao, rồi xoay dao về phía bụng hấn, một nhát thật sâu, sau đó khó khăn đẩy mũi dao, vết thương trông ăn sâu vào người mười phần, kỳ thật vết thương không hề nguy hiểm đến vậy.

Thân thể đau đớn kịch liệt, co rút từng cơn, Lục Thung nằm trên sàn nhà, ý thức tan rã, duỗi tay, muốn sờ A Nông.

Mặt nàng nho nhỏ, vừa trắng lại vừa mềm, nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, tựa như đám mây mềm mại, lần đầu tiên trông thấy nàng, hấn cho rằng nàng vẫn là vị thành niên.

Kỳ thật, lúc ấy nhất nàng trở về, đã rất thích nàng.

Từ trong lòng sinh ra cảm giác vui mừng, nơi hoang mạc nở ra một đóa hoa, nhìn thế nào cũng nhìn không đủ.

Hấn quá thích A Nông.

Thích nàng híp mắt gọi Thung Thung, thích nàng chôn trong lòng ngực hấn làm nũng, cũng thích nàng cùng hấn lưng tựa lưng lẳng lặng ngồi, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

An tĩnh, tốt đẹp mà tồn tại.

Cùng A Nông ở bên nhau mỗi một giây, Lục Thung mới chân chính tồn tại, biết đến tức giận, tuy một ngày có thể rất dài, nhưng vui mừng khi nào cũng có cho dù rất nhỏ.

A Nông.

A Nông.

Lưu luyến lại dịu dàng.

Anh muốn em vĩnh viễn là A Nông, vĩnh viễn không biết đến nhân gian hiểm ác, không chịu hiểm ác bức bách.

Bởi vì em là A Nông của anh.

Anh là Thung Thung của em.

—— A Nông, ngày mai sẽ có tuyết rơi?

—— Nếu sợ lạnh nhớ nói, anh ôm em.

20. Chương 20

Tuyết đầu mùa rơi đúng hẹn.

Lục Thung nằm trên giường bệnh, bởi vì đau đốn, đầu mày nhúu chặt lại, môi mỏng màu nhạt mím nhẹ, tái nhợt và vô lực.

Lông mi hấn run rẩy, rồi chậm rãi mở to mắt.

Quanh quần chớp mũi là mùi thuốc sát trùng quen thuộc.

—— Là bệnh viện.

Có người đẩy cửa đi vào, Vu Nghi ôm một bó hoa, trông thấy Lục Thung tỉnh lại, cô ấy kinh ngạc mở to hai mắt, nhanh chóng đặt hoa qua một bên.

“Anh tỉnh rồi?”

Mặt mày Lục Thung lộ ra vẻ yếu ớt nhàn nhạt, bàn tay đặt lên chỗ nóng trên bụng, nhẹ giọng hỏi: “A Nông thế nào?”

Vu Nghi quay đầu đi, nhìn chằm chằm bông tuyết ngoài cửa sổ rơi, thở dài, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Người kia đã chết, vân tay trên dao là của anh.”

“Tôi biết.”

Sau khi Vu Nghi biết được toàn bộ vụ việc, cảm xúc ngổn ngang trăm mối, tiền đồ của Lục Thung sáng lạng một trời, nhưng sau chuyện này, về sau không chừng sẽ không còn ai chịu đến khám bệnh nữa.

Cho dù là phòng vệ, cho dù có được phán là vô tội.

Vẫn sẽ có đồn đại vô vắn, vẫn sẽ có tranh luận và thành kiến.

Bọn họ sẽ nói, bác sĩ này đã từng giết người.

Vậy trông cậy hấn cứu người thế nào được đây?

Lục Thung.

A Nông.

Hai cái tên này đặt cùng nhau, cũng không có gì không ổn.

Chỉ là yêu nhau thì quá khó.

Vu Nghi bỗng nhiên che lại đôi mắt, cảm giác có nước mắt ầm ập chảy ra tay.

“A Nông không được tốt lắm, tôi dẫn anh đi nhìn em ấy.”

Ngoài phòng bệnh, Lục Thung đứng ngay cửa, nhìn A Nông dọn băng ghế ngồi nhỏ bên cửa sổ, chỉ có thể trông thấy bóng dáng đơn bạc của nàng.

A Nông đã suy nghĩ thật lâu về trận tuyết này, trời càng lạnh, nàng càng cao hứng, vừa lòng vừa ý mà ngóng trông.

Không nghĩ tới, lại phải ngắm tuyết như thế này.

Vừa định bước vào trong, bên người lại có hộ sĩ đi vào, hẩn trông thấy A Nông ngơ ngơ ngác ngác quay đầu lại, giống như con rùa đen nhỏ, con người sạch sẽ đến độ phẳng phất như con trẻ, không trộn lẫn một tia tạp chất nào.

Hộ sĩ nói chuyện với nàng, thần sắc nàng mê mang, không muốn để ý tới, lại quay đầu lại ngắm tuyết.

“Cô ấy tỉnh lại có chốc lát, vết thương trên người không sao, không quá nghiêm trọng, nhưng mà thần trí... Thần trí không được rõ ràng lắm, ai cũng không nhớ rõ, ai hỏi cũng không nói lời nào. Bác sĩ nói do đã chịu kích thích quá lớn, cũng không biết qua bao lâu mới có thể tốt lên.”

Nghe vậy, Lục Thung rũ mắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng nho nhỏ kia, bỗng nhiên lại nhớ tới khi A Nông tỉnh lại trước kia, nàng mềm mại, giọng điệu ê a gọi tên hẩn.

—— Biếng Nhác, Biếng Nhác.

Thung Thung.

Khi đó nàng mất đi toàn bộ ký ức, nhưng vẫn nhận thức được về thế giới này.

Mà hiện tại, nàng không như thế.

Nàng giống như trẻ con sơ sinh mới chào đời, không có mẹ ôm ấp, bất lực và hoảng sợ.

Thật lâu sau, Lục Thung mới mở miệng, nói: “Thật ra vậy cũng rất tốt.”

Thực ra vậy cũng rất tốt, nàng sẽ không bị thương nữa.

Không nhớ rõ những cực khổ đã trải qua.

Cũng không nhớ rõ ai là Thung Thung.

Trong cổ họng trào lên một vị tanh ngọt, thân hình Lục Thung hơi lung lay, xoay người đi trở về.

“Anh không đi vào gặp A Nông hả?”

Lục Thung nện bước không vững, cũng không quay đầu lại, lập tức đi về phía trước.

Lại quay về giống như trước kia, một người, cô đơn đi tới.

“Tôi sợ cô ấy... không nhận ra tôi.”

Âm thanh rất nhẹ, phiêu tán trong gió tuyết, dù rằng tìm kiếm cũng không bắt được thứ gì.

Cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nàng nhận không ra hẩn.

Hẩn không có cách nào tưởng tượng.

Vu Nghi đi vào phòng bệnh, vỗ nhẹ vai A Nông, nàng giật búng mình, run nhẹ một chút, trốn qua bên cạnh, ôm chặt hai đầu gối.

Nàng giống như một con nhím con, tận sức che chở cái bụng mềm mại của mình, không cho bất kì ai chạm vào.

“Không có việc gì... Không có việc gì.”

Vu Nghi áp xuống sự chua xót ở mũi, duỗi tay muốn ôm lấy A Nông, nhưng lại sợ sẽ dọa đến nàng, vì thế thu tay lại, cùng nàng cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ai cũng không lường trước được biến cố ập đến.

Con người ta thường nói thế giới này tuy rằng gian nan, nhưng vẫn có hi vọng.

Nhưng đối với hai người này mà nói, hy vọng ở đâu?

Vu Nghi không biết.

Vào đêm, thiếu nữ rúc trong chăn, ngủ rất không an ổn.

Cửa bị người nhẹ nhàng đẩy vào, rồi lại khép lại.

Lục Thung ngồi ở mép giường, mặt mày chìm trong bóng tối có chút mơ hồ, nhìn không ra vui buồn.

“A Nông.”

Ngón tay hần mơn trớn trên gương mặt bị thương của thiếu nữ, không dám dùng sức, nhẹ nhàng chạm vào, giống như đối đãi với trân bảo đã mất nay đã tìm được.

“Em có thể... Có thể gọi anh một tiếng được không?”

— Thung Thung.

Nhưng nàng không biết hần, thì làm sao gọi hần được.

Thiếu nữ cuộn tròn thành tư thế trẻ con, nhưng lại giống một đứa trẻ không có cảm giác an toàn.

Là sự ban thưởng, cũng là sự trừng phạt.

Với hần là trừng phạt, với nàng lại là ban thưởng.

Rồi đến cuối cùng, hần vẫn trở lại hai bàn tay trắng.

Vốn là, bọn họ còn có lẫn nhau, còn có một con mèo.

Những ngày tháng tốt đẹp đó, tựa hồ là chuyện của đời trước, cách rất xa rất xa.

Nhưng bọn họ còn rất trẻ tuổi, mà tuổi trẻ lại khiến người ta già nua.

Người đàn ông ngồi trong bóng tối, phảng phất như vốn đã cô đơn đó giờ.

“Anh rất nhớ em.”

“Cũng nhớ A Miêu.”

Nhưng khả năng, sẽ không bao giờ nhớ được nữa.

-

Vết thương tốt lên một chút, Lục Thung đi đến cục cảnh sát trình báo, sau đó về nhà lấy vài thứ.

Trong nhà đã được quét tước sạch sẽ, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Phía bên phải phòng khách có một cái ổ nhỏ, màu hồng phấn, là A Nông tự mình bố trí.

Trước đó, A Miêu đến cả một cái ổ chính thức cũng không có.

Người đàn ông khuyu gối, nửa ngồi xồm trước cái ổ đó, duỗi tay sờ sờ, chỉ thấy lạnh lẽo.

Nhớ rõ lúc vừa mới có cái ổ này, A Miêu kích động cọ A Nông một hồi lâu, sau đó lại vô cùng khiển trách dẫm lên chân Lục Thung một nhát.

“Thực xin lỗi, cái gì cũng chưa từng cho mày, kiếp sau đầu thai cho tốt, không nên lại tìm đến loại chủ nhân như tao.”

Nhưng nếu lại sống một đời nữa, có lẽ chú mèo hoang lưu lạc da mặt dày vẫn sẽ chui vào cái nhà trống rỗng này, đến ở bên một người đàn ông đáng thương.

“Cảm ơn mày, ở bên tao lâu như vậy, hẳn là rất mệt phải không?”

Lục Thung công ánh sáng, cười cười, hốc mắt đỏ rần.

Gân xanh trên mu bàn tay hẳn rõ, hẳn vốn không muốn tự khiến bản thân quá mệt mỏi khổ chế.

Nhưng nước mắt lại giành trước một bước rơi xuống.

Tiếng cười khàn khàn và thê lương.

Hắn tựa như người duy nhất bị thế giới này vứt bỏ.

Đáng thương nhất.

—— Hẹn gặp lại, A Miêu.

Kiếp sau,

Nhất định sẽ chọn cho mày một cái tên dễ nghe.

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

21. Chương 21

Khi Lục Thung vẫn còn thích thế giới này là khi chưa trải qua trận lửa lớn đó.

Khi đó mẹ vừa mới qua đời không bao lâu, cha liền tái hôn, không quá lâu liền sinh ra một đứa bé trai.

Nghĩ lại, kế hoạch ngày đó tốn nhiều ít tháng gì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đã quên mất ngày đó là ngày mấy, nhưng có lẽ là mùa hè.

Thời điểm hỏa hoạn, Lục Ngọc còn đang ngủ trong nôi, khi đó Lục Thung có thể được coi là thiếu niên, nhưng cũng vẫn chỉ là đứa trẻ.

Trên người bị mồ hôi thấm ướt, Lục Thung trước tiên vọt vào phòng ngủ ôm lấy đứa bé, rồi chạy ra bên ngoài.

Ánh lửa cao tận trời.

Hun người đến mức không mở được mắt, hô hấp cũng từng chút một suy yếu dần.

Lục Thung ôm đứa bé, ngã trên mặt đất.

Lúc sau có người vọt vào, đem hai đứa nhỏ cùng nhau ôm đi ra ngoài, nhưng lúc xuống lầu, một tay bị mất sức, Lục Thung cứ thế bị ngã trên mặt đất.

Người nọ cắn chặt răng, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của đứa bé trong lòng ngực, hô với Lục Thung: “Chờ tôi, tôi sẽ trở về cứu cháu.”

Từ khi đó trở đi, Lục Thung liền biết, người đó có trở về hay không đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ là, trở nên rất khó tin tưởng rất nhiều thứ.

Tuyết ngừng rơi, mặt trời bẽn lẽn thương cho chút nắng.

A Nông mấy ngày nay giống như con nhím con đáng thương.

Trốn trên giường, con mắt hồng hồng nhìn chằm chằm mỗi người đến, chờ cho họ đi rồi, mới dám uống nước ăn cơm.

Không hề nói lời nào, chỉ biết gật đầu hoặc lắc đầu để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Nếu không thì cũng ngồi ở một chỗ trông ra bên ngoài, giống như đang tìm cái gì đó, cũng giống như đang đợi cái gì đó.

Lâu lâu cũng sẽ đi ra ngoài phơi nắng.

Nàng thích mặt trời.

Lục Thung đứng cách đó không xa nhìn nàng, nhìn mái tóc đen nhánh đổ trên vai nàng, nhìn nàng ngửa đầu, híp mắt cười với mặt trời.

Nàng tựa hồ chỉ nhận thức được mỗi mặt trời.

Vì thế, Lục Thung ghen ghét với mặt trời.

Ghen ghét mặt trời được nàng cười một cái.

Thiếu nữ da trắng mắt sáng, tóc đen rối tung nằm sát cần cổ, áo khoác thật dày bao lấy nàng, nàng từ mặt đất xúc lấy một nắm tuyết, đầu ngón tay trắng nõn bị đông lạnh cho cứng buốt.

Nàng mở miệng, hà ra hơi nóng.

Một màn sương trắng mờ mịt hiện ra trước mắt, A Nông cảm thấy rất thần kỳ, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Nhìn không được nhớ tới trước kia, A Nông cũng cười xinh đẹp như thế.

Người đàn ông mặc áo blouse trắng khoác áo khoác, thân hình thon dài, khẩu trang che khuất nửa khuôn mặt, chỉ có thể trông thấy một đôi mắt đậm mạc.

Trận tuyết đầu mùa này phảng phất như rơi hẫng trong mắt hắn, sạch sẽ xa cách, không dính chút bụi trần.

Hắn đi đến trước mặt A Nông, nhìn nàng ngồi trên mặt đất chơi tuyết đến vui vẻ vô cùng.

Ngồi xổm xuống, Lục Thung vươn bàn tay ấm áp, hót đi nắm tuyết trên tay A Nông, rồi cầm tay sưởi ấm cho nàng.

Tay nhỏ lạnh lẽo giật giật, bỗng nhiên gắt gao bắt lấy hắn.

Chóp mũi A Nông đỏ lên, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lục Thung.

Nàng đã gặp qua đôi mắt này.

Đã gặp qua, vô số lần.

Vì thế, cũng không biết vì sao, nước mắt lại rào rào chảy xuống, vốn là muốn mở miệng, nhưng có thể nào cũng không nói nên lời.

Tựa như bị mất tiếng, trở thành một người câm.

Thiếu nữ gấp đến độ nước mắt tuôn rơi, phần môi mở rồi lại mím, lời muốn nói sinh động đến vậy, nhưng lại bị áp lực từ tận đáy lòng đè nén.

Mí mắt Lục Thung hơi rũ, ngón tay khẽ nhúc nhích, rốt cuộc không nhìn được cú người liếm đi nước mắt nơi khoé mắt nàng.

Nóng bỏng, nóng đến mức trái tim cũng phải phát run.

“Em không nhớ ra anh, có phải không?”

Ngực A Nông quặn đau cùng cực, tựa hồ không khí bị rút hết đi, móng tay bấm thật sâu vào mu bàn tay Lục Thung, lưu lại dấu hằn.

Gió lạnh, người đàn ông giơ tay, vì nàng mà vuốt đầu tóc tán loạn, giống như chuyện cuối cùng hắn làm ngày đó.

A Nông nói rất đúng, nàng bất luận có như thế nào, cũng đều xinh đẹp.

“Trở về đi, bên ngoài quá lạnh.”

Người đàn ông đứng dậy, không ngờ vạt áo lại bị thiếu nữ nắm lấy, đành phải lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nàng giống như chó con bị vứt bỏ, đôi mắt đen nhánh ướt đầm dề, bộ dáng nhỏ nhắn xinh đẹp, không thể nghĩ được làm sao mà chủ nhân nhẫn tâm vứt bỏ được.

Lục Thung không nhịn được bật cười, nhẫn tâm rút đi góc áo đó, cũng giống như rút đi người đã từng kề sát mình.

Thời gian luân hồi, hắn lại trở về là Lục Thung trước giờ.

Khiêm tốn ôn nhu, lạnh băng và bạc tình.

Đó mới là Lục Thung.

“Em nói đạo lý một chút đi, là em vứt bỏ anh trước.”

Người đàn ông giống như bị chọc cười, nhưng trong ánh mắt lại hoàn toàn không có ý cười.

A Nông hít hít mũi, phát ra một tiếng nước nử cực kỳ nhỏ, trông tử thân không chịu được.

Lục Thung cho rằng nàng sẽ từ bỏ, eo còn chưa kịp duỗi thẳng, cổ liền bị ôm lấy.

A Nông ngẩng cổ, hai mắt đắm lệ mông lung cắn khoé môi mềm mại của người đàn ông, giống như con thú nhỏ phát tiết.

Lục Thung kêu một tiếng, biết rằng mình hắn bị cắn đến bật máu.

Thiếu nữ buông ra, rúc cổ chạy nhanh như chớp.

Lục Thung tháo khẩu trang xuống, lộ hằn ra khuôn mặt trong trẻo thanh lãnh, môi mỏng dính máu đỏ trở nên càng diễm lệ, khiến cho hắn nhìn qua nhiều hơn vài phần sức sống, cũng nhiều hơn vài phần yêu dã.

Tiểu hổn đản. (Trứng thối nhỏ)

Nàng lại nhận hắn thành ai rồi?

Dù sao, cũng không phải là hắn.

Ban đêm, Lục Thung cứ theo lẽ thường đến nhìn A Nông.

Các ngón tay len vào trong lòng bàn tay mềm mại của nàng, lẳng lặng mở ra, chỉ chốc lát sau nàng liền vô ý thức nắm chặt lại, giống như một em bé.

Hắn muốn ôm nàng.

Cực kỳ muốn.

Trước kia, khi nàng không có cảm giác an toàn rất thích ôm hắn, tựa hồ lòng ngực hắn chính là sào huyệt duy nhất của nàng.

“Hôm nay về, anh lại phải ăn sủi cảo đông lạnh.”

Lục Thung nhú mày, hết như một đứa nhỏ.

“Thật sự rất khó ăn.”

Nhưng vẫn sẽ mua.

Nói một người ăn cơm, nghe quá thảm.

Nói một người ăn sủi cỏ, liền không thảm đến vậy.

“Ngày đó anh nhặt em, liền đoán được em là người không có lương tâm.”

Lông mi thiếu nữ trong lòng ngực run run, nhưng Lục Thung không phát hiện ra.

“Anh trở lại là Lục Thung.”

Không có em, không sao thành Thung Thung được.

“Ngủ ngon.”

Lục Thung đứng dậy, nhém kĩ góc chăn cho A Nông, nhìn khuôn mặt mềm mại trắng mịn của nàng núp sau chăn, nhỏ nhỏ, hiền dịu ngoan ngoãn.

Cửa đóng lại.

Cô gái trên giường bỗng dưng mở mắt, giày cũng không đeo, mở cửa chạy ra đuổi theo.

Người đàn ông nghe thấy tiếng động, xoay người, liền trông thấy A Nông đi chân trần đến.

Đêm đông lạnh buốt, nàng bị đông lạnh đến run bần bật, trong mắt lóe lên ánh nước.

A Nông dẫm lên ánh trăng, bắt lấy tay hân, phần môi phát ra mấy tiếng vụn vỡ.

Căn bản không thể nghe rõ nổi.

Lục Thung muốn tránh thoát tay nàng, nàng lại càng nắm chặt hơn.

Em nhớ ra rồi, em nhớ ra rồi.

Là nhớ được gì? Đến tốt cùng nhớ được gì?

Lục Thung rút tay ra, thở dài, nhìn thấy trên mặt A Nông toàn là nước mắt, chỉ có thể nhận mệnh tùy ý nàng.

Vốn muốn nhẫn tâm, nhưng lại tàn nhẫn không nổi.

“Nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa, trở về đi.”

Lần thứ hai, hân đuổi nàng đi.

Lục Thung xoay người, thân ảnh thon dài càng lúc càng xa, làm như sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Cứ như vậy chỉ một người bước đi.

A Nông đuổi về trước hai bước, rồi dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu thoáng nhìn qua ánh trăng trên bầu trời.

Ánh trăng.

Là ánh trăng.

A Nông quên mình chạy về phía trước, giữa chừng bị ngã một cái, rồi lại bò dậy, tiếp tục chạy.

Lục Thung dừng lại, bị một con thú con lỗ mãng ôm rịt lấy.

Phân không rõ ai là con mồi nữa.

Nước mắt nàng rơi trúng trên mu bàn tay Lục Thung, so với lửa còn nóng hơn, nhưng so với đêm nay lại càng lạnh hơn.

Lục Thung không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn về phương xa.

Nghe thấy người đang ôm hân phát ra tiếng nói mềm nhẹ.

Gần từng chữ một, rành mạch.

“Biếng Nhác Biếng Nhác.”

Nằm viện cho tới nay, mở miệng nói câu đầu tiên.

Là tên của hấn.

Làm sao cứ như thể đã đợi cả một đời, lâu đến vậy.

Ban đêm tối tăm, Lục Thung đưa lưng về phía nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, nước mắt rơi từ khóe mắt nóng bỏng, bỗng nhiên lại cười.

Thật là.

Hấn gọi nàng, giống như gọi người yêu.

Dịu dàng muốn mạng người.

Ánh trăng cũng không thể so với hấn
thâm tình bằng.

“A Nông.”

“Em đây.”

“Em có thể gọi anh một lần nữa được không?”

A Nông chần chờ một lúc lâu, lại nhỏ giọng hô: “Thung Thung.”

“Anh đây.”

A Nông cười, kéo khóe môi lộ ra má lúm đồng tiền ngọt ngào, giống như bộ dáng ban ngày cười với mặt trời.

“Em cũng ở đây.”

—— Nhưng mà, anh còn nguyện ý làm Thung Thung của em không?

—— Anh nguyện ý.

Anh nguyện ý.

Anh luôn nguyện ý.

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

Trả ồ-hồ cho mấy tình yêu ăn lễ “ngon” đó!

P/s: Yêu t thì nhớ thả sao cho t đó!!!

22. Chương 22

A Nông bị bế thốc lên, rồi được thả xuống giường nằm ấm áp.

Chân nàng trần trụi lạnh băng, lòng bàn chân cũng đã bị bỏng, nhưng Lục Thung một chút cũng không ngại, lấy một chậu nước ấm, rồi cầm chân nàng bỏ vào chậu.

Nước ấm nóng, A Nông thoải mái bật ra một tiếng kêu nhỏ, mắt thấy Lục Thung nhìn qua, nàng cười đến vui vẻ, để lộ ra nguyên một hàm răng trắng như tuyết.

“Thung Thung.”

Nàng ngồi ở mép giường, nhấc một ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu của Lục Thung.

Có vẻ cảm thấy hay hay, A Nông lại chạm nhẹ một lần nữa, rồi bật cười khanh khách.

Giờ phút này đúng lúc là khi đêm đông lạnh nhất.

Bên ngoài, gió thổi mạnh, lạnh thấu xương, cửa sổ bị thổi cho rung dữ dội, phát ra tiếng động lớn dọa người.

Mà trong phòng bệnh tối tăm, chỉ có mỗi một cái đèn đêm nho nhỏ được thắp sáng.

Người đàn ông một thân đón gió tuyết ngồi xõm trên mặt đất, ngón tay thon dài hữu lực vuốt ve bàn chân nho nhỏ đáng yêu của nàng.

Rửa sạch xong, Lục Thung dùng khăn lông lau đi nước còn đọng trên chân, khi lau đến mắt cá chân thì phát hiện dưới mắt cá chân có một nốt ruồi nhỏ xíu, nếu không nhìn kỹ, có lẽ không thể phát hiện được.

Tâm tư hần chột động, đột nhiên cúi người hôn một cái.

Trong phòng an tĩnh, “moa” một tiếng, rất là đột ngột.

A Nông trừng lớn đôi mắt, bị hoảng sợ, chân rút lại, linh hoạt chui vào trong chăn.

Vẫn là trong ổ an toàn hơn.

Lục Thung thở dài, sợ sẽ dọa đến A Nông, đứng dậy đi đổ nước, rồi quay lại sửa sang giường nệm, lúc chuẩn bị rời đi, ngón tay bỗng nhiên bị nắm lấy.

Tay thiếu nữ vừa mềm vừa trắng, nho nhỏ một nắm, chui vào trong lòng bàn tay của hắn, bởi vì gấp gáp, không bắt lấy cả bàn tay, chỉ kịp bắt lấy ngón tay với khớp xương rõ ràng của hắn.

Sau một lúc lâu, tuy còn nhút nhát sợ sệt nhưng lại thả lỏng lực một chút, vì sợ nắm đau hắn.

Như có như không.

Chọc người thật.

“Ngủ...”

Khung xương cô gái nhỏ nhỏ nhắn, đồng phục bệnh nhân thì rộng thùng thình, tuột xuống tận dưới, để lộ ra một mảng lớn da thịt trắng mịn như tuyết, xương quai xanh tinh xảo xinh xắn cũng giống như nàng, chọc người yêu thích.

“Ngủ.”

Một cái tay khác của A Nông chỉ vào hơn phân nửa cái giường trống, giọng điệu và ánh mắt đều kiên định không ít.

Lục Thung có tâm chọc nàng, rút tay lại, cười cười, bày ra bộ dạng rất không đứng đắn, giọng điệu hài hước: “Không ngủ, anh có giường của mình rồi.”

A Nông khề nhếch cái miệng nhỏ, thở phì phì muốn tuột xuống giường, mặt cũng phình phình ra.

Tựa như mèo con dựng lông, giường nanh múa vuốt, đáng tiếc một chút lực sát thương cũng không có.

“Ngủ!”

Quá đáng yêu.

Lục Thung mím môi che giấu ý cười, bước ra ngoài một bước nhỏ, giả bộ rời đi.

Quả nhiên, A Nông lo lắng, vội tìm dép lê, nhưng dép lê cũng không biết bị nàng đá chỗ nào rồi.

Vì thế cũng không quan tâm lắm, chân vừa chạm đất liền quẩn lấy eo của Lục Thung, bò trườn trên người hắn, biến thành một con koala dai dẳng.

Cô gái nhỏ thật sự quật cường, treo ở trên người hắn, nhúu mày trừng mắt hắn, phảng phất như hắn đã làm ra chuyện tội ác tày trời.

Lục Thung cúi đầu, phát hiện ra góc độ này vừa chuẩn xác, tay đỡ sau cổ nàng, cắn xuống khoé môi mềm mại của nàng, hô hấp dần dần dày đặc hơn.

A Nông bị hôn cho mơ mơ màng màng, đầu muốn ngửa ra sau trốn, lại bị Lục Thung chặt chẽ bắt lấy, trốn không thoát.

Không biết vì sao, rằng A Nông ngứa ngáy, cực kỳ muốn cắn hấn một phát, nhưng lại nỡ làm vậy, vì thế thật cẩn thận thu lại răng nanh nhỏ.

Đột nhiên tiếng gió trở lớn, nhánh cây lay động, A Nông run rẩy, lập tức cắn Lục Thung một phát.

Không xong.

Hắn là bật máu rồi.

Người đàn ông la lên một tiếng, vừa nhấc mắt, cặp mắt đen tràn ngập tình dục cực kỳ giống ánh mắt báo săn muốn cắn nuốt con mồi, khiến A Nông sợ tới mức “ô” một tiếng, ôm lấy mặt Lục Thung, dường như muốn xin tha, chủ động hôn lên.

“Không... tức giận, không tức giận.”

Nàng không theo quy tắc gì, hôn lung tung, còn trộm đảo mắt đi không nhìn hấn.

Trong lòng Lục Thung giống như bị lông chim khều, ngứa ngáy lợi hại, tay nắm chặt vạt áo A Nông, khi sờ thấy sự mềm mại quen thuộc, cảm giác ngứa ngáy mới hơi hơi giảm bớt.

Hắn thực sự quá muốn nàng.

A Nông bị đè ở trên giường, nhìn người đàn ông phía trên.

Mặt mày hấn tuần tú lại phong lưu, mắt đen lóe lên ý cười quỷ quyệt, môi mỏng tái nhợt bị máu tươi nhuộm không đều, lại càng thêm vẻ diễm lệ kinh người.

“Bé con quên mất đồ vật không nên quên rồi phải không?”

Ngón tay hấn như có linh hồn, lột ra từng lớp quần áo của nàng, để lộ ra da thịt tuyết trắng.

Không rõ ngọn nguồn, nhưng Lục Thung biết mình đói bụng.

Ăn sạch nàng, mới có thể lấp đầy bụng hấn.

A Nông còn chưa ý thức được chuyện sắp phát sinh tiếp đó, biểu tình ngây thơ, lẩm bẩm tự nói một mình: “Bé con quên mất...”

Nàng một chút cũng không hiểu được ý tứ trong câu đó, nhưng lòng hiếu học cực kỳ đầy tràn, chọt chọt vào cái đầu đang ghé vào trước ngực nàng làm loạn, hỏi: “Là sao ạ, có ý tứ gì hả anh?”

Áo blouse trắng của Lục Thung phấp phới rơi xuống đất, giải trừ phong ấn, biến thân thành cầm thú.

Âm thanh hấn cỡi dây thắt lưng vừa rõ vừa lớn, A Nông tò mò đó là cái gì, cơ thể tự động muốn tìm tòi đến tận cùng, đôi mắt tự nhiên lại bị một bàn tay che lại, cái gì cũng nhìn không thấy.

Chỉ nghe thấy âm thanh người đàn ông vừa khàn vừa nặng, mỗi một âm đều đánh thẳng vào trong lòng nàng.

“Bác sĩ dạy cho em.”

Chờ đến khi cái tay kia rời đi, A Nông đã bị cỡi hết, mở to một đôi mắt to trong suốt, đơn thuần nhìn chăm chăm vào chỗ đó của Lục Thung.

... A.

Vật gì vậy.

Vượt qua phạm vi nhận thức của A Nông rồi.

“Em mà như vậy.....”

Lục Thung bóp hai bầu má mềm mại của A Nông, cưỡng bách nàng dời tầm mắt nóng cháy qua nơi khác, nếu không hấn thật sự sẽ bùng nổ, thật sự không kìm nổi.

“Anh mà làm, chắc sẽ chịu cảm giác rất tội lỗi.”

Nói đến việc chịu cảm giác tội lỗi.

Là một loại cảm giác chủ quan, là khi một người làm ra một chuyện mà cảm thấy trái với lương tri của bản thân, thì lúc xong việc, sẽ sinh ra cảm xúc hối hận hoặc tội lỗi đối với hành vi của chính mình.

Đương nhiên, mức độ cụ thể có liên quan đến lương tâm của người kia.

Lục Thung...

Không có thứ lương tâm này.

Làm sao nói rằng chịu cảm giác tội lỗi được.

Hai tay thiếu nữ bị đè ở trên đầu, bị làm đến nước mắt lưng tròng, mồ hôi rơi đầm đìa.

Cái bụng nhỏ vốn bằng phẳng lại đang phải hơi gồng găng, một bàn tay to với ý đồ xấu nhẹ nhàng vuốt ve, vừa tê vừa đã.

A Nông lắc đầu, má hồng vương đầy nước mắt, đạp chân kêu la: “Em không học... Không học đâu.”

Ở trên người A Nông, Lục Thung luôn khó có thể thu liễm lệ khí và dục vọng của bản thân, nhưng đồng thời, sự dịu dàng và tình yêu của hắn, toàn bộ đều dâng hiến cho nàng.

“Em mà không học...”

“Bác sĩ sẽ rất thương tâm.”

Hắn đặc biệt thích vùng da sau cổ của A Nông, bởi vì nơi đó cũng có một cái nốt ruồi nho nhỏ.

Hắn có một loại ham thích si mê đối với các dấu hiệu bí ẩn mà nàng sở hữu trên người.

Người đàn ông được ăn mặn, vừa hút vừa mút, A Nông thật sự chống đỡ không nổi nữa, cả người đều run rẩy, muốn đẩy hắn ra, nhưng phía dưới cắn hắn, cắn đến cực gắt gao, khiến cho thần kinh hắn căng chặt, sợ giây tiếp theo sẽ phải đầu hàng ở trên người nàng.

Lại sao có thể dễ dàng buông tha nàng như vậy?

Thật vất vả mới lại có thịt để ăn.

“Cẩn nhẹ một chút, được không em?”

“Em thả lỏng một chút, anh sẽ dịu dàng hơn, được không?”

Âm cuối của hắn mê người, nhưng A Nông một chút tâm tư cũng không có mà thương thức, khóc như hoa lê dính mưa, bộ dáng nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu.

“Sao... Làm sao mà cẩn nhẹ được?”

Cô gái nhỏ tủi thân muốn chết, vừa khóc vừa kéo chăn, thở hổn hển, bụng nhỏ cũng phập phồng theo.

Lục Thung vuốt ve bầu vú tuyết trắng của nàng, nghĩ rằng có phải lại lớn hơn một chút rồi phải không.

“Ô... Em, không nhúc nhích được.”

Cô gái nhỏ đột nhiên bùng phát tính phản vệ, gạt phăng cánh tay của người đàn ông, khoanh tay lại ở trước ngực, nhưng lại không nghĩ đến sẽ tạo ra một khe rãnh sâu hút mê người.

Thật là.

Lục Thung đột nhiên ôm sát A Nông, đẩy vào càng sâu, thiếu nữ lại rơi nước mắt thành hàng dài như chuỗi châu.

“Chỗ nào của em không phải của anh!”

Thể lực nam nữ cách biệt, vào lúc này càng hiện rõ ra.

Hắn mạnh mẽ tách hai chân mảnh khảnh của A Nông ra, không cho nàng phản kháng, cúi đầu liếm láp phía sau cần cổ mẫn cảm của A Nông, rồi nhéo nhéo eo nhỏ, liên tục thọc vào rút ra, không để thừa một chút cơ hội phản ứng.

“Của em...”

A Nông đã không rõ cảm giác gì đang diễn ra, chỉ có dực vọng hiện hữu vừa chân thật lại vừa mãnh liệt.

“Của ai?”

“Ồ, của em!”

.....

“Của ai!”

“Của anh.”

Sau khi kết thúc một màn ân ái, lông mi nàng run run vương nước mắt, vẫn còn đang lẩm bẩm cái gì đó.

Lục Thung ghé sát vào nghe, mới nghe rõ được.

“Của em... của em.....”

Thật sự quá bướng bỉnh.

Đôi môi Lục Thung chạm vào trán của A Nông, rồi đến đôi mắt, cái mũi, nhẹ giọng nói: “Của anh.”

Sau đó lại rà rà trên cánh môi mềm mại của thiếu nữ, nói: “Của anh.”

Vốn đang muốn tiếp tục hôn xuống, A Nông bỗng nhiên nhỏ giọng kêu một tiếng, giống như mèo con kêu meo meo, rồi ngậm lấy ngón tay của Lục Thung.

Thật giống mèo con núp trong lòng mèo mẹ, bú sữa.

Đáng yêu cực kỳ.

Lục Thung bật cười, mặc cho cái miệng nhỏ của nàng liếm hút, nhưng hình như ăn được cái gì, mảy đẹp hơi nhú lại.

Người đàn ông thật sự không còn lý trí gì, thậm chí còn muốn đánh ngón tay của mình, đút nàng ăn, sợ nàng nhăn mày dù chỉ một xiu.

“Của em.”

Hắn thua rồi.

Nói thế nào nhỉ.

Cái gì cũng là của em.

Anh cũng là của em.

Sáng sớm, A Nông tỉnh dậy, cảm thấy cả người đều nhức mỏi, liền nhớ tới đêm hôm qua bị bắt nạt, theo bản năng bẹp miệng muốn khóc.

Tiếng vừa mới thoát ra ngoài, liền nghe thấy người đàn ông bên người với đôi mắt nửa khép lên tiếng: “Không được khóc.”

Đêm hôm qua đã khóc đến mức giọng nói bị khàn, buổi sáng lại còn khóc nữa thì chịu sao được.

A Nông bấu môi bò dậy, bò lên trên người đàn ông, nhỏ giọng ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.”

Thật ra là một người không hề biết mang thù.

Chỉ sau một câu nói của Thung Thung.

Nàng phảng phất liền biết được, đây là Thung Thung của nàng.

Vốn nên thân mật như thế, thích ý như thế.

Hôm nay là một ngày đẹp trời.

Một giây trước A Nông còn muốn khóc, nhưng giây tiếp theo liền cười, nàng nghiêng đầu híp mắt ngấm ánh mặt trời.

Nàng nâng tay lên, duỗi hết bàn tay ra, nhẹ nhàng tách ra rồi lại khép lại, bàn tay có hơi run rẩy, như là đang làm ma pháp với ánh mặt trời.

Ánh mặt trời không hề dịch chuyển, A Nông mỉm cười, mi mắt cong cong, đẹp không gì sánh được.

Phảng phất, phảng phất như không thuộc về nhân gian này.

Khi Lục Thung tỉnh, rũ mắt nhìn đến trên người cô gái nhỏ.

Nàng chìm trong ánh nắng, toả ra ánh sáng.

Hắn nhìn nàng mỉm cười với vạn vật trên thế gian, thi triển ma pháp, lộc cà lộc cộc nói mấy câu chú ngữ đáng yêu.

“Hoa hoa... Hô hô, nở!”

“Tối tăm... Thảm thì, diệt!”

“Chim nhỏ... Chim nhỏ...”, A Nông suy nghĩ khổ sở một trận, hình như là quên mất câu chú ngữ, vì thế thoải mái, hào phóng tha cho nó một mạng, khoan dung nói: “Em bay đi.”

Con chim đáng yêu đó liền cất cánh.

Rồi trông nàng chậm rãi xoay người lại, cười, bắt lấy tay hắn, chớp chớp mắt.

Buổi sáng rực rỡ, ai chống đỡ được cảnh này chứ.

Âm thanh Lục Thung khàn khàn, lưỡi biếng nắm lại tay nàng, nắm chặt ở trong lòng bàn tay, hỏi nàng đang làm gì.

A Nông nhẹ giọng nói, thi triển ma pháp đó.

Lục Thung sờ sờ lỗ tai A Nông, tiếp tục hỏi, vậy muốn biến anh thành thể nào.

A Nông cười lớn ra tiếng, một đầu tóc đen cọ loạn, giống như một tinh linh nhỏ, hôn hôn khuôn mặt Lục Thung.

“Không biến anh đâu, không biến anh đâu, anh chính là một bảo bối lớn.”

Ngày nắng, tuyết vẫn còn chưa tan hết, mà nàng tựa như mặt trời nhỏ.

Cẩn xuống, một miếng đầy ngọt ngào, ngọt đến tận trong ngực.

Trong mắt Lục Thung ngập ý cười, nhéo cằm A Nông, rồi hung hăng hôn lại, nếm một lần, trong lòng liền đầy ắp ngọt ngào.

Chúa sáng thế thật thần kỳ.

Tạo ra được một cô gái nhỏ đáng yêu đến vậy.

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

23. Chương 23

A Nông sinh bệnh giống hệt một bạn nhỏ.

Đã sống trên đời lâu rồi, người ta tự nhiên sẽ rất thích một bạn nhỏ ngây thơ.

Sờ sờ cái đầu xù xù của nàng, ôm ấp thân thể mềm mại của nàng, ngắm nhìn má lúm đồng tiền ngọt ngào bên khóe miệng của nàng.

Không vui sẽ tỏ ra không vui, dù sao nàng cũng sẽ không để ý tới ai, chỉ chuyên tâm vào chuyện của mình, cho dù lúc phân cho ai một chút tâm tư, sau khi nghiêm túc tự hỏi, sẽ đáp, A Nông không rõ.

Khi A Nông nói chuyện thích đổi “em” thay thành “A Nông”, có như vậy, mọi người liền biết nàng là ai.

Xác thật biết rõ, bác sĩ, hộ sĩ, bệnh nhân đều biết rõ cô gái nhỏ này tên là A Nông.

Còn nghe nói rằng, kia là bác sĩ Lục A Nông.

Hầu hết ai cũng ngạc nhiên trong chốc lát, nhưng mà nghĩ kỹ lại, đúng thật là xứng đôi.

Bầu trời mây trắng, vẫn nên ở bên nhau.

Lục Thung muốn đón A Nông về nhà, nhưng A Nông không muốn, cả ngày trừ bỏ cùng hấn ở bên nhau, thì là ngồi trên băng ghế nhỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rất nhiều người cảm thấy A Nông đang ngắm tuyết nhìn người, hoặc là nhìn chim sẻ béo bị đông lạnh đến run bần bật.

Nhưng đến tết cùng nàng đang nhìn cái gì?

Ai cũng không biết.

Ngay cả Lục Thung cũng không biết.

Do mở điều hoà nên trong phòng bệnh rất ấm áp, cả người A Nông đều đỏ hết mồ hôi.

Nàng bị đè ở trên giường, đưa lưng về phía người đàn ông, tấm lưng trần trụi trắng tinh như ngọc sáng.

Lục Thung cố ý không kéo màn, để cho ánh trăng chiếu vào, chiếu đến trên thân thể của A Nông, phát ra ánh sáng êm dịu.

Hắn sùng bái thân thể trắng tuyết của nàng, sùng bái linh hồn thánh khiết của nàng.

Từ trong ra ngoài, hấn yêu nàng.

“Ô, Thung Thung, nhẹ, nhẹ chút, giường, giường rung.....”

Giường rung lắc, A Nông rất sợ giường sẽ bị sập mất.

Mỗi lần hấn tiến vào từ phía sau, luôn đặc biệt có hứng thú đùa giỡn nàng, trong chốc lát thì nông trong chốc lát thì sâu, A Nông cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có cảm giác thì chân thật nhất.

Hấn muốn nàng như thế nào, nàng cũng chỉ có thể như thế.

Nửa bên sườn mặt của thiếu nữ vương nước mắt, cái cổ thiên nga thon dài trắng tinh, nhưng lại bị cắn, nên không thể nhúc nhích.

Hấn thở dốc, phun ra hơi thở nóng bỏng khiến cho da nàng cũng phải run rẩy.

Giống như muốn cắn đứt được một miếng thịt của nàng mới vừa lòng.

A Nông nghĩ, so với Thung Thung vào ban ngày một chút cũng không giống nhau.

Sẽ biến thân, biến thành quái thú lớn.

Đầu gối vừa mỏi vừa đau, may mắn giường đủ mềm, nhưng A Nông cũng không còn sức mà gồng nữa, mỗi khi hắt va chạm, cả người A Nông đều lung lay.

Cao trào ập đến khiến cho kiệt sức, hắt chọn chỗ thịt dư dả hạ miệng, siết chặt hàm răng, mút vào, cuốc đánh sâu vào vừa rồi thật sự quá thoải mái quá sướng, tê dại từ xương cùng lan đến tận thần kinh đại não, không cần thận cần rằng phập xuống lần nữa.

Ánh mắt A Nông mê ly, a một tiếng, phản ứng lại, móng tay bấu vào mu bàn tay Lục Thung để lại mấy vết đỏ.

Người đàn ông thuận thế nắm lấy tay nàng, mười ngón tay chặt chẽ giao nhau, không biết qua bao lâu, mới chịu buông lỏng tay ra.

A Nông mệt như đã chạy mấy ngàn mét, gục đầu nhỏ xuống, dán dính ở trên người Lục Thung, nghĩ thấy người này quá nguy hiểm, tui thân lủi vào trong chăn, kêu hừ hừ.

Lục Thung nhìn chằm chằm vào vết đỏ trên mu bàn tay, không hề tức giận, ngược lại liếm liếm chỗ thịt mềm kia, nhẹ giọng xin lỗi: “Bác sĩ làm đau em à?”

Giọng A Nông mang theo tiếng khóc nức nở dày đặc, nói: “Ghét anh.”

Lục Thung không xúc chần lên, ngược lại cùng chui vào, hôn môi phần của thiếu nữ, hắt mỗ một cái, nàng liền lùi về sau một ít.

Hai người chơi không biết mệt.

Nói đúng ra, người làm không biết mệt chính là Lục Thung.

A Nông đáng yêu hơi chun mũi nhỏ, cả giận nói: “Em muốn đi ngủ.”

Lục Thung gật đầu đồng ý, nằm trong ổ chăn chớp mắt, phúc hậu và vô hại nói: “Được, ngủ đi.”

Nụ hôn rơi xuống dày đặc, hắt nhu tình như nước, hôn nàng từ đầu đến chân.

Cô gái nhỏ bị hôn đến mê muội đầu óc, cuộn ngón chân, vô thức trườn lên.

Nhưng Lục Thung lại lui về phía sau, dục vọng rõ ràng dâng trào là vậy, nhưng lại lắc đầu, nói: “Ngủ đi.”

Sao có thể có loại người thế này!

A Nông không chiếm được thứ mình muốn, cắn môi dưới, ánh mắt kia, mặc cho ai cũng không chịu nổi.

Lục Thung cười: “Không phải buồn ngủ à?”

Ngủ.

A Nông a ô một tiếng rồi bật khóc.

Ngủ cái đầu quỷ lớn nhà anh.

Ướt thành như vậy thì ngủ như thế nào!

Ngón tay hắt thon dài ẩm áp sờ sờ nhụy hoa nhỏ run run đáng thương, vừa ướt vừa mềm, cắn hắt không chịu nhả.

Người đàn ông rút ngón tay ướt đầm đi, mặt nghiêm trang, nói: “Ngủ đi.”

A Nông rốt cuộc phải nhận thua xin tha, người nhào nhoét dính lại gần hôn hắt, nói không ngủ nữa không ngủ nữa.

“Em nói gì?”

A Nông chỉ rồi rầm đúng một lúc, lập tức gật đầu.

“A Nông nói, không ngủ nữa!”

Lục Thung lộ ra nụ cười vừa lòng, nói: “Vậy anh ngủ mình đây.”

Nhưng hành động lại không thống nhất với miệng, đột nhiên cắn phập vào.

A Nông không phòng bị, giật nẩy mình hô lên, nước mắt thậm chí so với tiếng hét giành trước một bước rơi xuống.

Lục Thung thở dài, liếm đi nước mắt của nàng: “Đâu ra mà nhiều nước mắt như vậy, anh có bắt nạt em đâu? Rõ ràng em cũng thích mà.”

Tôi bị câu dẫn.

Tôi trong sạch.

A Nông nhớ rõ hôm nay xem phim truyền hình, có hai câu thoại như vậy.

Vì thế nàng rất không có lực sát thương trừng mắt Lục Thung, nói: “Anh câu dẫn em.....”

Còn, còn có:

“Em trong sạch.”

Nghe A Nông nói, Lục Thung bị chọc cười, “nó” còn đang cắn hần chặt như vậy, còn dám nói là trong sạch.

Nhưng vẫn hòa theo cô gái nhỏ nói: “Tiểu sinh bị ma quỷ ám ảnh, thật sự quá yêu cô nương, đành phải bán đứng gương mặt này để câu dẫn nàng, không biết cô nương có thích hay không?”

Bộ dáng người đàn ông đẹp tựa yêu quái được vẽ trong sách, hoá thân mê hoặc cô gái trẻ.

A Nông là người bị hại.

Tức giận.

Nhưng thoáng nhìn thấy mặt mày hần ngáp ý cười, lại bỗng nhiên đỏ mặt, lắp bắp nói: “Tạm chấp nhận được.”

Lục Thung vuốt ve thân thể mềm thành vũng nước của A Nông, cúi đầu hôn hôn khoé mắt hồng nhạt của nàng, bắt đầu cực lực xâm chiếm nàng, trên mặt càng cười, trong lòng lại càng tàn nhẫn.

“Giờ sao, thế này, vừa lòng chưa?”

Nếu chưa vừa lòng.

Vậy làm đến khi em vừa lòng.

A Nông bị hần tàn nhẫn làm, giường lại rung lại, vì thế run rẩy nói: “Giường, giường.....”

Lục Thung nghĩ thâm, lực hấp dẫn của hần thì ra còn không bằng cái giường rung.

Vì thế hần càng không để A Nông như nguyện, vừa tàn nhẫn vừa tàn bạo, A Nông kêu lớn tiếng, hần liền tiến đến bên tai A Nông, nói: “La nhỏ một chút, ánh trăng nghe thấy mất.”

A Nông lập tức cảm thấy thẹn thùng, bắt lấy bả vai của Lục Thung, cong người, muốn giấu mình đi.

Lúc này đột nhiên lại có tiếng mèo kêu, A Nông nức nở, phảng phất như trời sắp xuống.

“Ô, meo meo có phải cũng nghe thấy rồi đúng không?”

“Nghe thấy.”

“Vậy còn đôi... người tuyết của em thì sao?”

“Cũng nghe thấy rồi.”

A Nông bỏ cuộc, gối đầu bị nàng cẩu xé.

Lục Thung cười vui vẻ, trông nàng muốn kêu lại không dám kêu, lắp liếm nhưng lại mềm mại.

Làm sao lại đáng yêu đến vậy.

Nửa đêm, giữa lúc Lục Thung nửa tỉnh nửa mơ muốn ôm sát A Nông, sợ nàng đạp chân, kết quả tay sờ soạng nửa ngày, lại không sờ thấy người.

Vừa mở mắt, phát hiện bên cạnh đã trống tuếch.

Lục Thung tùy tiện khoác thêm một cái áo, kéo cửa, chạy ra bên ngoài, bắt lấy một hộ sĩ trực đêm trên đường hỏi thăm.

Hộ sĩ lắc đầu, nói không có gặp.

Lục Thung nhắm mắt lại, bộ dáng ôn hòa vào đêm đông có vẻ mười phần thanh nhuận, nhưng lại lạnh đến dọa người.

Hộ sĩ bị hù giật bắng mình, đã bao giờ gặp qua bộ dáng này của bác sĩ Lục đâu, hỗn độn nhưng lại xa cách.

Người đàn ông bình phục trái tim kinh hoàng, chẳng sợ binh hoang mã loạn, chỉ nhàn nhạt nói, đã biết, không có việc gì.

Nhớ lại, vẫn luôn tìm thấy A Nông ở hoa viên nhỏ nàng thích nhất.

Trong đêm tối, tay chân Lục Thung bị đông lạnh đến mất cảm giác, mắt đen in hằn thân ảnh nho nhỏ, tâm mới giống như được sống lại, đập kịch liệt.

Quần áo nàng đơn bạc, dường như không hề sợ lạnh, nhẹ nhàng vuốt ve mèo con trong lòng ngực, nói, không lạnh không lạnh, A Nông mang em trở về ngủ.

A Nông quay người lại, vừa lúc đối diện với khuôn mặt lạnh băng của Lục Thung, sợ tới mức lui về sau một bước, ngượng ngùng gọi Thung Thung.

Tựa hồ cũng biết mình hơn nửa đêm chạy ra ngoài là không đúng.

Nàng ôm mèo con lông mềm trong lòng ngực, một đôi mắt mèo trong veo chói lọi, liếc mắt một cái như thể soi thấy được bóng mình.

“Nó nói em, nó lạnh, lạnh.....”

Sắc mặt Lục Thung lạnh tanh, bắt lấy cánh tay thon dài của A Nông, phảng phất như chỉ hơi quá lực một chút lập tức có thể bẻ gãy.

Đau quá.

Hốc mắt A Nông hồng hồng, tránh người ra xa, cũng giống như mèo con trong lòng ngực, sợ hãi kêu.

“Đau... Thung Thung, đau.”

“Buông, đi về với anh.”

A Nông cúi đầu nhìn ánh mắt bắt lực của mèo con, lắc đầu, nói, không được.

Không được, không được.

“Vậy em cũng đừng theo anh nữa.”

Vừa dứt lời, A Nông liền vội vàng lắc đầu, bắt lấy ống tay áo của Lục Thung, nói không được.

Này cũng không được, kia cũng không được.

Lục Thung rất muốn trực tiếp bắt lấy con mèo trong lòng A Nông quăng đi, nhưng lại sợ dọa đến nàng.

Vì thế, nhẫn nại tính tình, nhẹ giọng nói một câu dụ dỗ: “Buông ra nào, đi về với anh.”

A Nông đến nước mắt cũng đã rơi, nhưng Lục Thung không hề dao động, nàng kéo kéo tay áo nói, em đi với anh mà.

Thung Thung là một người xấu.

Người xấu.

Nhưng A Nông thích nhất tên xấu xa này.

Nàng thả mèo con xuống, cùng Lục Thung trở về.

Lục Thung không dám ngủ lại, đợi đến khi A Nông ngủ say, hẩn nhìn thấy ánh mặt trời đã tờ mờ xuất hiện, người trong lòng ngực đột nhiên giật mình, khóc lóc tỉnh lại, đi tới đi lui trong phòng, như là đang tìm đồ vật gì đó.

“Em tìm cái gì?”

A Nông khóc đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trông giống như phát sốt, rất đáng thương, nàng khàn giọng nói: “Anh có thấy mèo của em không? Em không tìm thấy nó, em chờ nó lâu như vậy, mà nó cũng không về.”

Đợi đã lâu đã lâu, cũng không chờ thấy nó.

Thiếu nữ vụng về khoa tay múa chân miêu tả mèo của nàng, còn chưa khoa tay múa chân xong, đã bị Lục Thung ôm vào trong lòng.

“Đừng đợi nữa.”

“Nó về nhà rồi.”

Có đợi cũng vĩnh viễn không thấy.

(• ◡ •) (• ◡ •) (• ◡ •)

“Edit xong 2 chương này mệt muốn ná thở, vừa khó vừa dài!!! Mà nghĩ cả nhà yêu còn đang đợi truyện mòn mỏi lại k nỗ lực.”

24. Chương 24

Lục Thung đỡ A Nông ngủ lại, sau đó một mình đi xuống lầu.

Vào sớm mùa đông, hẩn cô độc một mình, bộ dáng thanh lãnh, dường như không thuộc về nhân gian.

Dưới tàng cây trụi lủi, mèo con gầy yếu vẫn còn ở đó kêu meo meo.

Kỳ thật nó lớn lên một chút cũng không giống con mèo ngốc kia.

Mèo ngốc.

Lục Thung bỗng nhiên cười nhiều, mắt đen tăng thêm ba phần mềm lòng, ả ả ướt át.

“Hẩn không phải là mày.”

“Rõ ràng đã dặn mày đầu thai cho tốt vào.”

Ngư ngốc.

Mèo con có màu lông xám trắng, đôi mắt nhút nhát sợ sệt nhìn người đàn ông trước mặt, móng vuốt nhỏ nhỏ, chống đỡ cơ thể, ngay cả đứng cũng không vững.

Hẩn duỗi tay ra, mèo con tự phát tính bỏ lại.

Đúng lúc có một nữ hộ sĩ đi qua, không bị Lục Thung hấp dẫn, lại bị hấp dẫn bởi mèo con trong tay hẩn, che miệng la lên, đáng yêu quá.

Rồi sau đó thật cẩn thận hỏi: “Bác sĩ Lục, là mèo của anh hả?”

Sau khi nhận được câu trả lời, hộ sĩ trẻ cao hứng cười không ngừng, tiếp nhận mèo con, nói: “May thật, tôi vẫn luôn muốn nuôi mèo, thật sự thích mèo cực kỳ.”

Mặt trời mọc.

Lục Thung bị mặt trời rọi phải híp mắt lại, ngửa đầu, cười cười, rất là ôn hòa: “Thích thì phải nuôi cho đàn ông.”

Nếu có kiếp sau, hẳn cũng sẽ nuôi đàn ông.

Đời này.

Lỡ mất rồi.

*

Lục Thung bọc A Nông thành một con gấu trắng bụng bầm, quần khăn quàng cổ, đội mũ kĩ càng, mới yên tâm đưa nàng ra cửa.

Trên đường đi gặp Vu Nghi, cô ấy nhìn chằm chằm A Nông cười cả buổi.

Hai người ở trên đường chậm rãi đi.

Mặt A Nông ửng đỏ, bẹp miệng nhỏ, bộ dáng rất không vui.

Trong lòng Lục Thung biết rõ nguyên nhân, nhưng lại làm như không biết, hỏi: “Làm sao vậy?”

A Nông cũng không thèm liếc mắt nhìn hẳn một cái, chỉ quay đầu qua chỗ khác, ồm ồm nói: “Xấu xấu.”

Cẩn thận mấy cũng có sai sót, quên đeo bao tay cho nàng.

Lục Thung dắt lấy tay nhỏ của A Nông, có chút hơi lạnh.

“Anh xấu xấu?”

Người đàn ông tuy mặc đồ giữ ấm nhưng vẫn đẹp, một chút cũng không xấu, không biết đã có bao nhiêu cô gái trẻ quay đầu lại nhìn chằm chằm hẳn.

A Nông ôm lấy cơ thể mập mạp của mình, hừ một tiếng, kéo tay Lục Thung tay, đi nhanh hơn.

Nhưng người đàn ông chân dài chỉ cần bước một bước, đã đuổi kịp nàng.

A Nông tức giận dừng lại, xoay vòng vòng tại chỗ: “Em khó chịu!”

Lục Thung giữ đầu nhỏ của nàng lại, hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng khó chịu!”

Lục Thung nhéo cái má mềm của nàng, mặt mày dịu dàng, tiến lại gần trước mắt nàng, hôn hôn khoe môi nàng.

“Hiện tại còn khó chịu không?”

A Nông bắt lấy ống tay áo của Lục Thung, chậm rãi tới gần, phát ra một tiếng “moa” vang dội, hôn người đàn ông.

Mặt trời đẹp.

Thung Thung cũng đẹp.

Trên đường có người qua lại, A Nông được Lục Thung dắt tay, hai người dựa sát vào nhau mà đi.

Mặt trời mọc, băng tuyết tan.

Thật ấm áp.

Đại khái, đời người chính là muốn giống như vậy, vừa vặn kiếp sau cũng muốn được vậy.

Lục Thung đưa A Nông đến một cửa hàng bán hoa, không mua hoa, chỉ đến để gặp một người phụ nữ.

Chị gái ôm em bé, quay đầu, chợt thấy A Nông, bỗng nhiên rơi nước mắt như mưa.

Rõ ràng thời gian cũng không quá dài.

Nhưng trải qua quá nhiều chuyện, dường như vui mừng không sao tả nổi.

A Nông mông lung, chạm vào bàn tay ấm áp của người phụ nữ, hơi run một chút, rất là xa lạ.

Lại thoáng nhìn em bé chị ấy ôm, mềm mại và hơi mũm mĩm, tỏa ra mùi sữa.

Càng thấy xa lạ.

A Nông vươn một ngón tay, muốn chạm vào mặt đứa trẻ, nhưng còn chưa kịp đụng, đột nhiên thu tay lại, mở to hai mắt nói: “Không được không được, tay lạnh lắm.”

Lục Thung bao tay A Nông trong lòng bàn tay ủ một lát, rồi nói: “Đi thôi.”

A Nông nhẹ nhàng dựa vào hân một lát, bị xúc cảm áp tới khiến cho hoảng sợ, che ngón tay lại, phản xạ nhìn về phía Lục Thung.

Lục Thung còn chưa tới kịp hỏi gì, chỉ thấy thiếu nữ rơi nước mắt lách tách lách tách, nước nỏ nói: “Muốn.”

“A Nông muốn giống này.”

Vì thế, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa kính, mùi hoa tươi thơm nức trong nhà, có từng trận tiếng cười truyền đến.

Trên đường trở về.

A Nông còn đang suy nghĩ về em bé, dừng lại, nhón chân dấn sát bên tai Lục Thung, nhỏ giọng nói: “Muốn.”

Làn da thiếu nữ trắng như tuyết, đặc biệt vào mùa đông, trắng cực kỳ, nhìn thấy rất muốn cắn một phát, để lại ấn ký trên đó.

Trên mặt Lục Thung bất động thanh sắc, gương mặt giống như Bồ Tát hiền từ, lại phảng phất giống như Quan Âm cầu tử.

“Được, đợi lát nữa cho em.”

*

Khi A Nông bị đè ở trên giường, đầu óc mụ mẫm, hỏi: “Khi nào cho em?”

Ánh mắt Lục Thung dò xét mỗi một tác da thịt trơn trượt của nàng, lòng bàn tay ấm áp, khi chạm vào khiến nàng run rẩy nhè nhẹ.

“Hiện tại liền cho em.”

Ban ngày ban mặt, A Nông ngấm mặt mày Lục Thung cực rõ ràng, mắt đen lộ rõ dục vọng, khóe môi vui thích khê nhếch, yết hầu bất mãn lẫn lộn.

Nhưng A Nông không hề sợ hãi.

Có người, trời sinh thể chất ấm áp, có thể chữa khỏi tâm bệnh.

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

Ngộ dị tar, tui phát hiện mấy cưng thả sao mấy chương NGƯỢC dữ dần luôn, cái tới mấy chương ngọt lại tuột sao dữ dội V mà bảo thích ngọt sủng

=> Lời trên nhắc nhẹ: Sao của mì đâu?

25. Chương 25

Người đàn ông cắn mút thân thể mềm mại trắng nõn của A Nông, tựa như đang thưởng thức một loại thịt tuyệt hảo.

Mái tóc thiếu nữ đen mềm, lòng bàn tay hân sạch sẽ nắm lấy một nhúm nhỏ, vòng vài vòng, rồi buông ra, tạo thành từng vòng từng vòng uốn nhỏ.

Lực mạnh hơn chút, ngón tay liền để lại một vết dài vết hồng hồng.

Lục Thung không để ý lắm, hết như đã thú, âu yếm liếm láp con mồi của mình.

Hắn yêu triền miên, không ngừng nghỉ.

Cũng giờ phút yêu đương này, mới được ôn tồn bên A Nông.

Da thịt kề sát, hắn là băng, nàng là lửa.

Cuối cùng sẽ có lúc hòa tan nhau.

Không cần đến nàng chủ động, hắn đã sớm thân phục.

Nam nữ thân mật giao hợp, cùng nhau nhìn trời ngoài cửa sổ xám xịt.

Mùa đông tuy rất lạnh, nhưng bọn họ ôm lẫn nhau, lại thật ấm áp.

“A Nông.”

Lục Thung không biết vì sao, cảm thấy thật buồn ngủ, nhắm mắt lại, khoe môi cọ cọ vào bả vai trắng tinh của A Nông, hôn nhẹ.

A Nông cảm thấy hơi nhột, đang tưởng tượng về bé cưng trong mơ.

Mềm mại, nho nhỏ, chọc cũng không dám chọc.

Nhưng rất thích.

“Em muốn meo meo.”

“Cũng muốn bé cưng.”

Khuôn mặt nhỏ của nàng nằm nghiêng một bên, đôi mắt ngập nước, không nhìn Lục Thung, chỉ nằm yên vậy nói Lục Thung nghe.

Đầu óc hôn hôn mê mê, nhiều hình ảnh đan chéo trong đầu Lục Thung, chớp choạng mấy chớp.

Nhưng vừa thấy giọng nói của A Nông, lại đột nhiên an tĩnh lại.

Hắn ôm A Nông càng chặt, hàm răng cắn cắn cổ A Nông, rồi dùng đầu lưỡi liếm láp, ức chế nội tâm xúc động.

Lục Thung cũng không rõ ràng lắm mình muốn làm gì.

Chỉ là vừa khó chịu, vừa muốn cười.

“Vậy còn anh?”

Muốn anh không?

A Nông tự hỏi mình, sờ sờ bàn tay của Lục Thung, bị nhiệt độ nóng bỏng khiến cho hoảng sợ, bĩu môi nói: “Cũng muốn.”

Bộ dáng rất miễn cưỡng.

Lục Thung nở nụ cười, lồng ngực hơi chấn động, đôi mắt nửa khép nửa mở, đáy mắt chứa lệ khí dày đặc, cũng chứa sự dịu dàng chết người.

Cùng lúc tồn tại, trong con người cô đơn của hắn.

Mâu thuẫn nhưng lại hài hòa.

“Nhưng anh chỉ muốn em.”

“Chỉ muốn một mình em.”

Đã từng xem qua các mức độ cô độc, người ta nói rằng tệ nhất chính là ăn lẩu một mình.

Thật ra chưa phải tệ nhất.

Đêm 30 tết, khi cả nhà đoàn tụ, nào có người nào một mình cô độc ăn sủi cảo đông lạnh.

Này cũng chưa tính là gì.

Thế giới vô biên, tìm khắp thế giới, nhưng chỉ có duy nhất một người để nhớ, đó mới là sự cô độc bậc nhất.

Người đàn ông tựa như một đứa trẻ, hồ ngôn loạn ngữ hết lên, A Nông ngây ngốc, cuối cùng mới ý thức được có chút không thích hợp.

Toàn thân hần trên dưới nóng hổi, sắc môi cũng tái nhợt dọa người.

“Thung Thung.”

A Nông run giọng gọi hần.

Bất cứ lúc nào, nàng gọi hần, hần luôn đáp lại.

Cho dù sốt đến hồ đồ cũng không ngoại lệ.

“Anh không sao.”

Lục Thung kiệt sức, chỉ còn sức ôm lấy mặt A Nông, tựa vào trán nàng, yếu ớt phả ra hơi thở nóng cháy, tiếng nói khàn khàn: “Anh chỉ là, bị cảm.”

A Nông biết bệnh cảm mạo, cũng biết rằng Lục Thung bị bệnh mất rồi.

Bị bệnh, A Nông xem đó là một chuyện rất lớn rất lớn.

“Bị bệnh, uống thuốc vào sẽ khỏi.”

Bộ dáng A Nông nói lời này thật sự rất nghiêm túc, chọc cho Lục Thung cười run vai bần bật, cười không dừng được, lúc sau ho hai tiếng, dựa vào người A Nông, làm nũng nói: “Không muốn uống.”

A Nông nóng nảy, nâng cái cằm của người đàn ông lên, tay nhỏ cố hết sức giữ lấy, nói: “Phải uống.”

“Nhưng mà anh không muốn uống.”

Hần lấy bệnh để tùy hứng, cúi đầu xuống, chụp lấy ngón tay A Nông, hăng say gặm, giống như một con chó nhỏ.

Xong rồi xong rồi.

Thung Thung hình như bị ngốc rồi.

A Nông phát tâm từ bi thương xót, Thung Thung thông minh như vậy, làm sao có thể bị vậy được?

Rồi đột nhiên lại nhớ tới một chuyện khác, A Nông rất có ý thức che miệng lại, nói: “Sẽ lây bệnh.”

Đôi mắt Lục Thung hồng hồng, ướm át lại ôn hòa, thực chất lại đang chất chứa đủ loại cảm xúc lộn xộn.

Hần sốt đến hồ đồ, số lần cười cũng nhiều hơn, rất khác thường.

Nhưng A Nông lại không phát giác ra, vẫn còn đang ngây ngốc che miệng.

“Em ghét bỏ anh.”

Thân hình hần thon dài lúi vào trong chăn, tính cuộn người lại, nhưng sức khỏe yếu ớt không cho phép.

Âm thanh khàn khàn càng thêm tủi thân.

A Nông buông tay, cũng chui vào trong chăn.

Trong không gian nhỏ nhỏ, hô hấp giao hòa.

Hần khép nửa mắt, nửa bên mặt hơi ửng hồng, lông mi lẳng lặng rũ xuống, nhìn ngoan muốn chết.

A Nông không đành lòng nổi, thò lại gần hôn một cái lên đôi mắt hần.

Lục Thung lập tức cong môi, nói: “Là ai mới hôn anh vậy?”

“Là A Nông.”

Trong giọng nói, mười phần kiêu ngạo.

Tóc đen của thiếu nữ hõn độn, mắt ngọc mây ngài, bộ dáng kiều diễm như hoa, như mây, như hết thấy sự vật tốt đẹp.

“Có thể nhờ em hôn anh một cái nữa không?”

Thử ảo tưởng một chút.

Khi bạn nhỏ Lục Thung vẫn đang độ tuổi đi học, bộ dáng phần điêu ngọc trác, đôi mắt sáng lấp lánh, nói: “Có thể nhờ chị hôn em một cái nữa không?”

Bạn có nỡ từ chối bạn nhỏ ấy được không?

Đương nhiên sẽ không.

A Nông nhẹ nhàng hôn xuống, môi răng quyến luyến, mềm mềm dính dính, ngọt ngấy, tình yêu trong lòng không ngừng trào ra, nhiều đến độ tràn cả ra ngoài.

Hai người rúc vào mỗi một góc, hôn hồi lâu, người đàn ông sở hữu một đôi môi mỏng tuyệt đẹp, cười tủm tỉm, mắt cong cong.

“Anh rất thích em hôn anh.”

A Nông tự nhiên lại ngưng ngừng, sờ sờ gương mặt nóng bỏng, cảm thấy mình có phải đã bị lây bệnh rồi không.

“Em cũng có một chút, thích.”

Bộ dáng thiếu nữ then thùng quá đáng yêu.

Thật muốn một lần ăn hết.

Lục Thung nói.

“Anh cho miếng nhỏ của em ăn ngon!”

Nhìn đau cắt thịt.

“Vây em muốn ăn hai phần.”

Được một tắc lại muốn tiến một thước.

Cuối cùng có nói cũng không làm nổi, trên môi người đàn ông còn đọng ý cười, năng nề ngủ mất.

A Nông canh giữ ở một bên, ngoắc lấy ngón tay hắc, nhẹ nhàng lay khẽ.

Do không còn sức, vì thế hắn chỉ động được mỗi ngón tay, đáp lại A Nông.

“Uống thuốc.”

Tóc Lục Thung đen mềm dán sát cái trán, mặt mày dịu ngoan, bộ dáng mười phần phúc hậu và vô hại, giọng nói cũng rất nhẹ rất nhỏ.

Thật giống như một con sơn dương mắc người tùy ý giết.

Sau đó, sơn dương mở miệng nói.

“Rồi ăn em.”

$$(\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}) (\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}) (\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix})$$

26. Chương 26

Từng cái hôn rơi tới tập mang theo nhiệt độ cực nóng, cháy bỏng và nhiệt liệt, thế tới rào rào, khiến cho người ta muốn trốn cũng trốn không thoát.

“Thung Thung... Đừng.....”

Khuôn mặt Lục Thung tái nhợt, khóe mắt và môi mỏng dính chút máu đỏ điểm lẹ, nhìn qua có vẻ hơi điên loạn.

A Nông bị hấn hôn môi trong lúc mất kiểm soát dọa đến, lủi người trườn lên, ngay khi đầu nhỏ xém đụng phải tường, hấn liền dùng mu bàn tay chặn lại, tạm dừng hoạt động, thở dốc nhẹ, rồi cười khê nói: “Cuối cùng thì vẫn không thể nóng nảy được, ngốc quá.”

Người xấu!

A Nông không ngốc!

“Em không ngốc!”

Phảng phất như bị chọc phải chỗ đau, A Nông một tay phác gục người đàn ông, đôi mắt sáng rực như sao, mơ hồ muốn hút người vào đó.

Lục Thung an tĩnh nằm ì đó, nhìn thú con nuôi trong nhà bọc phía trên, hung dữ lên trông thật sự đáng yêu, cái giận phe phẩy móng vuốt nhỏ, một chút cũng không có lực sát thương.

“Em không ngốc mà.....”

Giọng điệu dần mềm xuống, nàng tử thân gục đầu.

Hấn nâng tay lên, sờ sờ đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ, như sa vào mê muội, trân quý cực kỳ.

Quá nhiều vui mừng và tình yêu cuộn cuộn trong lồng ngực, chưa từng cảm thụ qua.

Lục Thung khàn giọng, dịu dàng nói: “A Nông thông minh nhất.”

Hậu quả của sự thông minh, chính là bị lộ sạch, bị đè ở trên giường, lại không hề có năng lực phản kháng.

“Thung Thung, anh đang làm gì vậy?”

Thiếu nữ trừng lớn một đôi mắt tròn xoe, trong mắt tràn ngập hoang mang.

Lục Thung nóng vội hôn dồn dập, vừa mê mang lại vừa vô cùng thanh tỉnh, muốn làm chút gì đó.

Mà làm gì.

Dán sát vào thân mình mềm mại hơi lạnh của A Nông, Lục Thung tựa hồ đã biết.

Hấn cắn lỗ tai A Nông, nói: “Em thông minh như vậy, hấn biết rõ.”

A Nông lập tức liền hối hận, lắc lắc đầu: “Em một chút cũng không thông minh.”

Trời tối.

Phòng không bật đèn, tối đen như mực.

Chỉ có tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ đan chéo nhau, còn có từng trận tiếng cười chọc người.

“Anh cần em!”

Trong mắt A Nông ứa nước mắt, cũng là ánh sáng loé lên duy nhất trong đêm tối.

Lọt vào trong mắt Lục Thung, giống như sự cứu rỗi.

“Rất xin lỗi.”

Xin lỗi ôn hoà và lễ phép.

Hắn tựa nghe người bị thương, cuộn tròn người, trốn vào trong thân thể ấm áp của A Nông, nhưng bản tính bị bại lộ, không kiên nhẫn gì mà làm ác.

Bởi vì hắn biết, nàng sẽ bao dung hắn hết thảy.

Lạnh nhạt, tối tăm, bệnh trạng, xấu xí.

Đôi chân thiếu nữ mảnh khảnh mở lớn, bị người đàn ông cưỡng chế đè trước ngực, để lộ ra nơi bí ẩn, mặc cho hắn ra vào, đánh chiếm.

Quen thuộc lại xa lạ, đã từng có vô số đêm, hắn cùng nàng thân mật như thế.

Ký ức bị mất, nhưng thân thể vẫn còn nhớ rõ.

Đến khi thật sự chịu không nổi, nàng cắn môi, mặt đỏ bừng, móng tay bấm thật sâu vào tấm lưng trần của người đàn ông.

“Đừng... Đừng mà.....”

Thật sự đáng giận.

Hắn lần tới cạy môi nàng, cắn đầu lưỡi nàng, khi nàng còn chưa kịp chuẩn bị, đã hung hăng va chạm.

“—— A!”

Đúng lúc tiếng hét chói tai bật ra khỏi miệng, nước mắt A Nông cũng rơi, đọng ngay khoé môi khô khốc của hắn, ẩm ướt, hòa hợp thành một thể.

Một hồi làm tình điên cuồng, đáy lòng người đàn ông nuôi nhốt một con dã thú nhiều năm rồi cuộc cũng phá tan nhà giam.

Hắn lệ thuộc vào da thịt non mịn của thiếu nữ, trong đầu toàn là những hồi ức thống khổ không kham nổi.

[Một người phụ nữ mỹ lệ lại hết như một đóa hoa khô héo, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn, tiêu tụy như trở thành một người khác. Bà ấy ở trong phòng u buồn cả ngày, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, đếm xem chồng bà đến tốt cùng đã mấy ngày chưa về nhà.

Rất cuộc, ngày đó, bà ấy không đợi nữa.

Giống như con diều bị đứt dây, từ trên lầu cao, nhảy xuống, cười đến thê lương.

Bà ấy sinh ra hắn, nhưng lại không nuôi dạy hắn, cũng không yêu hắn.

Để lại cho hắn, chỉ có bóng dáng ám ảnh kia.]

Bầu ngực mềm mại của A Nông bị người đàn ông liếm láp, trong mắt cuộn cuộn tình triêu, tay không tự giác sờ sờ mái tóc đen mềm của hắn.

Thiếu nữ miễn cảm cảm giác được, hắn suy sút và bị thương, nghẹn ngào trong bóng tối.

Vì thế, đây không đơn thuần chỉ là một cuộc làm tình.

Còn là yêu.

“Thung Thung...”

Hắn nhéo eo nhỏ mềm dẻo của thiếu nữ, trước mắt hỗn loạn một đống, đầu tiên là bóng dáng kia, sau đó lại là A Nông ngập ngụa nước mắt.

Khóc.

Lục Thung tỉnh lại, mắt đen thanh tỉnh.

Làm sao vậy, sao lại khóc?

Đừng khóc.

Động tác của người đàn ông dịu dàng, giống như thay đổi tính tình, tìm được tay A Nông, vuốt ve hôn môi, sau đó đan mười ngón tay vào nhau.

Eo hấn phập phồng tạo đường cong vui sướng tuyệt đẹp, khi cúi đầu hôn môi trong A Nông trong lòng ngực, nhất thời khiến nàng kinh diễm trong nháy mắt.

Thì ra một người đàn ông, cũng có thể đẹp đến vậy.

A Nông mơ mơ màng màng nghĩ thầm.

Khả năng là sốt rất cao.

Lục Thung biết rõ.

Hấn là bác sĩ, nên hoàn toàn biết rõ.

Tối nay thật là kỳ quái, luôn nhớ tới trước kia, nhớ tới khi còn nhỏ.

Một người, nằm trên cái giường nho nhỏ, sốt đến mức đầu óc không còn tỉnh táo, thế là tự mình lấy di động, tính gọi xe cứu thương.

Nếu như không gọi, có chết ở nơi đó, cũng không ai biết?

Mang theo tư tưởng như vậy, ngón tay đè trên di động, run rẩy, rồi dừng lại.

Vì sao lại phải gọi?

Vì muốn sống sao?

Hình như không phải.

Đôi mắt Lục Thung an tĩnh rũ xuống, ngón tay quắc lấy đầu ngón tay trắng nõn của A Nông, lộ ra nụ cười mỏng manh thanh thiện.

Là vì, để gặp được A Nông.

Nếu như có thể gặp sớm hơn một chút thì tốt rồi.

Hấn nghĩ thầm.

Ban đêm, Lục Thung ngủ trong bất an, liên tục nói mê.

“Lửa... Lửa.....”

Lửa cháy lớn hừng hực, quanh thân toàn là đồ vật bị thiêu cho tàn lụi, và tiếng la hỗn loạn.

Còn có đau đớn vô cùng vô tận.

Lửa rất lớn, có làm thế nào cũng không sao dập được.

Cha hấn ôm đứa bé vào trong lòng ngực chạy ra bên ngoài, hấn đứng ở một bên, muốn bắt lấy tay cha, tìm một chút an tâm.

Nhưng ông ấy lại không có nhiều tay để cứu cả hấn.

“Chờ cha!”

Vì thế, ông ấy để lại cho hấn cũng chỉ là một bóng dáng.

Ông ấy biến mất.

Lửa lớn, đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người phụ nữ, đứng ở bên cạnh, lưng lay sắp ngã.

Bà ấy quay đầu lại, cười với hấn.

Hấn chạy về phía trước, muốn giữ chặt lấy bà ấy.

Kéo lại!

Thế nhưng hấn không may mắn, cảm giác dưới chân trống trơn, cả người mất cân bằng, nhanh chóng rơi xuống.

Run rẩy, nước mắt chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống.

Nước mắt được người khác hứng lấy.

Hấn cũng được người đó nhẹ nhàng nâng lấy.

“Không có việc gì, không có việc gì.....”

“Thung Thung, không khóc, không khóc.”

Nhưng hấn lại khóc dữ dội hơn, nhắm mắt lại, trên lông mi toàn là nước mắt, không phát ra tiếng, cực kỳ bi ai khóc lớn.

Hốc mắt A Nông hồng hồng, mặt dán sát lại khuôn mặt ướt dầm dề của Lục Thung, ở trong đêm tối, nhẹ giọng dỗ người đàn ông ngày thường thoát nhìn luôn bình tĩnh trấn định.

Nhất định rất khổ sở.

Thiếu nữ ngâm nga một câu hát không biết tên, nghe thấy âm thanh bên tai dần an ổn hơn, cũng buồn ngủ nhắm mắt lại.

Đột nhiên nhớ tới, trong trí nhớ, ai đã từng hát cho nàng câu hát không biết tên này.

A à ơi,

Không khóc nữa.

-

Rạng sáng, A Nông mệt cực kỳ, mí mắt đánh nhau, đỡ Lục Thung ngồi dậy tựa vào đầu giường, lẩm bẩm nói: “Uống thuốc, thuốc.....”

Lục Thung tỉnh chỉ trong chốc lát, đôi mắt rất hồng, nhìn chăm chăm A Nông một hồi lâu.

Nghe được A Nông nói, hấn liền ngoan ngoãn uống thuốc.

Uống xong, ôm lấy A Nông, cười cười cọ cọ cổ nàng, nói: “Khổ quá.”

Trong mắt có ý cười, nhìn nắng sớm mờ mờ, chân trời từ từ nổi lên màu đỏ.

Hấn không nghĩ có thể nghe thấy A Nông đáp lời, chỉ thấy gương mặt bị chạm nhẹ nhàng một chút, xúc cảm mềm mại, rất rõ ràng.

Thiếu nữ nỉ non, giống như nói mớ.

“Em hôn hôn anh... Liền không khổ nữa.”

Lục Thung bật cười, nói, được.

Về sau sẽ không khổ nữa.

Chúng ta ở bên nhau mỗi ngày, luôn ngọt ngào.

27. Chương 27

Đêm trước giao thừa.

A Nông gọi điện thoại cho Vu Nghi.

“A Nghi, trộm nói cho chị biết, em có em bé rồi này.”

Rất giống đứa nhỏ có được món đồ chơi mới, nóng lòng khoe với bạn.

Vu Nghi ở đầu bên kia rất phối hợp với A Nông, la loạn a a một trận, rồi nói: “Thật là hâm mộ, chị đây còn chưa có em bé bao giờ đâu.”

Nhưng không sao, bạn trai cũng chưa có đâu.

A Nông che miệng cười, Lục Thung ngồi bên cạnh đang viết bệnh án, nhin không được dùng bút gõ gõ vào cái đầu nhỏ của nàng.

Lúc ăn cơm, tay A Nông vẫn luôn đặt trên bụng.

Dưới ánh đèn êm dịu, sườn mặt thiếu nữ sườn xinh xắn lại ngây thơ, tay đặt trên cái bụng nhỏ vẫn bằng phẳng như trước, hình như muốn lấy cho ra bằng được một thứ gì đó, nhưng sờ tới sờ lui lại chỉ toàn là thịt mềm của bản thân.

“Nơi nào có em bé chứ?”

“Em bé đang ngủ trong bụng A Nông, chờ tỉnh ngủ, liền đi ra tìm A Nông.”

Như vậy à.

A Nông cái hiểu cái không gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy cái bụng của mình ghê gớm thật, dùng một cái liền xì ra một em bé nhỏ.

“Ăn nhiều rau xanh vào.”

Lục Thung gấp một đĩa rau xanh, bỏ vào chén nhỏ của A Nông.

Bình thường thì A Nông sẽ chau mày tỏ vẻ kháng nghị, nhưng vẫn sẽ ngoan ngoãn ăn hết.

Nhưng hôm nay, A Nông không như vậy.

Hôm nay đối mặt với một đĩa rau xanh, là Nữ Cổ Lộc Nông.

A Nông gấp rau xanh trả lại, chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: “Thái Tử nói, nó không muốn ăn món này.”

Mấy ngày nay, A Nông si mê một bộ phim cung đấu.

Trong phim, mẫu bằng tử quý, A Nông xem mười học được mười.

Ái Tân Giác La biếng nhác, thông thả ung dung ăn hết đĩa rau xanh, rồi lau miệng, chậm rãi trả lời: “Trẫm có nói, muốn lập hài tử trong bụng nàng làm Thái Tử à?”

A Nông khiếp sợ, chỉ vào Lục Thung, tay run cực kỳ, nửa ngày cũng không nói nên lời dù chỉ một chữ.

Qua một lát, Nữ Cổ Lộc Nông nhẩn nhin ăn sạch rau xanh, rồi nói: “Thái Tử muốn ăn.”

Lục Thung cười tủm tỉm: “Thái Tử thật ngoan.”

Cơm nước xong, A Nông như thường lệ bị bao thành gấu, mới được người đàn ông vừa lòng mang ra cửa tiêu thực.

Bên ngoài đang đốt pháo hoa, dùng một tiếng, trên không trung đen nhánh lập tức nở rộ thật nhiều đóa hoa sáng rực rỡ.

A Nông được Lục Thung nắm tay, xem đến mê mẩn, không muốn đi đâu nữa.

Mỗi một lần phóng, A Nông liền “Oa” một tiếng.

Lục Thung đỡ khóc đỡ cười, đành phải cùng A Nông ngồi trên ghế dài cùng nhau xem.

Ước chừng đốt xong rồi, vì đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy một chút động tĩnh.

A Nông tựa đầu vào trong lòng Lục Thung, uể oải nói: “Thái Tử còn muốn xem nữa.”

Nữ Cổ Lộc Nông xác thật trầm mê màn đốt pháo này.

Lục Thung sờ sờ mặt A Nông, có chút hơi lạnh, vì thế lấy lòng bàn tay sưởi ấm cho nàng.

“Thái Tử buồn ngủ.”

“A Nông cũng đi ngủ đi, được không?”

Nghe được mỗi hai chữ, A Nông hình như đã mệt nhọc thật, rúc vào trong lòng Lục Thung, ngáp một cái.

“Có thể công em được không?”

Lục Thung công A Nông có hơi cồng kềnh, lại nghe thấy A Nông nhỏ nhẹ hỏi: “Công hai người, nặng lắm không?”

Lục Thung quay đầu ra sau cọ tóc A Nông, nói: “Không nặng.”

A Nông thít chặt hai tay, nhắm mắt lại, ngủ mất.

Người đàn ông chậm rãi bước trên con đường yên tĩnh, trên không trung bỗng nhiên nổ rộ một đợt pháo hoa khác, đóa sau càng đẹp hơn đóa trước.

Lục Thung thật lâu đã không xem pháo hoa, nhìn nhìn, đột nhiên oa một tiếng, học A Nông, tự chọc cười chính mình.

Pháo hoa nổ một đường, hấn dẫm trên tiếng vang, đi về nhà.

Trước tiên thay xong áo ngủ cho A Nông, rồi dùng khăn lông ấm áp lau mặt và chân, cuối cùng nhét vào ổ chăn ấm áp.

Chờ đến khi hấn nằm xuống ngủ, A Nông tự động dán lại gần, ôm lấy eo Lục Thung, âm thanh có chút buồn.

“Bé cưng sẽ giống em gốc hả anh?”

Lục Thung tắt đèn, sờ gương mặt mềm mịn của A Nông, cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng.

“Sẽ giống A Nông thông minh.”

Nghe được câu đó, A Nông mới yên tâm, bình yên ngủ.

Lục Thung chạm vào bụng A Nông, nơi đó cất giấu bé cưng A Nông yêu thích.

Hấn thở dài, nói: “Thật là ghen ghét với con.”

-

Lục gia bên kia gửi tin nhắn hỏi Lục Thung có trở về ăn tết hay không, Lục Thung không trả lời, xoá luôn tin nhắn.

Cũng không có người hỏi lại lần thứ hai.

Vậy cũng rất tốt.

Trước đó vài ngày, Lục Thung làm một cuộc giải phẫu thất bại.

Người bệnh là một người con trai rất trẻ tuổi, nằm trên giường giải phẫu lạnh lẽo, không hề nhúc nhích.

Nếu không có cuộc giải phẫu này, hấn có lẽ có thể về nhà kịp giờ ăn tối.

Áo blouse trắng trên người Lục Thung dính đầy máu, còn chưa kịp thay đồ, đứng trước mặt người thân của bệnh nhân báo tình huống tử vong.

Nói xong, chỉ nói thêm được mỗi câu, “Xin nén bi thương”.

Người mẹ lôi kéo cổ áo Lục Thung, khóc lóc, thở hắt hắt, có vẻ sắp ngất đi, lặp đi lặp lại mỗi một câu.

Bà ấy nói, anh muốn tôi nén bi thương như thế nào đây.

Qua mấy ngày nữa, chính là lễ trừ tịch (giao thừa), là ngày toàn gia đoàn viên, anh muốn tôi nén bi thương như thế nào.

Xong việc, cảm xúc được người nhà trấn an, lại trở lại nói xin lỗi với Lục Thung.

Lục Thung lắc đầu nói không có việc gì, nhìn vạt áo dính máu, bỗng nhiên lại hoảng hốt.

Trước kia, hẳn không thêm để ý.

Không thêm để ý chính mình, hoặc sống chết của người khác.

Có thể cứu thì cứu, sống chết của người, thuận theo ý trời.

Tay tiền người chết, trên mặt biểu hiện vẻ bi thương, nhưng chưa từng biểu hiện ở trong lòng.

Về đến nhà, Lục Thung lúc đầu gõ cửa, lại nhớ tới mình có mang theo chìa khóa, liền lấy chìa khóa ra tự mở cửa.

Vừa mới cắm chìa vào ổ khoá, bên trong đã có người mở cửa.

Hôm nay A Nông đi cửa hàng bán hoa, trong tay còn đang cầm một bó hoa, nhìn thấy Lục Thung, mỉm cười ngọt ngào.

Lục Thung tiến lên hai bước, ôm lấy A Nông, hơi thở có chút hỗn hển.

Một ngày đằng đằng, vào giờ phút

này, cuối cùng cũng kết thúc.

A Nông không rõ nguyên do, nhưng lại nhạy cảm cảm nhận được cảm xúc của Lục Thung không tốt lắm.

Nàng nhẹ nhàng vỗ vai hắn, an ủi nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Rồi chợt nhớ tới việc gì, A Nông nắm tay Lục Thung, sờ sờ bụng nhỏ đã hơi hơi nhô cao, mi mắt cong cong nói: “Thái Tử rất nhớ anh đó.”

“Anh cũng rất nhớ em.”

28. Chương 28

Qua hết những ngày tết.

A Nông uốn uốn bụng, để cho Vu Nghi sờ tới sờ lui, dường như đang đoán mệnh, biểu tình nghiêm túc, quái dị thần bí.

Lục Thung đang đọc sách về sản phụ, nhẹ vịn mắt kính, trong mắt mang theo ý cười: “Tay thánh phụ khoa?”

Âm thanh người đàn ông ôn hòa. Vu Nghi ho nhẹ hai tiếng, rồi thu tay lại.

“Thấy được rồi.”

Vu Nghi định liệu trước.

Thế nhưng A Nông lại tin là thật, bắt lấy tay thánh của Vu Nghi, mở to hai mắt: “Là bé...?”

Vu Nghi nắm tay, nói giọng siêu nhỏ: “Bé trai.”

Bé trai à.

A Nông nghĩ nghĩ, chỉ vào Lục Thung, hỏi: “Sẽ giống Thung Thung à?”

Vấn đề này có chút khó đáp, Vu Nghi cũng bị làm khó.

Lục Thung lật qua một trang, mặt mày ôn nhuận, nhàn nhạt nói: “Trên đời này chỉ có một mình anh.”

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng trẻ nhỏ vui cười và tiếng pháo hoa từng đợt.

Vu Nghi hít hít mũi, không phải vì mùi thuốc nổ gay mũi, mà ê ẩm vì ganh tị.

Cô cũng có ngày này.

Ganh tị?

Đáng vui.

-

Không qua bao lâu, Vu Nghi bị an bài đi xem mắt, nhất quyết lôi kéo A Nông đi theo.

Đương nhiên, chuyện này Lục Thung hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi A Nông mang thai, khuôn mặt nhỏ mập thêm chút thịt, nhìn qua trông càng giống trẻ con, làn da láng mịn, con ngươi đen nhánh trong suốt thấy đáy, lúc cười lên cực kỳ trong sáng.

Nếu như xem nhẹ cái bụng lớn ở trước, chỉ nhìn mặt và tay chân mảnh khảnh, vẫn là bộ dáng thiếu nữ đủ chuẩn.

Đối phương là một người đàn ông hào hoa phong nhã, lúc tới thấy tận hai người, đầu tiên là sửng sốt, tiện đà mỉm cười giới thiệu bản thân.

Tầm mắt anh ta xẹt qua Vu Nghi, sau đó dừng ở trên người A Nông.

“Vị này là?”

Vu Nghi nhìn A Nông chỉ chuyên tâm ăn uống, giải thích nói: “Em gái của tôi, vì mang thai nên được yêu cầu phải chiếu cố nó.”

Người đàn ông hiểu rõ gật gật đầu, suốt quá trình luôn nề nếp nói chuyện phiếm với Vu Nghi.

Hai người đều biết, lại là một lần nữa xem mắt lạnh nhạt.

Lạnh thì lạnh, cũng không cần phải giãy giụa làm gì.

Qua loa kết thúc, Vu Nghi hỏi A Nông ăn no chưa, thì lại nghe thấy âm thanh do dự của người đàn ông đối diện.

“Xin hỏi vị này kết hôn chưa?”

Sau khi A Nông mang thai, cung phản xạ hình như bị dẫn cực dài, sau khi nuốt xuống một hơi, nhớ tới câu hỏi của Vu Nghi, cảm thấy bụng vẫn còn hơi đói.

Thôi, về rồi ăn thêm.

Vì thế, ngẩng đầu nghiêm túc đáp: “Chưa ạ.”

Vu Nghi: “.....”

Chết chắc rồi.

Lúc ra về, Vu Nghi luôn nhắc nhở A Nông, ngàn vạn lần không được nói cho Lục Thung chuyện đi xem mắt.

A Nông cái nhớ cái không gật đầu.

Về đến nhà, Lục Thung đã ở nhà, đang nấu cơm.

A Nông thay dép lê, lặng lẽ đi qua, từ sau lưng ôm chặt lấy Lục Thung.

Nhưng người đàn ông chỉ bình tĩnh quay đầu, hôn trán A Nông, dùng gương mặt ấm áp áp vào da thịt lạnh lẽo của nàng.

Đã thân mật thành quen.

“Đi đâu về vậy?”

Ký ức của A Nông chỉ duy trì được ba giây, theo bản năng đáp: “Đi xem mắt với A Nghi.”

Miệng còn đang gặm một quả táo lớn, lát sau mỉm cười lấy ra một món đồ, rồi đưa cho Lục Thung như hiến dâng vật quý.

“Người kia bí mật đưa cho em đó.”

Đồ ăn trong nồi sôi kêu tiếng sùng sục.

Lục Thung đóng nắp nồi lại, tiếp nhận món đồ từ tay A Nông.

Là một tờ giấy nhỏ.

Mặt trên viết: Gia cảnh của tôi tạm được, đối với em nhất kiến chung tình, mang thai cũng không sao cả, nếu em nguyện ý, tôi sẽ cưới em.

Thật là một người đàn ông thâm tình.

Lục Thung bình tĩnh nhìn hồi lâu, nhìn đến khi phảng phất hoa có thể mọc, sau một lúc lâu, vo thành một cục, ném vào thùng rác.

A Nông không biết nội dung trên giấy, cũng không để ý lắm, chỉ lo thịt thơm ngào ngạt trong nồi.

Đột nhiên mùi khét bay ra, miếng táo dử trong miệng A Nông còn chưa kịp nuốt xuống, gấp đến độ chụp lấy Lục Thung.

“A... cháy... cháy rồi.....”

Lục Thung chậm rãi tắt lửa, nhưng vẫn chậm mất, một nồi thịt thơm ngon cứ như vậy không còn.

“Ô, thịt, cháy mất rồi.”

Lục Thung cười, sờ sờ đầu A Nông, dịu dàng tựa như non nước thanh tĩnh.

“Cháy thì thôi.”

A Nông đau lòng muốn chết, nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình, nắm chặt ống tay áo của Lục Thung, nói: “Ngày mai nấu lần nữa, được không?”

Lục Thung đổ hết một nồi thịt, lắc đầu nói: “Không có tiền.”

Đúng vậy, sinh hoạt giờ không dễ dàng gì đâu.

Buổi tối, tuyết lại rơi.

A Nông cuộn áo lên, để lộ ra cái bụng trắng nõn phình lớn, có chút tròn tròn, rất cứng, hệt như một cái lồng nhỏ.

Vẫn là thích bụng nhỏ mềm mại hơn.

A Nông uể oải, vùi vào trong lòng ngực Lục Thung làm nũng: “Em muốn cái bụng nhỏ của em.”

Lục Thung thấp giọng nở nụ cười, hôm nay đã đổi qua sách sản phụ mới, khi A Nông vùi người vào, hẳn đành úp sách lên trên bàn.

Kéo tay nhỏ của A Nông qua, sờ lên cái bụng của hắn, mang theo vài phần không rõ ý vị nói: “Anh đem của anh cho em, được không?”

A Nông cảm thụ trong chốc lát, cứng cứng, không thích.

Nàng cọ tóc đến rối loạn, lại bị Lục Thung chải vuốt lại chỉnh tề.

“Em cũng đem của em cho anh.”

Dưới đèn, A Nông tuy là người đã làm mẹ nhưng lại giống như một đứa trẻ, ưỡn bụng, kêu Lục Thung sờ thử.

Rất có vài phần cảm giác tự hào.

Lục Thung không thường vuốt ve bụng bầu của A Nông, không biết vì sao, lại không dám đụng vào, trong lòng luôn cảm thấy có chút kỳ diệu nhàn nhạt và cả cảm giác mất mát.

Vốn không tính toán có đứa nhỏ.

Đứa nhỏ này là ngoài ý muốn.

Lục Thung không nói gì, nhẹ nhàng vuốt ve hai lần, lập tức muốn rút tay về.

A Nông lại giữ chặt tay hắn, đặt ở trên bụng, ý cười mang theo vui sướng và ầm áp: “Anh sờ sờ xem, có phải đây là đầu của bé cưng không?”

Qua một lát, lại đổi một góc độ khác.

“Anh sờ đây này, tay tay của bé cưng.”

“Chân.”

“Chân chân.”

“.....”

Nàng cười hì hì, tâm tính non nớt, tựa như em bé, vẫn không biết rằng bởi vì đứa nhỏ này sẽ gặp ít nhiều đau đớn, cũng không biết một người mẹ phải chấp nhận đủ điều, không lo được sức khỏe của mình, khi nào cũng phải tươi cười, chịu đứa bé đấm đá, tốt xấu gì cũng phải đón nhận.

Có đôi khi Lục Thung bừng tỉnh trong đêm khuya, nhớ đến đứa nhỏ này, miên man suy nghĩ, ở trong lòng âm thầm trách móc đứa nhỏ này, cũng trách móc chính mình.

Hắn không thích nhìn A Nông chịu khổ, không thích hết thảy nhân tố khiến nàng khổ sở trên thế giới này.

Nếu có liên quan đến hắn, hắn cũng sẽ không thích chính mình.

Sờ sờ vào đó, kỳ thật cũng sờ không thấy cái gì.

Nhưng Lục Thung theo lời A Nông nói động tay, mặt mày ôn hoà, cả người tựa hồ cũng hiền lành đi rất nhiều.

Sau đó A Nông ôm lấy Lục Thung, từng chút từng chút khẽ vuốt ve cái ót của hắn, bỗng chốc như trưởng thành rất nhiều.

Nàng nói, Thung Thung, em và Thái Tử đều rất thích anh.

Anh thì sao?

Lục Thung gập người, dựa đầu vào trên bụng A Nông, lần đầu tiên thân cận đứa bé chưa thể trông thấy mặt.

Hắn nhắm mắt lại, trong lòng kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói với nó.

Muốn nói, con không cần thích người ba này, nhưng nhất định phải rất yêu người mẹ sinh ra con.

Ba cũng sẽ nỗ lực thích con.

Nếu có thể, con cũng hãy thích ba một chút.

(˙ ˙) (˙ ˙) (˙ ˙)

29. Chương 29

Ngày sinh của A Nông được dự tính vào mùa hè.

Cái mùa không thềm ăn nổi, chỉ uể oải buồn ngủ.

Tóc mái trên trán vuốt mồ hôi, A Nông mặc váy áo rộng thùng thình, đỡ bụng, chậm rãi đi ra cửa.

Ngày mùa hè thật không dễ chịu, hơn nữa còn bị thai hành, nàng héo úa tựa như hoa nhỏ phơi mình dưới ánh mặt trời gay gắt.

Lục Thung đi theo phía sau nàng, tự động đeo giày giúp nàng.

Bàn chân vốn nhỏ nhắn nay bị phù giống như củ cải, may mắn là dù có cúi đầu xuống nhìn, cách một bụng bầu nhô lớn, cũng không nhìn thấy rõ.

Nhưng vẫn khó chịu.

“Bên ngoài nóng lắm, không đi ra ngoài được không?”

Lục Thung ngồi xổm xuống dưới, ngửa đầu dịu giọng hỏi A Nông.

A Nông dụi dụi mắt, buông tay, đôi mắt có hơi hồng, ồm ồm nói: “Không được.”

Tâm tình nàng không được tốt, không khống chế được tính tình của bản thân.

Vì thế Lục Thung đội thêm cho nàng một cái mũ nhỏ màu vàng, phòng ngừa có gió, cộng thêm xem kĩ hai lần ba lượt dây buộc sau lưng.

Chuẩn bị xong, Lục Thung dắt tay A Nông đi.

“Chúng ta đi thôi.”

Nhưng A Nông lại khác thường đẩy ra khỏi tay Lục Thung, hít hít mũi, chậm rì rì đi ra khỏi cửa.

“Em muốn đi một mình.”

“Không cần anh đi theo.”

Lục Thung cũng không nói lời nào, trong mắt ôn ôn nhuần nhuần, nhìn bóng dáng cô vợ nhỏ vụng về bày ra vẻ dứt áo ra đi, vô thanh vô tức đi theo phía sau nàng.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây tỏa trên mặt đất, tạo ra bóng cây loang lổ.

Người đàn ông thông thả nện bước, đi theo phía sau A Nông, nhìn nàng đi đến một siêu thị, rồi ngừng lại, quay đầu nhìn hẩn.

A Nông đỡ bụng, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, đôi mắt ngập nước.

“Em muốn ăn bánh.”

Lục Thung mua cho nàng một gói, xé vỏ ngoài, rồi đặt vào trong tay nàng.

A Nông nhận lấy, quay lại tiếp tục đi.

Lúc đi ngang qua một bà lão bán hoa, A Nông quay đầu lại, Lục Thung liền đi tới, mua một đóa, tháo mũ nhỏ của A Nông xuống, rồi nhẹ nhàng cắm vào mái tóc đen dày của A Nông.

“Đẹp lắm.”

Lục Thung nghiêng người, che nắng cho A Nông.

Bà lão cười ha hả, đầu bạc búi một búi tóc nhỏ, cũng cài một đóa hoa tươi đẹp.

“Đẹp lắm.”

Tay bà phủ kín nếp nhăn, chọn một đóa hoa, vừa thân mật vừa dịu dàng sờ sờ bụng A Nông, nói: “Đóa này tặng cho cháu nhỏ.”

A Nông nhận lấy, nói lời cảm ơn, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Thời tiết thật sự quá nóng, A Nông đi vào trung tâm thương mại, muốn được mát mẻ trong chốc lát.

Khi dạo đến một cửa hàng bán quần áo nữ, A Nông dừng chân, nhìn chăm chăm vào một cái váy nhỏ màu hồng nhạt.

Làn váy thêu hoa văn phức tạp, tầng tầng lớp lớp, tinh xảo lại tú lệ.

Muốn quá.

A Nông cúi đầu nhìn xuống cái bụng của mình, cuối cùng vẫn đi vào.

“Thích không?”

A Nông gật gật đầu, nói thích.

Nàng một đường chậm rãi đi vào, tâm tình tựa hồ tốt lên không ít, nhưng vẫn có chút buồn, không muốn phản ứng với hắn quá nhiều.

Lục Thung một chút cũng không tức giận, khi đối xử với A Nông, tính tình vẫn luôn tốt dọa người.

“Chúng ta mua nha.”

Lúc đến quầy thu ngân thanh toán, có một nữ sinh xinh đẹp trẻ tuổi bước vào, nhìn một vòng chung quanh trong tiệm, ánh mắt dừng đúng cái váy này.

Do dự mãi, cô gái cuối cùng vẫn đi đến trước mặt A Nông, cắn phần môi kiều diễm, nhỏ giọng mở miệng nói: “Ngượng ngùng, có thể quấy rầy một chút không?”

A Nông ngẩn người, không tự chủ nhìn dáng người hoàn hảo của cô gái.

Thật xinh đẹp.

A Nông nghĩ thầm.

“Cái váy này là cái cuối cùng trong cửa hàng, tôi đã để dành tiền hơn một tháng, hai ngày vừa rồi mới gom đủ, tôi thật sự rất thích, cô có thể nhường cho tôi không?”

“Tôi cũng rất thích.”

A Nông không chớp mắt, tận lực không cho mình nhìn xuống đôi chân mảnh khảnh của cô gái.

Mặt nữ sinh đỏ ửng, nhưng có vẻ vẫn muốn thương lượng, ước chừng chần chờ một chút, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng: “Hiện tại cô đang mang thai, có mua cái váy này cũng không mặc vừa, cô thấy đúng không?”

A Nông bỗng nhiên nổi tính, bởi vì không cao bằng cô nữ sinh, chỉ có thể ngẩng đầu, rất có khí thế, nhưng lại mang tính trẻ con phản bác, nói: “Tôi có thể mặc!”

Nói xong, lặp lại một lần nữa: “Tôi có thể mặc!”

Cô nữ sinh không nói lời nào, cúi đầu, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Nhân viên bán đồ theo cô gái đó thấy trường hợp lâm vào cục diện bế tắc, liếc liếc cô nữ sinh, sau đó nói với A Nông: “Hiện tại cô xác thật không có cách nào mặc vừa, cô gái trẻ này đã tới rất nhiều lần, vì mua cái váy này, vẫn luôn để dành tiền, cũng không dễ dàng gì, nếu được thì cô nhường cho cô ấy đi?”

A Nông nắm tay gắt gao, may mắn móng tay đã được cắt dũa gọn gàng, cũng không gây đau mấy.

Tầm mắt trước mắt mơ hồ dần, A Nông tui thân đến độ muốn rơi nước mắt, nhưng vẫn cố liều mạng nhìn xuống không khóc.

Cũng không dám mở miệng nữa, sợ một khi mở miệng chính là mooter tiếng “oa” lớn.

A Nông cũng là cô gái trẻ.

A Nông cũng không dễ dàng.

A Nông không muốn nhường.

“Phiền toái tính tiền.”

Lục Thung xen vào, đứng giữa A Nông và cô nữ sinh, thân thể cao lớn thon dài, bảo hộ A Nông ở phía sau.

Thanh toán xong, một tay xách theo túi, một tay nắm tay A Nông, nhìn về phía nữ sinh kia, vừa lãnh vừa đậm.

“Cho dù cô có ngàn vạn lý do gì không dễ dàng, cũng không thể cướp đoạt quyền lợi của người vợ xinh đẹp của tôi.”

A Nông nức nở đi ra ngoài, cô gái nhỏ tuy đã làm mẹ nhưng vẫn tủi thân không chịu được, nắm chặt tay Lục Thung, thút tha thút thít khóc lóc: “Em có thể mặc vừa, em có thể mặc vừa.”

Lục Thung thở dài, vừa bất đắc dĩ vừa muốn cười: “Em biết em là ai không?”

A Nông lau nước mắt, âm thanh nức nở: “Em là A Nông.”

Đúng rồi.

Em là A Nông.

Là A Nông tuyệt đối không thể bị khi dễ.

Trung tâm thương mại có một cái gương lớn đón sáng, A Nông trông thấy một cô gái thật xấu khóc lóc trong gương lớn.

Lớn lên thật giống mình.

Làm sao lại giống như vậy.

A Nông đứng bất động ở chỗ đó, hít mũi một cái, chuối nước mắt như hạt châu tuôn rơi, lớn tiếng khóc lên.

“Em không xinh đẹp! Em xấu xấu, không đẹp chút nào, rất nhanh anh sẽ di tình biệt luyến*!”

*Di tình biệt luyến: thay người yêu như thay áo

Không cần nghĩ.

Câu thành ngữ này chắc chắn Vu Nghi dạy cho nàng.

Người đi ngang qua tò mò nhìn về phía này, cảm thấy hình ảnh này vừa buồn cười lại vừa lãng mạn.

Người đàn ông cúi thấp người, lau nước mắt cho vợ, nói, em không hề không xinh đẹp, A Nông là người đẹp nhất trên thế giới, không hề có một chút không kiên nhẫn, cứ an ủi lặp đi lặp lại.

“Vì sao... Vì sao em thì biến xấu đi, anh vẫn đẹp như vậy?”

Đúng vậy, dựa vào cái gì.

A Nông cảm thấy rất không công bằng.

Một bịch khăn giấy của Lục Thung đều bị nước mắt của A Nông thấm ướt đầm, nhìn nàng khóc không dừng được, hần như hít thở không thông, đau lòng muốn chết, cũng biết rằng chuyện nàng luôn ghen trong lòng rất nhiều ngày qua, nên phát tiết ra.

“Anh cũng biến xấu xấu, em đừng khóc nữa được không?”

“Không được.”

Cũng không biết là trả lời cho việc biến xấu, hay là trả lời rằng không ngừng khóc được.

A Nông vì khóc mà đôi mắt ướt đầm dề, cực kỳ giống như chó con bị vứt bỏ, mắt to vừa tròn vừa sâu, chứa đầy nước mắt thương tâm.

Lại một lát sau, âm thanh A Nông nho nhỏ, hàm chứa giọng mũi dày đặc, rầu rĩ hỏi: “Em vẫn còn trẻ đúng không?”

Lục Thung bị cô gái nhỏ đáng yêu chọc cười, lòng bàn tay tiếp nước mắt nóng bỏng của nàng, thật cẩn thận, hết như đón nhận một A Nông ấm áp mà trân quý cả đời.

“Đúng vậy, cho dù hàm răng có rụng hết thì vẫn còn trẻ lắm.”

A Nông nháy mắt ngừng rơi nước mắt, mắt đỏ hồng, mặt cũng hồng hồng, hậu tri hậu giác khóc cho nên mười phần ngưng ngưng.

“Không thể rụng hết, rụng hết thì không thể ăn kẹo được nữa.”

Lục Thung cười không kìm được, bàn tay che mắt lại, nói, đúng rồi, một cái cũng không cho rụng.

-

Về đến nhà, trời đã chạng vạng.

A Nông ngồi trên sô pha, hôm nay đi đường quá nhiều, chân bị rút gân.

Lục Thung đỡ căng chân sưng to của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, mãi đến khi tiêu sưng rất nhiều, mới chịu buông ra.

Bệnh viện gọi điện thoại tới, Lục Thung đi ra ban công nghe điện thoại.

Gió đêm ngày hè thổi tới, thích ý lại an tĩnh.

Bốn phía chỉ còn lại tiếng ve rộ rã.

Còn cách đó không xa, A Nông đang hối lỗi.

“Rất xin lỗi, hôm nay mami đã ghét con.”

“Thật ra, ngày hôm qua cũng ghét.”

“Con quá nặng, mami thật không muốn mang con nữa.”

Nàng nằm ra sô pha, lẩm bẩm lời nói có chút lung tung rối loạn, âm thanh càng ngày càng nhỏ, lông mi hơi rũ, đầu tựa vào sô pha, ngủ thiếp đi.

Lục Thung cúp điện thoại, nhẹ nhàng đi lại, sợ kinh động A Nông đang yên giấc.

Hắn duỗi tay dọc theo người nàng, nghe thấy A Nông dường như đang nói mê, sau đó ôm lấy cánh tay hắn, thu chặt vào người.

Mặt mày trắng nõn xinh xắn, tất cả toàn là mồ hôi.

Hoài thai một đứa bé, thật sự ăn đủ đau khổ.

Tay Lục Thung đặt lên chỗ mơ hồ có thể cảm thụ được sinh mệnh nhỏ, thậm chí tin tưởng rằng mình nói thì nó có thể nghe được.

“Thu lại lời nói trước đó.”

“Nếu con dám đối với mẹ con không tốt, ba sẽ khiến con hối hận khi sinh ra trên đời này.”

“Biết không?”

Phảng phất nghe đứa bé trong bụng thực sự có cảm giác, sợ tới mức co rúm lại một chút.

A.

Thì ra còn rất có linh tính.

(˘ ˙) (˘ ˙) (˘ ˙)

30. Chương 30: Kết Thúc

Mùa hè năm đó so với trước càng nóng bức người, như thể dồn hết toàn lực để cho mọi người khắc sâu ấn tượng về nó.

Dựa theo khoảng ngày sinh dự tính, A Nông phải nằm viện trước, chuẩn bị sinh em bé.

Chị chủ cửa hàng bán hoa đóng cửa hàng, thường xuyên ôm em bé tới chơi với A Nông. Em bé béo múp múp, ê a học nói, lúc cười rộ lên, đáng yêu muốn chết.

“Em cũng muốn sinh một đứa giống này.”

A Nông ngoắc lấy ngón tay mềm mại của đứa trẻ, vui rạo rức, cười lộ hết nguyên hàm răng, làm cái mặt quỳ, chọc cho em bé cười khanh khách không ngừng.

Chị chủ cửa hàng bán hoa nghe A Nông nói vậy, che miệng cười rộ lên: “Đứa nhỏ ngốc, chui ra từ bụng khác nhau, sao có thể giống nhau được chứ?”

A Nông hôn hít ngón tay nhỏ của em bé, nghiêm trang nói: “Không giống nhau cũng được, nhưng phải xinh đẹp giống A Nông.”

“Khả định sẽ xinh đẹp giống A Nông mà.”

Giọng điệu của chị chủ cửa hàng bán hoa mười phần chắc chắn.

Vào ngày sinh đó, A Nông còn đang nắm trong tay một quả cam.

Khi được đẩy vào phòng giải phẫu, A Nông chỉ cảm giác hơi đau, vẫn có thể chịu đựng được, đôi mắt ngập ngụa nước mắt, hỏi Lục Thung: “Em có thể ăn cam rồi sinh tiếp được không?”

Lục Thung: “.....”

Em xem con còn không bằng quả cam.

Lục Thung lựa chọn bồi sản*, ở trong phòng phẫu thuật nhìn bác sĩ rồi hộ sĩ bận rộn ra ra vào vào, trước sau đứng chôn chân một chỗ nhìn chăm chăm A Nông, không hề nhúc nhích.

*bồi sản: cùng vợ “vượt cạn”

Khi cơn đau ập đến, bác sĩ kêu A Nông dùng sức.

Mới đầu, A Nông mười phần phối hợp, hít sâu, cắn răng, đến nước mắt cũng không cảm lòng theo khóe mắt chảy xuôi xuống.

Phía trên là ánh đèn chói mắt, A Nông cái gì cũng không nhìn thấy.

Lục Thung cầm tay nàng đổi hết tay này sang tay khác ở trong không trung, dán sát bên tai nàng an ủi: “Cố lên em, lấy hơi thêm chút nữa, thêm chút nữa.....”

Ngày thường không gì không làm được, nhưng một khắc này, hắn trở thành một người thiếu thốn ngôn từ, một người đàn ông không biết làm sao.

A Nông đã dùng khí lực rất lớn, dồn hết sức lực lớn nhất một đời này dùng sạch, nhưng bác sĩ lại nói khí lực vẫn chưa đủ.

Hơn mười phút trôi qua, vẫn chưa sinh xong.

Ý thức dần dần mơ hồ, trên mặt A Nông toàn là nước mắt, khàn giọng la không sinh nữa, em không muốn sinh nữa, lát sau thì lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nói muốn ăn cam.

Giữa mơ hồ nghe thấy có người nói chuyện với nhau, trong miệng bỗng nhiên nếm được vị ngọt.

Là vị cam.

“A Nông.”

Có người đang gọi nàng.

Sắc mặt A Nông trắng nhợt cực kỳ, toàn bộ thái dương đầy mồ hôi, lông mi run lên, khuôn mặt Lục Thung mơ hồ ánh vào trong mắt.

Rất quen thuộc.

Giống như đã từng gặp qua người này ở đâu rồi.

Mà ở đâu gặp?

Trong nháy mắt, phảng phất như có tiếng gió thổi qua tai, có gương mặt khuất sau màn mưa, sau đó một tiếng “bang” thanh thủy nổ tung, vô số mảnh vỡ đan chéo vào nhau, phác hoạ nên một mùa hè nóng bức, cơn mưa to tầm tã, một người đàn ông và một con mèo.

Là.....

Thung Thung.

“Thung Thung.”

A Nông nheo nhàu, Lục Thung lại cho rằng nàng đau, mắt đen lóe ánh nước, mở miệng, nhưng lại không biết nói gì để có thể giảm bớt đau đớn cho nàng.

“Em nhớ A Miêu.”

Lời nói gần như nước nỡ, ký ức phá tan gông xiềng, khiến cho người ta muốn khóc lớn một trận.

Giây tiếp theo, A Nông nắm chặt tay Lục Thung, không biết lấy sức lực từ đâu ra, thất thanh hét chói tai, kết thúc một hơi thật dài, cảm giác phía dưới vọt ra một cái bọc ẩm áp.

“3kg4! Là một bé trai!”

Là một bé trai khỏe mạnh, vừa ra khỏi cơ thể ẩm áp của mẹ, cơ thể nhỏ xíu cuộn tròn, nắm tay nhỏ thành nắm chặt cứng, phát ra tiếng khóc lãnh lút.

Rốt cuộc cũng xong rồi.

A Nông mệt mỏi khép mắt, trước khi đứa bé được ôm đi tắm rửa, cố nhìn qua khuôn mặt nhỏ của đứa bé nhăn nhúm, đột nhiên cười một cái, lẩm bẩm nói: “Bị lừa rồi... Thật là xấu.....”

Vừa nghiêng đầu qua nhìn đến Lục Thung, đột nhiên sững sốt, vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Làm sao lại khóc thành cái dạng này vậy.

So với mình còn khóc dữ dội hơn.

A Nông mỉm cười yếu ớt, gầy yếu nhưng ẩm áp, vươn tay với Lục Thung: “Ôm một cái.”

“Hoan nghênh, em đã trở về.”

A Nông ở cũ trong bệnh viện xong.

Ngày đó xuất viện, thu dọn xong mọi thứ, Lục Thung đi làm thủ tục xuất viện, A Nông ôm Thái Tử ngồi ở một bên ghế chờ.

Bên người có một nữ bác sĩ ngồi, thường thường ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thung, sau đó nói chuyện qua di động, âm thanh có chút nhỏ.

A Nông thò lại gần, mở lớn đôi mắt tràn ngập tò mò.

“Kể nghe, tớ trông thấy một vị bác sĩ khóc đến nước nỡ luôn... Là một người đàn ông rất đẹp trai đó.”

Nữ bác sĩ nói xong, vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của A Nông, có chút xấu hổ cười cười.

Thái Tử trong lòng ngực không thành thật cọ cọ ngực A Nông, A Nông đành phải đổi tư thế ôm.

“Xin hỏi người cô nói chính là vị bác sĩ kia sao?”

A Nông hỏi.

Cô gái trẻ lập tức liền hưng phấn lên, dùng tay chống lên ghế, lặng lẽ hỏi A Nông: “Cô cũng biết vị bác sĩ khóc nước nỡ kia hả?”

“Bác sĩ khóc nước nỡ?”

Thần sắc của Thái Tử cũng bỗng nhiên nghiêm chỉnh, tròn xoe đôi mắt nhìn chăm chăm nữ bác sĩ.

“Đúng vậy, cô nhìn anh ấy đẹp trai như vậy, nghiêm túc như vậy, thế mà lúc khóc lên lại khóc không ngừng được, tin được không? Nhưng mà anh ấy khóc lúc bồi sản, ô ô ô, thật là một người đàn ông thâm tình, tôi đã rất cảm động, hâm mộ chết vợ của anh ấy...”

Khi còn đang nói chuyện, Lục Thung đã làm xong xuôi thủ tục đi tới, một bên lật xem thủ tục một bên nói với A Nông: “Chúng ta đi thôi.”

Trong phút chốc, không khí phảng phất rất yên lặng, nữ bác sĩ bụm mặt, không dám đối mặt với hiện thực.

“Làm sao vậy?”

A Nông lắc đầu nhin cười, ra vẻ nghiêm túc nói: “Không cho phép giễu cợt anh ấy nha.”

Cuối cùng, lại thêm một câu: “Nhưng có thể hâm mộ tôi.”

Nữ bác sĩ đỏ mặt, như gà con mổ thóc gật gật đầu.

Lục Thung đón lấy Thái Tử, vẻ mặt vẫn mờ mịt, hỏi A Nông làm sao vậy.

A Nông hết sức vui mừng, cười xong, nhón chân nhẹ nhàng hôn khoe môi người đàn ông, trong mắt chứa ý cười chọc ghẹo.

“Về sau đừng khóc lớn như vậy, thật là mất mặt em.”

Lục Thung không thèm để ý, đi nhanh hơn, mặc kệ A Nông một người đứng đó cười.

“Ai daz, anh không đợi em à?”

“Không.”

“Thung Thung, lỗi tại anh hồng quá kìa.”

“Nói bừa.”

Tay Thái Tử ngẩn ngẩn, giơ cao bắt lấy lỗi tại hồng rực, cặp mắt lé qua một bên, vui vẻ thổi bong bóng.

“Con cũng dám bắt nạt ba?”

Cánh tay béo mập run rẩy rút về, Thái Tử làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh, bộ dáng ngây thơ vô tội.

Bắt nạt ác bá gì gì đó, vẫn nên giao cho mami xử đi.

-

Buổi tối cơm nước xong, hai người ôm bé cưng đi ra ngoài tản bộ.

Trên đường trở về, Lục Thung thất thần nhớ đến chuyện gì đó, A Nông hỏi, hần lại không chịu nói, còn so với ngày thường cười nhiều hơn một chút.

Chỉ cười.

Thật là kỳ quái.

Ban đêm, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

A Nông ôm bé cưng ngủ rất quen thuộc, vẻ mặt lúc ngủ điềm tĩnh ôn hòa, làm cho người khác không đành lòng quấy rầy.

Lục Thung nhấc lên một góc chăn, nhẹ nhàng xuống giường, đeo dép lê vào.

Đi tới cửa, rồi mở cửa.

Lặng lặng ở nơi đó đợi trong chốc lát, trong lòng bất ổn, quanh người trước sau đều an tĩnh.

Rũ mắt, hơi cười khổ, Lục Thung định đóng cửa lại, thì bỗng nhiên có tiếng mèo kêu, vừa nhỏ vừa yếu, phảng phất như gọi ai lại.

Nó từ trong bóng tối đi ra.

Ánh đèn mơ hồ phác hoạ bộ dáng nó trong tối tăm, một nắm nhỏ dơ dơ bần bần, ngay khóe mắt có một vết sẹo, có lẽ là mèo hoang, cũng không biết đi đâu đã ở đâu, bị hủy dung không ai muốn, lại không biết làm sao mà tìm được tới nơi này, hao phí sức lực lớn cỡ nào.

Nó quen cửa quen nẻo căn ống quần Lục Thung, Lục Thung không có cách nào đành thuận theo, ngồi xổm xuống rồi ôm lấy nó.

“Là mày sao? Nếu đúng là mày thì ”meo” một tiếng đi.”

Nó trợn trắng mắt, từ trong lòng ngực Lục Thung lặn xuống dưới, ngay cả trong hoàn cảnh như vậy, cả người nó vẫn tràn ngập khí chất độc nhất vô nhị không ai bì nổi.

Đôi mắt người đàn ông hồng hồng, cúi đầu cười, ngón tay sờ vết sẹo bên khóe mắt nó.

Vẫn luôn quên hỏi, nhất định rất đau phải không.

Một đường tìm tới đây, có phải rất vất vả phải không.

Cảm ơn mày, lại lần nữa chọn tao.

Hắn ngồi xổm trước cửa nhà, ôm lấy con mèo, tựa như ôm lấy nửa đời trước âm u vô vọng của bản thân, dùng âm thanh dịu dàng nhất nói:

“Hoan nghênh trở về.”

“A Miêu.”

(• •) (• •) (• •)

”Cảm ơn cả nhà đã cùng đồng hành đến tận giây phút này... Nói chung là, yêu mọi người lắm lắm và mong rằng chta sẽ gặp nhau ở một câu chuyện tình yêu khác ĐẸP hơn nữa, ha!!!

Nhịn k đc phải nói: A Miêu là mèo M mấy cậu ạ, kiểu gì cũng lặn về vs Thung Thung tìm ngược, haha!!!

Lần này chơi liều edit truyện chưa hoàn, may thật, mọi thứ đều tốt đẹp hết! Một cái kết vừa đủ!!”

“Thả sao và comt lần cuối mạnh mạnh tay vào nha mọi người! Tổ k sợ chết chìm trong tình yêu và sao của mấy cậu đầuuu! Ahihi ”

Đóng dấu hạnh phúc: 05062019

Tái bút: Love you 3000!

31. Chương 31: Ngoại Truyện: Tôi Gặp Gỡ Thung Thung 17 Tuổi

1.

Thung Thung 17 tuổi,

Trông cũng rất đẹp trai.

—— đến từ A Nông ở tương lai.

*

Sau 12h trưa, trời tựa hồ khô nóng hơn hẳn, người buồn ngủ vừa nằm xuống liền mơ màng thiếp đi.

Ngủ mơ.

Nhưng này là giấc mơ kiểu gì vậy?

“Chu Nông ——!”

Sau một giọng nữ đột ngột, cảnh trong mơ rõ ràng hơn một chút.

Xung quanh ồn ào tiếng kêu, còn cảm nhận được có cơn gió thổi sượt qua mặt, tóc thì cọ vào mặt, chọc cho ngứa ngáy.

A Nông dùng tay che cái đầu đang phát đau, gian nan hé mắt ra, chỉ thấy trên không trung một màu xanh thẫm, còn có một số gương mặt mơ hồ.

Có một nữ sinh ngồi xổm bên người nàng, trong mắt ứa nước mắt, duỗi tay bắt lấy tay áo của nàng, nhỏ giọng gọi: “Chu Nông, cậu không sao chứ?”

Đau quá.

Bộ dáng thiếu nữ tái nhợt và gầy yếu, người nho nhỏ cuộn tròn, phát ra một tiếng nức nở nhỏ bé.

Chu Niên Niên hít hít mũi, cố nén sợ hãi, dùng âm thanh lớn nhất, hô với đám người: “Lục Thung, cậu đi ra đây!”

Vừa dứt lời, trong đám người tự động nhường ra một con đường, một thân hình cao dài bước ra, là một thiếu niên với bộ dáng tinh xảo.

Thấy thiếu niên đến gần, Chu Niên Niên cúi đầu, nói giọng siêu nhỏ: “Cậu đẩy Chu Nông, nên cậu có nghĩa vụ phải đưa cậu ấy đến phòng y tế.”

“Ừ.”

Lục Thung ngồi xổm xuống, mắt đen nhàn nhạt, nhìn chằm chằm thiếu nữ hôn mê, hệt như đang nhìn một cục diện đáng buồn.

Không muốn ôm.

Lục Thung vẫn còn đang giãy giụa một chút, làm sao để không cần tiếp xúc thân thể mà có thể đưa nữ sinh này đến phòng y tế.

Hắn ngược mắt liếc đám người một cái, nhưng tất cả mọi người lại rất sợ hắn, sôi nổi tránh né tầm mắt, sau đó lui đi rất nhanh.

Lông mi A Nông run run, ngón tay khẽ nhúc nhích, có thể là do may mắn, một lần liền bắt được ống quần của Lục Thung.

Thiếu nữ nhíu mày đẹp, bộ dáng lã chã sắp khóc.

Lục Thung rũ mắt bình tĩnh nhìn thoáng qua, bế ngang thiếu nữ lên, rồi bước nhanh đến phòng y tế.

Thôi.

Xác thật là bản thân sai.

Vậy thì ôm một lát.

Hắn che đi nửa bên mặt trời chói chang, nữ sinh trong lòng rất cuộc cũng chịu dần mảy, nhỏ giọng thở dốc hổn hển, lát sau chậm rãi mở to mắt.

Bóng cây loang lổ đậu trên sườn mặt thiếu niên, sắc vàng lập lòe nhàn nhạt, chợt xa chợt gần, xa cách rồi lại xa xôi.

Trên người hắn có mùi gỗ tùng dễ ngủ.

Trước ngực là bảng hiệu ghi lớp và tên.

[Ban (1) lớp 12]

[Lục Thung]

“Thung Thung.”

A Nông nhẹ nhàng gọi.

Gió chợt thổi qua, tản trên mặt đất, dù là vật gì cũng không thể tìm thấy kịp.

Vì thế, A Nông vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chọt sườn mặt Lục Thung.

Hắn tựa như cảm giác được, quay đầu, môi mỏng vừa lúc đối diện với đầu ngón tay của A Nông.

Thời gian yên lặng.

Sắc mặt thiếu nữ vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng lại nhìn hắn, ngọt ngào cười rộ lên, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền nhợt nhạt nói: “Thung Thung, cậu có thể cắn tổ một cái không?”

Lục Thung ngả đầu ra phía sau, khóe môi không cẩn thận cọ trúng ngón tay A Nông, gương mặt ửng đỏ, nhưng giọng điệu lại rất hung dữ: “Đồ bệnh tâm thần!”

Ý cười của A Nông càng sâu, vùi vào trong lòng ngực thiếu niên, rõ ràng cảm giác được thân hình hắn cứng đờ, nhưng ngay sau đó vẫn cất bước, dưới chân lướt gió.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tựa hồ đây là một giấc mơ dài.

Nhưng.

“Thung Thung 17 tuổi, trông cũng rất đẹp trai.”

32. Chương 32: Ngoại Truyện: Cậu Là Ba Ba Của Con Tở

Cậu là ba ba của con tở.

— đến từ A Nông ở tương lai.

*

Một giấc mơ, A Nông đi vào cuộc sống của Lục Thung mười bảy tuổi.

Tựa như một cuộc lữ hành mới lạ cũng xa lạ.

Phòng y tế, A Nông ghé vào trên giường bệnh, trợn tròn mắt nhìn Lục Thung.

Mặt mày thiếu niên non nớt, phong thái thanh thoát, không hề tìm thấy được thần sắc ôn nhuận thuộc về sau này, ngược lại trông rất kiệt ngạo nóng nảy.

Đại khái, vẫn đang trong thời kỳ phản nghịch.

“Tôi không cố ý đẩy cậu.”

“Tôi biết.”

Rõ ràng là người bị hại, nhưng lại khoan dung giống như tỏ lòng cảm kích.

Ai cũng không tin hẳn.

Nhưng người bị hại lại tin tưởng hẳn.

Buồn cười.

Lục Thung không nói chuyện nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

A Nông vội xuống giường đeo giày, nghiêng ngả lão đảo đuối cho kịp hẳn, đầu vẫn còn hơi choáng, nàng không ngừng cố bắt lấy tay áo của hắn.

“Từ từ.”

Quỷ đánh người.

Lục Thung trừng mắt với A Nông, cô gái nhỏ nắm lấy tay áo của hắn, rụt rụt cổ, không hề sợ hãi, híp một đôi mắt đen nhánh, nhìn hắn cười rộ lên, cực kỳ làm cho người ta yêu thích.

“Tôi không quen đường.”

“Ngu ngốc.”

Thung Thung mười bảy tuổi giống hệt một con nhím, nếu nói rằng hắn không có thiện ý hay không thích tiếp cận với người khác, không bằng nói rằng hắn không có thói quen đó.

Mà Lục Thung của nhiều năm sau không còn là một con nhím nữa, hẳn nhất con nhím ở một chỗ trong thân thể của hắn, ai cũng phát hiện không ra.

Hắn giấu rất tốt.

Khi trở lại lớp, A Nông mơ mơ màng màng ngồi vào chỗ của mình, cô bạn ngồi cùng bàn chính là nữ sinh trước đó vì nàng mà rơi nước mắt.

“Chu Nông, cậu không sao chứ?”

A Nông cười lắc đầu, nói không có việc gì.

Chu Niên Niên hừ hừ, nhỏ giọng nói thầm: “Tớ thật sự bị hù chết, Lục Thung thật sự quá hung dữ, tớ không dám nói với cậu ấy lời nào, cậu cũng không phải không biết...”

A Nông liếc mắt thấy bảng tên của cô bạn, mở miệng hỏi: “Cậu cũng họ Chu à?”

Chu Niên Niên ngẩn người, nói: “Đúng vậy.”

A Nông nở nụ cười không thể hiểu được, nói: “Thật là tốt.”

Đây là một loại tình cảm rất kỳ quái.

Ở trong một giấc mơ, bạn có bạn bè, cùng họ với bạn, vì bạn lo lắng đến rơi nước mắt.

Thật là tốt.

Nếu Chu Nông mười bảy tuổi cũng có một cuộc sống như vậy, thì thật là tốt.

Một ngày hoảng hốt qua đi, mặt trời xuống núi, sắc trời trở tối.

Tan học.

A Nông cọ tới cọ lui mới soạn xong cặp sách, rồi rụt rè đi theo sau Lục Thung, đi chưa được bao lâu, thì cảm giác người phía trước ngừng lại, nhìn chăm chăm nàng.

Không trách A Nông được, giấc mơ này rối loạn lung tung, ai biết được bản thân sống ở chỗ nào.

“Cậu là đồ biến thái hả?”

Lục Thung rút tay khỏi túi quần, đôi mắt đánh giá A Nông trên dưới, vẫn cảm thấy cô bé này kỳ kỳ quái quái không bình thường.

A Nông tốt tính tươi cười, mặt trời lặn xuống phía chân trời, mặt mày nàng trắng nõn, lấp lánh sáng lên.

“Tớ có thể về nhà với cậu không?”

Trên đường ẩm ỉ, bọn họ cách một khoảng không xa, một người lạnh nhạt, một người mỉm cười, tạo thành hai cực đều có ý đồ.

“Dựa vào cái gì?”

A Nông cảm thấy thật sự là kỳ diệu cực kỳ, bản thân lại đang đối thoại với Thung Thung mười bảy tuổi.

Dựa vào cái gì?

A Nông suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Cậu là ba ba của con tớ.”

Không khí vốn khô nóng vào giờ phút này bỗng dưng lạnh hẳn.

Còn kèm theo một chút xấu hổ.

Biểu tình Lục Thung có chút kỳ quái, cau mày, toàn thân đều tản ra hơi thở kháng cự.

“Tôi nói sai rồi, cậu không phải đồ biến thái.”

“Cậu chính là đồ bệnh tâm thần.”

Nói xong liền lập tức đi về nhà, vẫn luôn nghe thấy nữ sinh phía sau cười khanh khách không ngừng.

Phiền muốn chết.

Lục Thung nghĩ thầm, đây là một ngày quái không thật gì cả.

Có một đồ bệnh tâm thần nói mày là ba của con cậu ta.

Đầu năm nay lưu hành ăn vạ như vậy à?

-

A Nông bị nhốt ngoài cửa nhà Lục Thung.

Trời tối, cửa rớt cuộc được mở, vẻ mặt Lục Thung lạnh nhạt xách theo túi rác, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Cùng tôi đi vứt rác.”

A Nông ngoan ngoãn đứng lên, tung ta tung tãng đi theo Lục Thung đi vứt rác.

Một đường parabol hoàn mỹ xẹt qua trước mắt, túi rác chuẩn xác rơi vào thùng.

Tiếp theo, thiếu niên vốn dĩ an tĩnh lại đột nhiên chạy vọt đi, A Nông còn chưa kịp phản ứng lại, hấn liền đóng cửa lớn lại, phóng lên lầu.

A Nông:???

Chán nản ở dưới lầu ngồi trong chốc lát, thì có một dì tốt bụng cho rằng nàng không mang chìa khóa, vì thế mở cửa lớn rồi dẫn nàng đi vào cùng.

Tối trước cửa nhà Lục Thung, A Nông giơ tay lên, quào quào không khí, thở thật dài, từ bỏ.

Hết như sợ chọc người ta phiền.

Kéo thân thể mỗi mét, A Nông bao lấy chính mình, không bao lâu liền ngủ mất.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cửa bỗng nhiên mở ra, lộ ra một tia ánh sáng.

Khuôn mặt thiếu niên nửa sáng nửa tối, trong lòng lên lên xuống xuống, nhìn thiếu nữ ngủ say, cuối cùng vẫn cúi người xuống ôm nàng.

Đời trước không biết thiếu nàng cái gì?

Chỉ trong vòng một ngày đã ôm hai lần.

Nhất định là do kỹ xảo ăn vạ mới của người này.

Rạng sáng, A Nông bị đói tỉnh.

Xoay người một cái, liền từ trên sô pha lăn xuống dưới.

“Ui...”

Đầu óc thanh tỉnh một chút, A Nông biết, hẳn là Lục Thung ôm mình vào nhà.

Muốn đi hỏi Thung Thung có thể ăn đồ gì trong tủ lạnh không, nhưng lại sợ quấy rầy đến hắn.

Rón ra rón rén đi đến trước cửa tủ lạnh, mở cửa trên của tủ lạnh, phát hiện bên trong tất cả đều là nước khoáng, còn có mấy quả trứng gà.

Thật ra rất giống tủ lạnh sau này của hắn.

Tâm tư A Nông vừa động, lập tức ngồi xổm xuống kéo ngăn tủ dưới, quả nhiên, bên trong là một đồng bao sủi cỏ đông lạnh.

Thì ra mười bảy tuổi đã bắt đầu, cứ như vậy một người trải qua.

A Nông biết, Lục Thung của sau này so với khi mười bảy tuổi hoàn toàn bất đồng, hắn biết lễ phép biết tiến lui, gặp người cười ba phần, mọi người đều cảm thấy hắn rất tốt, chỗ nào cũng rất tốt.

Hắn là một người bệnh thoát nhìn rất khỏe mạnh.

Nhưng trong lòng vẫn luôn sinh bệnh.

“Cậu đang làm gì?”

“Trộm đồ ăn của tôi?”

Thiếu niên lặng yên không một tiếng động đi đến trước mặt nàng, thấy nàng ngược một đôi mắt đỏ bừng, không khỏi ngơ ngẩn, cứ thế ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào thiếu nữ.

Lục Thung ngẫm cảm thấy Chu Nông quen biết hắn, tuy ngày thường không tiếp xúc quá vài lần, nhưng hôm nay lại rất kỳ quái.

Nàng như là, cùng hắn quen biết đã thật lâu thật lâu.

Ánh mắt mỗi lần nhìn hắn, vui mừng lại quen thuộc, đặc biệt vào giờ phút này, trong mắt loé ánh nước,

giấu kín rất nhiều cảm xúc cuộn cuộn ở đáy mắt.

“Cậu, có phải quen biết tôi không?”

A Nông cười trong nước mắt ngậm ngùi, giọng điệu dịu dàng trả lời: “Quen chứ.”

“Cậu là ba ba của con tớ.”

Biểu tình của Lục Thung nháy mắt khó coi hẳn, gần từng chữ một nói: “Bệnh thần ——”

“Kinh” lại bắt giác nghẹn trong cổ họng, làm thế nào cũng không phun ra được.

Ánh trăng chiếu vào, ánh sáng trải dài ở trên người hai người.

Trong nhà rất yên tĩnh, bên ngoài tiếng ve rảnh rang phảng phất như được phóng đại gấp mười lần, vang vọng ở bên tai.

A Nông rũ lông mi động sương, run run rẩy rẩy, bộ dạng nghiêng ngả, cào cho tâm người nhìn ngứa ngáy.

Lục Thung như bị ma xui quỷ khiến giơ tay, nhẹ nhàng đụng vào.

“Àm.”

Tiêu rồi.

Áp vào đôi môi đỏ bừng của nàng, mặt phấn giống hệt vậy đỏ rộ lên, lan tràn đến trên đôi môi mỏng của hắn.

Cảm thấy hơi rin rít.

Thiếu niên khẽ nhú mày, bóp chặt eo A Nông, lần sâu vào trong tìm kiếm.

Tiếng ve biến mất, tiếng tim đập dồn dập được phóng đại hai mươi lần của bản thân thay vào.

Lúc này đây.

Lại nếm được vị ngọt.

33. Chương 33: Ngoại Truyện: Chu Nông Là Một Kẻ Trộm

Chu Nông là một kẻ trộm.

Trộm mất tâm của tôi.

—— đến từ Lục Thung 17 tuổi thổ lộ lời âu yếm.

*

Đằng sau Lục Thung đột nhiên mọc nhiều thêm một cái đuôi lẻo đẻo.

Mà bản thân Lục Thung giống như cũng ngầm đồng ý việc này.

Chu Niên Niên đối với chuyện này rất khó hiểu, kéo kéo tay áo A Nông, nhỏ giọng hỏi: “Cậu sao lại chơi với Lục Thung vậy?”

A Nông đang chuyên tâm làm bài tập, khi nghe hỏi vậy chỉ cười nhẹ, tự nhiên trả lời: “Tớ thích cậu ấy.”

Chu Niên Niên tựa như đang ăn bánh mật mà bị ghen, ho một lúc, duỗi tay sờ sờ trán A Nông.

Không nóng.

“Cậu có biết Lục Thung hung dữ thế nào không? Trước đó có một nam sinh bị cậu ta đánh đến mức phải nằm viện, kết quả ngày hôm sau cậu ta như không có chuyện gì vẫn đi học bình thường, vô luận đi đến đâu hay làm gì đều chỉ có một mình, giống như một người kì dị.”

A Nông tỉ ngòì bút, ý cười phai nhạt một ít, nhìn về phía Chu Niên Niên, nửa là thở dài nửa là khổ sở.

“Cậu ấy sẽ không vô duyên vô cớ đánh người.”

“Cậu ấy cũng không phải người kì dị, là các cậu xem cậu ấy thành người kì dị.”

Chu Niên Niên bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Nữ sinh đang yêu quả nhiên đều là đồ ngốc.”

Giữa giờ ăn cơm trưa, hai người mặt đối mặt.

Lục Thung không hẳn kì thị thói quen ăn cơm hai người, nhưng mỗi khi vừa ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt thiếu nữ sáng quắc nhìn chăm chăm hẳn, vẫn có chút không được tự nhiên.

“Về sau nếu muốn cùng người khác ăn cơm, tốt nhất vẫn nên ngẩng đầu.”

A Nông nói như vậy.

Lục Thung khựng đũa, cúi thấp đầu, hỏi: “Cậu không ăn cùng tôi à?”

Hắn rất để ý đáp án của vấn đề này.

A Nông nhếch phần môi, nở một nụ cười tươi rói, nói: “Nếu có thể, tớ vẫn luôn vẫn luôn muốn ở bên cậu.”

Bảo hộ cậu năm mươi bảy tuổi thậm chí là cuộc sống về sau này.

Nhưng tớ đã muộn rất nhiều năm mới gặp được cậu.

Để cho cậu một người cô độc lâu như vậy.

Rất xin lỗi.

“Kẻ lừa đảo.”

Lục Thung buông đũa, bưng khay ăn, không hề quay đầu lại đi mất.

-

Buổi chiều là tiết thể dục, mọi người bị thời tiết nóng bức khiến cho lười biếng không có sức lực.

Nhưng thầy giáo lại còn yêu cầu chạy năm mươi bước, rước lấy một trận kêu rên.

A Nông buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn xinh đẹp, các nam sinh sôi nổi ghé mắt nhìn ngắm nàng.

“Chu Nông lớn lên cũng quá xinh đẹp rồi.”

“Hơn nữa, dáng người cũng đẹp...”

Mặt nam sinh đỏ lúc nói chuyện mang theo ý cười cợt, giọng điệu có chút đáng khinh, đang muốn nói thêm hai câu, cẳng chân bỗng nhiên bị người ở phía sau hung hăng đá một cái.

Cậu ta ăn đau, ngã trên mặt đất, có bóng người che trước mặt, thiếu niên kia ngồi xổm xuống, nắm lấy cổ áo cậu ta, tràn ngập lệ khí, mặt phủ kín băng sương: “Mày dám lặp lại lần nữa?”

Nam sinh tránh khỏi tay Lục Thung, a nhẹ một tiếng, rất là khinh thường: “Đừng nói lặp lại lần nữa, tao, con mẹ nó còn tính nói muốn chơi nàng cũng không liên quan đến mày...”

Khi còn đang nói, Lục Thung đã đánh xuống một quyền, nam sinh đó cũng không chút yếu thế phản kích trở lại, nhưng bí là lại đang bị đè ở trên mặt đất nên khó đánh trả.

Hai người đánh nhau rất nhanh bị vây quanh, có người chạy đi gọi thầy.

A Nông từ trong đám người chen đi vào, trừng lớn mắt, cuống quýt kéo Lục Thung: “Đừng đánh nữa, đừng đánh.....”

Tay nàng lạnh lẽo nắm chặt lấy tay hắn.

Tựa như có ma lực thần kỳ.

Hắn ngừng lại, chậm rãi buông lỏng hai tay, ngón tay xiết chặt lấy tay nàng, thân mật khăng khít.

“Chu Nông.”

“Tôi ghét cậu.”

Mái tóc đen của hắn hơi loạn, khóe mắt bị thương, biểu tình lạnh lẽo, tựa hồ còn mang theo ý cười lạnh.

Tựa hồ còn có chút thương tâm.

“Cậu chính là một kẻ lừa đảo.”

Nhưng mà.

Tôi lại động tâm với một kẻ lừa đảo.

34. Chương 34: Ngoại Truyện: Vài Chuyện Con Con Của Thái Tử

Bởi vì A Nông đủ sữa, Thái Tử được nuôi kĩ đến phần điêu ngọc trác, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, cái má phính trông rất giống Crayon Shin-chan.

Câu đầu tiên học nói được là mami.

Câu thứ hai học nói được là...

Là Thung Thung.

A Nông ngơ ngẩn, rõ ràng phát âm Thung Thung so với gọi ba ba khó hơn rất nhiều, làm thế nào lại học được trước hay vậy?

Ngày đó Lục Thung nằm trên giường lướt điện thoại, Thái Tử ghé vào trên người hắn chơi, coi hắn như một ngọn núi lớn, bò tới bò lui, chơi vui vẻ vô cùng.

Chơi chán, lại chạy qua phá Lục Thung, quơ lấy điện thoại của hắn.

Lục Thung thoáng liếc mắt qua, Thái Tử lập tức túm túm thu lại tay múp, cuộn người tròn vo bò trở lại.

A Nông giặt xong quần áo đi vào phòng, lúc nói chuyện với Lục Thung, luôn nghe thấy Thái Tử ê ê a a góp miệng không ngừng.

“A, a!”

Lục Thung che lại cái miệng nhỏ dính đầy nước miếng của con trai, nói: “Câm miệng.”

Rồi sau đó còn chùi chùi tay vào quần của Thái Tử.

A Nông dở khóc dở cười ôm Thái Tử qua, trong mắt Thái Tử ứa nước mắt, giây tiếp hắn sẽ khóc oà lên, bộ dạng đáng thương cực kỳ, nhưng vừa chui vào đến trong lòng A Nông, lại tự động thu hồi nước mắt, tựa như có ma thuật nở nụ cười, nũng nịu bò người lên hôn A Nông, rồi lại ngọng nga ngọng ngịu gọi “mami” không được rõ lắm.

A Nông chột chột cái mũi nhỏ của con trai, dự dõ nói: “Gọi một tiếng ba ba nha?”

“Gọi một tiếng, ba ba, ba ba...”

Thái Tử vẫn a a ô ô tự nói ngôn ngữ của mình nó, Lục Thung lại ngồi đó “A” một tiếng.

Tay người đàn ông quần lấy eo A Nông, hôn má nàng, trầm giọng cười: “Vợ, đợi lát nữa lên giường cũng gọi như vậy được không?”

Vì có người chen vào, Thái Tử bắt mất mười phần, tay nhỏ đẩy đẩy mặt của ác bá, dùng toàn lực ngày thường bú sữa, mặt cũng hơi hơi đỏ cả lên.

“Thung Thung, anh đang đề lên con kìa.....”

Thái Tử nước mắt lưng tròng, ngón tay béo mập chọt mặt Lục Thung, bẹp miệng, tựa hồ đã tức điên.

“Ung Ung.....”

“Ung.....”

Sử dụng sức lực thật lớn mới nói ra được.

Hai người đều sững sốt, vẫn là A Nông phản ứng lại trước, cọ mặt Thái Tử, không nhin cười nổi.

Lục Thung bóp mặt béo của Thái Tử, cười: “Gọi lại một tiếng?”

Thái Tử thiên chân vô tà cắn ngón tay, gọi: “Thân Thân, Thân Thân.....”

A Nông cười dữ dội hơn.

2.

*

A Nông đang nấu cơm trong phòng bếp, để cho Lục Thung dẫn Thái Tử ra phòng khách chơi.

Thái Tử vừa mới học đi, lúc đi, run run rẩy rẩy, chân nhỏ ngắn ngắn đi không vững, tay cũng theo đó dùng sức.

Để Lục Thung hình dung, trông vụng về hệt như lớp xe Michelin.

À không đúng, lớp xe so với nó còn linh hoạt hơn.

Thái Tử đưa tay múp nắm lấy ống quần của ác bá, lại bị ác bá rút đi, rồi nó lại tiếp tục nắm lấy.

Lục Thung cau mày: “Vợ của ba đã cho con thoát rồi, giờ còn muốn cướp cái gì nữa?”

Thái Tử hì hì cười rộ lên, lộ ra hàm răng đáng thương còn thiếu mấy cái răng, chui vào trong lòng ngực ác bá làm nũng.

“Ba không trúng chiêu này của con đâu.”

Thái Tử mút tay, linh hoạt chui ra khỏi lòng ngực của ác bá, xoay người, bước từng bước một tiến công vào phòng bếp.

“Mami... Ma ô!”

Lục Thung dùng một tay giựt ngược con trai lại, bóp chặt hai má mềm mại của nó, đối diện với cặp mắt to vô tội của nó, cười cười: “Con là một đứa nhỏ hói đầu.”

Bạn nhỏ đáng thương, đầu nhỏ đến bây giờ vẫn chưa mọc tóc.

“Ba ba vì con cảm thấy thật lo lắng về sau.”

Thái Tử: “Vũ nữ vô dưa!” (Chịu:)

Tay nhỏ buồn rầu sờ sờ đầu của mình, Thái Tử bẹp miệng, bỗng nhiên cảm thấy rất thương tâm.

Con muốn tóc.

Nghĩ đến chỗ thương tâm, lập tức muốn lớn tiếng khóc lên, ác bá liền vô tình bịt kín miệng nó.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng của A Nông: “Bé cũng có khóc không anh?”

Lục Thung: “Nó rất vui vẻ.”

Thái Tử vui vẻ cũng không biết vì sao mình vui vẻ.

Nhưng ác bá nói, nếu con dám khóc, ngay cả một cọng tóc con cũng không mọc được.

Vậy thôi.

Thái Tử suy nghĩ, con đây phải làm một bé cưng vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-nong>